

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПОДГОРИЦА, ДЕЦЕМБАР 2007. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVIII, БРОЈ 2993

САМ ПРОТИВ ХАШКЕ НЕМАНИ

Др Војислав Шешел: „Ја сам се најживео, али хоћу идеологију да учиним бесмртном. Бесмртном сам је већ учинио иако ишћо је она логички чврста, ишћо је чврсто уићемељена на историсјским чињеницама, ишћо је антиглобалистичка. Тиме ишћо сам оићворени ироићивник иланетарне хегемоније и доминације Сједињених Америчких Држава. Шћо сам неомирљиви ироићивник Евроиске Уније. И ишћо сам велики неиријашел Северноатлантиског пакта. Због ишћога се мени суди и добро је да ми се суди“.

Др Војислав Шешељ

**ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА**

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

**СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

**АФЕРА ХРТКОВЦИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША КАНДИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2007.

Др Војислав Шешељ

**ХАШКО
ИНСТРУМЕНТАЛИЗОВАЊЕ
ЛАЖНИХ СВЕДОКА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2007.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног и одговорног уредника

Момир Марковић

Издање приредио

Душко Секулић

Редакција

Огњен Михајловић, Амцад Мигати,
Будимир Ничић, Жана Живаљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић, Борис Алексић,
Љубомир Краговић, Владимир Ђукановић

Техничко уређење и компјутерски прелом

Северин Поповић

Унос текста

Весна Марић, Златица Севић,
Љубинка Божовић и Драгица Томић

Лектор

Бојан Струњаш

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић, Милорад Мирчић,
Гордана Поп-Лазич, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Паја Момчилов,
Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Ђорђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел.:023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

СРП - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА Србија : новине Српске
радикалне странке / главни и одговорни
уредник Елена Божић Талијан. - Год. 1,
бр. 1 (јул 1990)-

- Београд : Војислав Шешел, 1990)-
(Зрењанин : Драгић). - 30 см

Месечно

ISBN 1452-9165 = Велика Србија

COBISS.SR-ID 19291650

Тријумф

Војислав Шешел, председник Српске радикалне странке, систематски растаче не само измишљени и монтирани сиже хашко-београдске оптужнице већ својом ријечју поставља темеље објективне и истините историје српског народа. Сада је свима јасно много тога. Да је оптужницу против др Војислава Шешела заправо писала група београдских хуља зарад свога ситног шићара и немогућности да у животу учине било шта часно или, не дај боже, поштено. Јасно је и да је оптужницу подржало хашко инквизиторско смеће које је у име силе, зла и лажи покушава натјерати воду да тече узбрдо, натјерати нас да вјерујемо да је млијеко црно или да САД воле српски народ!?

Након уводне ријечи др Војислава Шешела постало је кристално јасно да је оптуженик постао најопаснији тужилац. У судару са изузетним интелектуалцем и чињеницама које су разбијале оптужницу као кулу од карата, тужилаштво је морало да тражи спас у смицилицама којима су склони људи од криминала, а никако људи који траже правду и истину.

Хашки криминалци су снагом чињеница сатјерани у ћоршак, разбијени на самом старту суђења, одмах схватили да губе тло под ногама. Бјежећи у још веће лажи они немају ваљаног оправдања за оно што чине али је сигурно да су истјерани на чистину и да то сада види читав свијет. У ствари, види свако онако како хоће и тако доноси сопствене закључке.

Почетак суђења је у Црној Гори побудио толико интересовања, па су пренос из Хага пратили, по правилу Срби, али и они који то нијесу. Срби су ток почетка суђења проpratили тријумфално, јер је др Војислав Шешел до ногу потукао тужилаштво и њихову оптужницу, али и они који су даноноћно након тога тражили разлог за тријумф Војислава Шешела над Хашким трибуналом.

Анкете показују да је гледаност преноса из Хага (преко кабловских и ТВ ТОТАЛА) била рекордна, што ће се, свакако, дешавати и у наставку суђења које је заказано за 11. децембар.

Како ствари сада стоје, др Шешел ће, како суђење одмиче, своју супериорност све више показивати у односу на нокаутирано тужилаштво.

Душко Секулић

Поштовани председниче Владимире Владимировичу Путине,

У своје и у име Српске радикалне странке упућујем Вам искрене честитке уз изразе радости и одушевљења због Ваше убедљиве и изванредне победе на парламентарним изборима у Русији.

Победа Ваше Јединствене Русије улива снагу свим патриотским и слободарским снагама широм света, али и наду да је могуће борити се за свет у којем ће се поштовањем међународно јавно право, право малих народа да живе слободно и да сами бирају своју будућност.

Уверавам Вас да су сви српски родољуби са огромним усхићењем примили резултате руских избора, јер су сигурни да ћете својом праведном, промишљеном и њамејном политиком и даље заштити интересе руског, али и српског народа. Ми, српски радикали, били смо и остали највећи пријатељи Русије, али и Ваше политике, поштовани господине председниче, те Вам гарантујем да ћете у Српској радикалној странци увек имати искрене савезнике.

Вама лично желим много успеха, добро здравље, а брајској Руској Федерацији много победа у будућности. Свака Ваша победа, победа Русије, биће и победа Србије и целокупног српског народа.

С поштовањем,

председник

Српске радикалне странке
проф. др Војислав Шешељ

Одговор проф. др Војислава Шешеља на уводну реч Тужилаштва,
у Хагу, 8. новембар 2007. године

САМ ПРОТИВ ХАШКЕ НЕМАНИ

- *Трибунал нелегално основао Савет безбедности УН по налогу Америке да би осудио Србију за окупацију и оружану силу НАТО*
- *Општинску пројекцију лидера Српске радикалне странке Тужилаштво написао марионетима из Београда како би осујетили народ да га својом вољом изабере за председника Србије*
- *Иновације Хага: лаж прогласио за истину, говор, мишљење, идеологију осудио као злочин*
- *Осуда на смрт би моју идеологију учинила бесмртном – изјавио у судници Војислав Шешељ*

Приредила: Жана Живаљевић

Господо судије, госпођа Дал се опет служи неистинама и непримереним интервенцијама, ваљда само да би потрошила моје време. Она није у стању била да употреби своја четири сата, говорила је мање од три сата, и сада је просто завидна што сам ја у стању и четири сата и можда много више од четири сата. Јуче није било никаквог инцидента. Десило се да је један човек из публике седео овде непосредно испред мене и све време у мене буљио на одређен начин који сам ја лично сматрао провокативним, а можда није био провокативан. Пало ми је одмах на памет да се нешто слично десило Корчноју у шаховском мечу са Карповим, са Спаским, да ли је то било на Филипинима својевремено, и ја сам скренуо пажњу стражару, стражар је интервенисао и тога су човека преселили у неки други ред. Ништа се друго није десило. Ја заиста не видим зашто сада од муве правити слона.

Друго, ви сте се ваљда уверили и када судско веће или тужилац крше моја права, да ја веома знам да се борим за њихову заштиту, а камо ли овде. Сада мене тужилац упозорава да ја случајно не бих нешто погрешно и сам себе теретио. Оно што су чињенице ја ћу овде говорити, теретило то мене, не теретило. Ја уопште немам таквих неких обзира да се устручавам, да се чувам од вашег мишљења о мојим ставовима, о мом понашању, о мом деловању у протеклих 15, 20 година. То мене не интересује. Ја и данас имам исто мишљење и исте ставове које сам имао пре 15 или 17 година и још сам их даље усавршио.

Али када сте већ почели да губите моје драгоцене време на сасвим безначајне ствари, ја бих искористио прилику да вам кажем нешто значајно, врло кратко. Ја сам ступио у контакт са мојим сарадницима и они су пронашли агенцију „Матико“ у Београду. Агенција за превођење на стране језике, адреса Пролетерске солидарности број 63, телефон 011-334-13-35. Они су у стању обе моје главне књиге на који-

ма ја инсистирам да преведу до краја јануара за 25.000 евра. Та цена може и да се смањи за 4.000-5.000 уколико Секретаријат достави делове „Идеологије српског национализма“ које је Тужилаштво већ превело а ја сам отприлике проценио да је то око трећине те књиге. Тако да сам испунио задатак који сте ми дали прошли пут, а надам се да убудуће више нећу морати да радим послове Секретаријата или Тужилаштва.

Зашто је Хашки трибунал нелегалан и нелегитимни суд?

Господо судије, ја немам никакву намеру да било кога од вас лично повредим када кажем да мени овде суди један нелегални и нелегитимни суд. Ја говорим о институцији коју је противправно 1993. године установио Савет безбедности Уједињених нација директно кршећи међународно обичајно право. Савет безбедности је то урадио по диктату Сједињених Америчких Држава, које су тих година биле неприкосновена светска сила и остале чланице, сталне чланице Савета безбедности готово беспоговорно су испуњавале њихове захтеве. Непримерено су се при том чланице Савета безбедности позвале на главу 7. Повеље Уједињених нација, која говори о успостављању и очувању светског мира или мира на одређеним подручјима. А ово је први суд у историји човечанства који је установљен као средство постизања или очувања мира. Дакле, циљ овог суда већ у старту није био успостављање правде него успостављање једне специфичне врсте мира, која се сада у политичкој теорији све више назива пакс американа, по узору на некадашњи назив наводних мировних операција римске империје, пакс романа.

Тај суд, поред тога што је противправно установљен, има изразито антисрпску оријентацију. Доказ за то је чињеница да је невероватно велики број Срба процесуиран пред овим судом у односу на припаднике других националности. Затим, да се Србима редовно изричу неупоредиво веће казне него муслиманима, Хрватима, Албанцима и тако даље. Овај суд је добио задатак и тај задатак се проводи у великом броју пресуда, да се фалсификује новија српска историја. Дрastiчан пример тог фалсификовања новије српске историје

је проглашавање да се десио геноцид у Сребреници измишљањем да је тамо погубљено 7.000 или 8.000 муслиманских ратних заробљеника. Наравно, истина је сасвим другачија: укупно је пронађено 2.500 лешева, иако је цели терен претражен, прекопан, спискови установљени, гробље организовано, а педантни истраживачи су установили да је од тих 2.500 лешева преко 800 људи који су погинули од 1992. до 1995. године на муслиманској страни.

Треба имати у виду да је велики број муслиманских војника погинао у току пробоја и да је један део изгинуо у међусобним сукобима самих муслимана. Како је својевремено обавештен холандски парламент, холандски официри на лицу места су констатовали да је заиста био злочин и ја не спорим да се десио злочин, али стрељано је 1.000 ратних заробљеника. Злочин је грозан, али тај злочин није геноцид. Овде је смишљено српском народу наметнут жиг геноцидне теорије да би онда аутоматски Међународни суд правде преузео такву квалификацију у својој пресуди. Смешно је да се геноцид деси на једном малом месту, у једној малој општини, јер заштићена група би могли бити само сви муслимани Босне и Херцеговине, којих је било 2.170.000, а не заштићена група – само муслимани Сребренице. Овде је смишљено злоупотребљена заштићена зона Уједињених нација да буде подведена под квалификацију заштићене групе из Конвенције о геноциду. Та подвала је успела у западном јавном мњењу али захваљујући људима мени сличним она никада неће успети у српском народу.

Амерички суд за „мале Русе на Балкану“

Зашто ми се овде суди? Зато што сам постао неподношљив Американцима и њиховим савезницима у Србији, јер је већ 2002. године запретила је опасност да ја и моја политичка партија оборим марионетски режим у Србији који су Американци успоставили после 5. октобра 2000. године. Американци желе да обезбеде своје пулене на власти како би остварили и друге антисрпске циљеве, како би нам отели Косово, па у перспективи Војводину и ко зна шта још. Зашто су Американци и њихови западни савезници против нас Срба? Зато што смо један мали али непокорни народ, и за-

то што смо блиски Русима и етнички и савезнички и културно и у сваком погледу. Ми смо заправо пореклом Руси, пореклом источни Словени, и ми се тог свог порекла не стидимо, за разлику од католичких Словена, који су се одrekli свог порекла и чак пристали да буду супротстављени Русији, да постану непријатељи Русије. Ми нисмо, ми смо савезници, ми смо мали Руси на Балкану. Е, због тога нас западњаци мрзе и због тога покушавају да нас униште.

Против мене је подигнута једна крајње неозбиљна оптужница. Ви сте ми сведок, господине председавајући, да сам и док сте били претпретресни судија у неколико наврата изражавао спремност да у директном дијалогу са Тужилаштвом рашчистим разна спорна питања ове оптужнице, па чак и да их подучим како да исправе и неке нетачности у изношењу мојих биографских података. Тужилаштво пет година као од куге бежи од таквог дијалога, а мој једини услов је био да буду присутни моји сарадници и да се све снима камером. Оптужница је склепана на брзину. Ову оптужницу су написали крајње лакомислени, неспретни људи, правно неспособни, нестручни, и зато она обилује многим грешкама које ћу ја, наравно, сада искористити да покажем крајњу некомпетентност Хашког тужилаштва.

Праксисовци нису националисти

Већ у првој тачки каже се да сам „од 1981. до 1984. године предавао политичке науке као асистент на Сарајевском универзитету”. Невероватна глупост. Да ли у вашој земљи асистенти предају политичке науке или било који други предмет? Асистенти држе вежбе. Професори, доценти, ванредни професори, редовни професори – они предају, држе предавања. А ја сам од 1981. године био доцент, па чак и када сам протеран са професорске катедре ја сам имао звање научног сарадника, које одговара звању доцента.

Затим, у тачки 2. Тужилаштво каже да сам почео као комуниста. Није истина, почео сам као беба, а комуниста сам постао када сам ушао у пубертет. Тада су ме примили у Комунистичку партију, са непуних седамнаест година. Из Комунистичке партије сам спектакуларно избачен чим сам изашао из пубертета. Спектакуларно, велики је спектакл био када су ме избацивали. Зашто је то овде уопште стављено? Ви знате ми смо живели под комунистичким режимом који је тоталитарног карактера, под Титовом диктатуром и тамо је било уобичајено да се млади људи примају у све политичке организације којим је руководила Комунистичка партија, а када дођу до прага зрелости да их примају у Комунистичку партију. Примали су најбоље ђаке, студенте, овакве, онакве, такав је био систем. Марксизам је био једини поглед на свет који је био дозвољен и који се могао изучавати у школама, на универзитетима и тако даље. Када сам све те школе завршио и почео да мислим својом главом, ја сам се побунио против комунизма. С обзиром да нисам почео као комуниста, него сам почео као беба, и као беба сам био веома проблематичан. Тужилаштво је морало много даље да продре у моју прошлост, па да изнесе и податке шта сам радио као беба, шта сам радио у основној школи, шта сам радио као студент на факултету и тако даље.

Каже се да сам „постајући критичар комунистичког режима почетком осамдесетих година развио блиске везе са групом српских националиста”. Којом групом српских националиста? Никаква група српских националиста тада није постојала. А они покушавају смишљено да неку групу српских националиста лоцирају у осамдесете године и да ту групу прогласе за узрок свих зала на балканским просторима, па чак ту групу покушавају идентификовати са целом Српском академијом наука и уметности.

С ким сам ја ступио у контакт? Са Љубомиром Тадићем, оцем садашњег председника Србије Бориса Тадића и са са-

мим Борисом Тадићем. Са тадашњом супругом Бориса Тадића Веселинком Заставниковић сам био ухапшен на предавању Милована Ђиласа и заједно са њом пуштен из затвора 1984. године. Дружио сам се са Милованом Ђиласом, дружио сам се са садашњим ноторним српским издајницима Небојшом Поповом, Весном Пешић, у њену кућу одлазио, Вуком Драшковићем. Дружио сам се са Добрицом Ђосићем, који је недавно у једној својој књизи написао да се сматра духовним оцем Зорана Ђинђића и никада за себе није рекао да је националиста. Нико од њих никада није рекао да су српски националисти. Нису се тако експонирани. Углавном су то припадници такозване праксисовске школе мишљења. То је група дисидената унутар марксистичког погледа на свет.

Усамљени националиста

А ја сам се тих година експонирао као српски националиста и једини сам српски интелектуалац који је осамдесетих година за себе јавно, отворено и на сваком месту говорио да је српски националиста. Зато су ми књиге забрањивали, зато нисам могао да се запослим, зато сам био прогоњен на различите друге начине. То не значи да није било других српских националиста, било је. Милиони људи су и тада били српски националисти, али међу српским интелектуалцима није био ниједан довољно храбар да се испрси у јавности и каже – ја сам српски националиста. Није било ни оних који су за себе могли да кажу – ја сам антикомуниста. Ни таквих није било. Него, и ако су критиковали комунистички поредак, то су радили унутар те марксистичке идеологије. Ја сам поносан што сам био тих свих година једини јавно експонирани српски националиста. Зашто други нису? Бојали су се репресивних мера комунистичког режима. Националисти су били прогоњени на најоштрији начин. Ја се нисам бојао. Ја се не бојим ни данас, никада се нисам бојао. Ничег овоземаљског се нисам бојао. За мене су увек у мојој делатности постојала само два ограничења, како би то рекао Имануел Кант: „Ограничава ме морални закон у мени и зве-

здано небо изнад мене”, и ништа више. Ни закони, ни судови, ни сила, ни држава, ни међународна институција, ништа ме не може ограничити ако сматрам да поступају неморално, неправедно, противправно и на то сам поносан.

У оптужници лаж до лажи

Када погледате ту оптужницу, можете да видите још неколико смешних ствари. У тачки 4. се каже да сам у јуну 1990. године основао странку Српска народна обнова. Невероватна лаж. Никада нисам био ни члан странке која се зове Српска народна обнова. Никада у животу. Српску народну обнову је 6. јануара, не у јуну 1990. године, него 6. јануара 1990. године у Новој Пазови организовао Вук Драшковић са Мирком Јовићем. А ја никада нисам био члан те Српске народне обнове и никада та Српска народна обнова није преименована у Српски четнички покрет. То зна цела Србија. Баш брига госпођу Дал што ја пред целом Србијом имам непобитан доказ како Тужилаштво лаже. Они се на то не осврћу. И то није једина лаж. Показаћу вам ја још много тих лажи.

Каже се даље: „На изборима у децембру 1990. године његова странка је освојила скоро 100.000 гласова”. Лаж. Моја странка није учествовала на изборима 1990. године. Уопште није учествовала. Моја странка се звала Српски четнички покрет и комунистички режим, који још није био реформиран, који је предводио Слободан Милошевић, одбио је да региструје Српски четнички покрет као политичку партију, па нисмо могли да учествујемо на изборима. А ја лично сам се из затвора, из Милошевићевог затвора кандидовао за председника Републике као кандидат групе грађана. Седео сам у затвору када је на телевизији саопштена моја кандидатура. Као појединац, као кандидат групе грађана освојио сам 100.000 гласова. Можда је вама неозбиљно инсистирање на свему овоме, за мене је веома озбиљно. За мене су ово докази како је неозбиљно писана оптужница.

Даље, каже се: „Убрзо након тога власти СФРЈ су забраниле Српски четнички покрет”. Лаж. Никада нико није забранио Српски четнички покрет. Он није био забрањен, само је одбијена његова регистрација као политичке партије, јер је Министарство правде рекло – не може се таква политичка партија регистровати под тим именом. Он је наставио даље да делује и своје новине издавао, „Велику Србију”, а власти СФРЈ никада се у то нису мешале, надлежне су биле власти Србије.

Затим, каже се у тој, такође 4. тачки оптужнице, да сам након формирања Српске радикалне странке, а Српска радикална странка је настала уједињавањем Српског четничког покрета и Народне радикалне странке, 23. фебруара 1991. године, „на свакодневним митинзима током предизборне кампање позивао на јединство Срба и на рат против историјских непријатеља, односно против становништва хрватске, муслиманске и албанске националности на територији бивше Југославије”. Апсолутна лаж. Подсећам вас, то је фебруар 1991. године и даље. Ја сам увек позивао на јединство Срба, позивам и данас, али ја у то време нисам позивао на рат. Ја никада нисам позивао на рат уколико није била у питању одбрана српског народа. Од кога? Од разних непријатеља, традиционалних. Немаца и Ватикана пре свега, и њихових експонената на југословенском простору. Јер овај рат у коме смо ми Срби тренутно поражени није рат који смо ми водили против Хрвата и муслимана, или Албанаца него против њихових газда, Ватикана, Немачке, Америке северноатлантског пакта и тако даље. У завршној фази тог рата се директно експонирао северноатлантски пакт јер су посустали ти његови експоненти, те његове марионете.

Произвољно удруживање

Овде се даље тврди, пошто ми се не може приписати ни један конкретан злочин, узалуд она срцепарајућа прича коју смо јуче слушали – мене је потресла прича ако је истинита, али ја не знам да ли је истинита, о некој муслиманској мајци која је остала без двоје деце, којој су, наводно, убили двоје мале деце, та прича је трајала пола сата. Е, то је прави пример прљаве пропаганде. А где је доказ да је убиство то двоје деце уопште везано за мене? На који начин? Јесам ли ја желео рат? Јесам ли ја изазвао рат па се то у рату десило? На који начин сам уопште повезан са тим убиством, ако је уопште било таквог убиства? То ћемо тек видети ваљда у процесу.

Овде се користи конструкција удруженог злочиначког подухвата у коју ме Тужилаштво на један вештачки начин увезује. И онда ређају имена, произвољно ређају, па су недавно допунили та имена, убацили Радмила Богдановића, који је крајем марта или почетком априла 1991. године поднео оставку на функцију министра унутрашњих послова, и од тада није био на истакнутој државној функцији, бар не у извршној власти. Био је посланик у парламенту годинама после тога. Накнадно убацију Милана Бабића. Данас може овај, данас може онај.

Немогућ је био било какав подухват у коме бих учествовао са људима који су наведени. Са неким од њих сам био у отвореном непријатељству, са неким од њих се никада у животу нисам срео. За неке сам упорно тражио смену, попут министра одбране тадашњег, Кадијевића и тако даље. Ја вас сада нећу гњавити исцрпним објашњавањем у каквим сам корелацијама био са сваким од тих људи. То сам објашњавао сведочећи у процесу Слободану Милошевићу, а пошто сте ви недавно донели одлуку да се комплетан транскрипт мог сведочења уврсти у спис, ја се томе нисам противио, нема потребе да то понављам, то већ имате, али ћу се осврнути на саму конструкцију.

Оптужница за злочин којег нема у Статуу Трибунала

Конструкција учешћа у удруженом злочиначком подухвату као облику извршења кривичног дела усталила се као пракса Хашког трибунала у скоро свим процесима оптуженим Србима, иако за њу нема никаквог статутарног упоришта. Једноставно, Статут Међународног суда за бившу Југославију не познаје такву одредницу. Хашке кадије су је конструисале и промовисале да би кроз њу увеле на прикривен начин принцип објективне одговорности који је одавно одбачен у кривичном праву цивилизованог света. Поред тога, она служи као подлога да се, кроз процес неретко сасвим случајно и насумице одабраном појединцу, суди читавој групи. Дакле, кроз процес појединцу читавој групи, нејасно уоквиреној и са произвољно прозваним чланством. Да је то чланство заиста произвољно прозвано, можете видети када погледате списак учесника удруженог злочиначког подухвата у мојој оптужници и Милошевићевој оптужници, у Мартићевој, у Бабићевој и тако даље. Прилично је то произвољно јер разна имена циркулишу. Да би се група уопште дефинисала, прокламује се неки заједнички циљ или подухват, па се он доказује искључиво последицама ратних разарања чија се тенденциозна идентификација врши крајње селективно, и увек на српску штету, па испада онда да су само Срби чинили злочине, да су само Срби разарали, да су Срби пљачкали, да су Срби рушили верске објекте и тако даље.

Злочини су се у рату десили. Злочине су вршили припадници са свих страна које су учествовале у рату. Сви су чини-

ли злочине исте врсте и овде је могућа само квантификација злочина, а не различита квалификација.

Покушај фалсификовања историје српског народа

Фалсификовањем историјских чињеница и систематским манипулисањем лажним сведоцима из пресуде у пресуду безочно се инсистирало на тврдњи да су Срби главни кривци за рат и све оно што је рат са собом донео. Проглашавано је да су они намерно, смишљено и плански вршили ратне злочине да би реализовали сопствене политичке и државотворне циљеве. То се тако упорно и брутално радило да се дошло до ситуације у којој се буквално сваки Србин који је на било какав начин учествовао у српским ратним напорима може сасвим једноставно прогласити учесником у удруженом злочиначком подухвату. Као учеснику, њему се онда може судити за сваки злочин почињен са српске стране, без обзира да ли је он уопште икада чуо да се такав злочин негде десио или познавао извршиоце. Нису, дакле, уопште важни само извршиоци или саучесници конкретних забрањених радњи, њихови налогодавци и јатаци. Важна је само чињеница да су и злочинци учесници српских ратних напора, макар им објективно и велику штету наносили. Пошто су неки учесници у ратним напорима чинили различите злочине, самим тим су криви и сви остали учесници у ратним напорима, без обзира што се они са злочинцима нису слагали или су се њиховом вршењу супротстављали. Уводи се кривична одговорност за туђе забрањене поступке с којима оптужени није имао никакве везе. Од тога до утврђивања одговорности целог српског народа само је један корак.

За конструкцију удруженог злочиначког подухвата нема никаквог упоришта у међународном кривичном праву, али ни у националним законодавствима. Статут Хашког трибунала такође је не познаје, а у његову праксу први пут је уведена тек у другостепеној пресуди Душку Тадићу, која је до-

несена 15. јула 1999. године. Потом је било много лутања у одређивању суштине такве конструкције и дилема да ли је реч о заједничком циљу, плану, намери или подухвату, што нису синонимни термини, иако их хашка судска већа редовно покушавају таквим представити, као синониме.

Иако се статутарним нормама искључиво инсистира на индивидуалној кривичној одговорности, конструкција удруженог злочиначког подухвата директно уводи начело колективне одговорности, чиме се врши и проширење статутарне надлежности Трибунала и проширење оквира одговорности оптужених. За њену примену није неопходно да се докаже да су наводни саизвршиоци имали заједничку намеру да се циљ оствари вршењем злочина, него је довољна претпоставка предвидивости да би неки од актера реализације заједничког циља могли да изврше злочине, а извесни учесник је са свешћу да би могло да дође до таквих последица вољно преузео тај ризик. Пошто таква могућност утврђивања индивидуалне кривице није била третирана у релевантно време и на релевантном простору, једино примењиво у југословенском кривичном законодавству, ниједан од могућих учесника који није био у било ком облику извршилац или саучесник није могао знати да чини неко кривично дело. Код њега није постојала свест о забрањеној радњи. Оваквом конструкцијом се крши принцип нулум кримен си не леге, а оптужени осуђују без икакве кривице. Могућности кривичног кажњавања су неограничене и непредвидиве, а предузимање кривичног гоњења и процесуирања зависи искључиво од произвољног избора и политичких потреба.

Оваквом конструкцијом Хашки трибунал је, уместо владавине права, демонстрирао владавину правника, наводних или самозваних стручњака лишених у тој мери моралних скрупула и гриже савести да су себи дозволили да у току кривичног поступка креирају, правне норме са законском снагом. Њихова самовоља искривљује правду и правичност претварајући их у њихову супротност. И одгођена правда је ускраћена правда, а хашки процеси трају невероватно дуго, било да је реч о чекању на почетак процеса, извођењу доказа или жалбеном поступку.

Хашке судије су самоиницијативно проширивале појам командне одговорности, али и сопствену надлежност. Објашњавали су те поступке крајње арогантно, јавно терајући инат свим критичарима. Да би конструкција удруженог злочиначког подухвата деловала што убедљивије, прихватани су најпровиднији фалсификати као убедљиви докази, измишљани или преувеличавани злочини, вршена њихова једностран селекција да би се прикрила злодела српских ратних противника. Намера да се остваре одређени циљеви којима је прилепљен злочиначки епитет доказује се искључиво накнадним догађајима. Хашким пресудама се намерно, смишљено и систематски извитоперују историјске чињенице, а „истина“ креира по жељи и потребама протагониста новог светског поретка.

Клингоново јаје у српском гнезду

Историјски контекст балканских ратних збивања, узроци и последице, заправо никог у Хашком трибуналу не интересују. Хашке судије беспоговорно спроводе амерички диктат јер су богато плаћени да слушају, а не да размишљају или се муче етичким проблемима. Сви амерички злочини извршени у неколико војних интервенција супермодерном авијацијом и бомбама са осиромашеним уранијумом су колатерална штета, хуманитарне реализације врхунске правде, док су амерички противници генерички и генетски злочинци. Хашки трибунал је чак вршио истражне радње у погледу злочина почињених америчком агресијом на Србију, а онда су од тога одустали тврдећи да нема елемената за кривично гоњење. То је доказ хашке правде. Да би конструкција удруженог злочиначког подухвата била примењива на Србе – учеснике у рату, претходно је извршено систематско изокретање узрока и последица ратних збивања. Антисрпске предрасуде и стереотипи су инаугурисани као основно полазиште хашке судске политике и прелиминарног закључка да су Срби главни кривци за све што се десило. Потом се врши погодна селекција чињеница како би се непрекидно подупирао такав закључак. Пошто релевантних чињеница редовно недостаје, прибегава се безочним фалсификатима. Ако су реалне историјске чињенице у супротности...

Ја ћу настојати да говорим и спорије и тише, али ви морате да разумете, госпођо судија, пет година се у мени скупилао адреналин и сада је дан када тај адреналин мора свом снагом да изађе. Ја ћу настојати, али понекад ћу можда заборавити да то настојим, па може изгледати да је опет сувише бучно.

Ако су реалне историјске чињенице у супротности са идеолошким концепцијама креатора новог светског поретка, тим горе по чињенице. Вредносни судови се не осврћу ни на историјску истину ни на етичка начела. Волунтаристички начин креирања процесних правила у току самих поступака подсећа на преке и специјалне судове. То је најупечатљивији показатељ тоталитарног обрасца правничког размишљања који доминира свеукупном делатношћу Хашког трибунала. Уз то, мада би терет доказивања кривице морао

да буде на Тужилаштву, у пракси осуђени мора да доказује сопствену невиност. Тамо где се прокламује да је постојао удружени злочиначки подухват на српској страни, као и да је оптужени учесник тог подухвата, ништа више не мора да се доказује.

Концепт удруженог злочиначког подухвата увелико превазилази индивидуализацију кривице и успоставља колективну одговорност проказане „злочиначке организације”, под коју се редовно подводи српска држава. Сваки држављанин Србије, Републике Српске или Републике Српске Крајине може бити оптужен и осуђен као учесник у удруженом злочиначком подухвату ако је на било који начин учествовао у ратним напорима сопственог народа, дакле, ако није био издајник и служио западњачким обавештајним агентурама у њиховим субверзивним активностима.

Правна несигурност оптужених Срба је апсолутна, па они често не знају ни за шта су оптужени, нити су у стању да ефективно побијају наводе оптужбе. Уместо индивидуалне кривичне одговорности, утврђене у поступку који се темељи на пуној равноправности странака, Хашки трибунал је увео три нова, у модерном кривичном праву недопустива облика одговорности: објективну кривичну одговорност, одговорност по аналогији и одговорност на основу претпостављене кривице. У погледу произвољног избора оних који ће бити оптужени и суђени, основни мотив су политички интереси Тужилаштва, односно њему закулисно надређених међународних фактора, који себе воле да представљају као субјекте успостављања и очувања мира.

Прећуткивање америчког злочина према миру

Оснивањем Хашког трибунала намерно и смишљено су избегли да статутарним одредбама санкционишу злочин против мира који су починили актери насилног растурања Југославије, иако је то био највећи базични злочин из кога су произашли сви остали злочини. Главни удружени злочиначки подухват могао је бити само разбијање југословенске државе, чије границе је гарантовао завршни акт Конференције о европској безбедности и сарадњи из Хелсинкија. Без утврђивања одговорности за избијање грађанског рата и процесуирања не само домаћих извршилаца него и страних, првенствено немачких и ватиканских подстрекача и помагача, депласирано је судити онима који су се супротстављали једностраном цепању југословенске државе по шавовима граница федералних јединица које су својевремено комунисти самовољно и без икаквог легитимног акта повлачили. Хашке судије и тужиоци у свим досадашњим процесима пажљиво и педантно су водили рачуна да својим оптужницама, исказима сведока, документима и пресудама не наруше спољнополитичке интересе западних сила или, не дај Боже, њихову директну умешаност у ратне злочине. Утолико се више с крајње циничном малициозношћу хипертрофирају криминални поступци група и појединаца са српске стране, да би им се вештачки приписало планирање унапред са највишег нивоа цивилне и војне власти.

Ватикан, Немачка и САД изазвали грађански рат у Југославији

Овај кратки есеј сам написао да бих сажето представио своје становиште о самој конструкцији удруженог злочиначког подухвата, а сада ћу покушати збивањима из праксе да вам покажем како је непримерена примена овакве конструкције.

Јуче је госпођа Дал непуну три сата говорила оптужујући ме да сам малтене главни кривац за избијање рата јер сам

држао запаљиве говоре, а онај ко је крив за избијање рата заправо је учествовао у базичном удруженом злочиначком подухвату. Ко је крив за избијање рата? Онај ко је покушао да разбије већ постојећу, скоро сто година постојећу и међународно признату југословенску државу, или онај ко је настојао да спречи једнострано отцепљење појединих федералних јединица? Ко је крив? Базични удружени злочиначки подухват извршили су они који су радили на разбијању Југославије, а то су Ватикан и Немачка пре свега, а касније су им се придружиле Сједињене Америчке Државе. Југославија се није могла разбити по границама федералних јединица. Те федералне јединице успоставио је комунистички режим. Одлука, у време када је доношена, није имала правог легитимитета. Ви знате, у модерном свету легитимитет се успоставља само изборима, гласањем грађана, слободним гласањем, никако другачије. А комунистичка диктатура је установила те федералне јединице након Другог светског рата.

Југославија није од вајкада постојала. Пре Првог светског рата на Балкану су постојале Србија, Црна Гора, Аустроугарска и доле на југу Грчка, Албанија, на истоку Бугарска и Румунија. Пре Првог светског рата није било ни Хрватске, ни Словеније, ни Босне и Херцеговине, ни Косова и Метохије, ни Војводине и тако даље. Победничка Србија након Првог светског рата имала је у свом саставу Македонију, Црну Гору и Војводину, а онда је српски регент Александар Карађорђевић прихватио захтев Народног представништва државе Словенаца, Хрвата и Срба да се прикључе Краљевини Србији. Када се распала Аустроугарска, у Загребу су се скупили српски, хрватски и словеначки народни представници у новембру 1918. године и прогласили државу Словенаца, Хрвата и Срба и затражили прикључење Србији. Ту импровизовану државу нико на свету није признао. Она је врло кратко трајала. Али она је доказ да је Југославија постала уједињењем Србије са једне стране, која је обухватала Македонију, Војводину и Црну Гору и Косово и Метохију, и са друге стране државе Словенаца, Хрвата и Срба.

Југославија, ако се цепала, није се могла поцепати по комунистичким границама. Није се могла поцепати опет на предратну Србију и државу Словенаца, Хрвата и Срба јер су и у тој држави Словенаца, Хрвата и Срба Срби такође били један од конститутивних народа. Срби су се уједињавали сами са собом а уз њих и Хрвати и Словенци. Прва таква држава проглашена је под називом Краљевство Срба, Хрвата и Словенаца. Па је краљевство претворено у краљевину, не-

дуго затим. А онда 1929. године, након шестојануарског државног удара, краљ Александар, који је распустио парламент и политичке партије, прогласио је промену државног назива у Југославију. Југославија је била састављена од девет управних области, а не аутономних, па је прављен неки компромис са Хрватима, па су две управне области и делови неколико других спајани да би се као управна област конституисала и Бановина Хрватска непосредно пред рат, али се није ни стигло то провести кроз уставно-правне норме.

Нацистичке и америчке границе идентичне

Хитлер је извршио агресију на унитарну југословенску државу. Покушао је прво мирним путем да придобије ту државу да приступи Тројном пакту. Тадашња коалициона влада, коју су чинили неки српски и хрватски политички представници потписала је приступање Тројном пакту, али је српски народ изашао на улице и то оборио. Извршен је државни удар и Хитлер је напао Југославију. Окупиравши Југославију, Хитлер је њену територију поделио скоро по садашњим границама, по којима ту територију Југославије деле Американци. Врло су мала одступања. Словенија је подељена између Немачке и Италије. Проглашена је такозвана независна држава Хрватска на територији данашње Хрватске, Босне и Херцеговине и Срема, Србија је била директно под немачком окупацијом, остатак Војводине је подељен између Мађарске и Немачке, Косово и Метохија прикључени великој Албанији, а Македонија прикључена Бугарској. Али шавови су исти, подударни – антисрпски.

У српском народу у току рата су постојала два антифашистичка покрета. Један националистички – Југословенска краљевска војска у отаџбини и други комунистички. Западни савезници су издали српске националисте, подржали комунисте, правећи трговину са Стаљином и искључиво захваљујући томе комунисти су однели превагу. А како су се Хрвати понашали? Хрвати су 1941. године скоро листом били за Хитлера, немачки официри сведоче да је немачка војска у Загребу дочекана тако одушевљено да се са тим дочеком може поредити само дочек у Хитлеровом родном месту у Аустрији. Све до капитулације Мусолинијевој Италији Хрвати су чврсто били уз Хитлера, чак се Хрватска легија са 10.000 војника борила код Стаљинграда и тамо скоро цела изгинула или пала у заробљеништво. То је суштина овог нашег данашњег рата, ових наших данашњих сукоба.

Потучени сви рекорди

Други канал РТС потукао је конкуренцију одложеним преносом почетка суђења лидеру српских радикала др Војиславу Шешељу. Интерна мерења гледаности показала су да су два дана у хашкој судници закупила пажњу скоро четири и по милиона гледалаца, колико их је видело или пратило овај историјски пренос!

Одложена историја, емитована је 7. новембра 2007. године. Оптужницу Кристине Дал против Војислава Шешеља, која је трајала три сата и 13 минута просечно је у минути пратило 386 гледалаца или минутна гледаност овог преноса који је почео у 21 час и завршио се после један иза поноћи, како кажу „мерачи“ – рејтинг је износио је 400.000 гледалаца, безмало пола милиона.

Оно што је Тужилаштво Хашког трибунала припремало против војводе Шешеља скоро пет година имало је у укупној гледаности свих телевизијских канала гледаност од скоро 14 одсто или, прецизније 13,8 (такозвани „шер“). Док је укупни аудиторијум, односно гледалац за барем минут, бројао 1.900.000 особа чију је пажњу у термину емитовања задржао Други канал РТС.

Међутим, ове рекорде потукао је својим појављивањем др Војислав Шешељ! Наиме, 8. новембра, идуће вечери он је својом изјавом оптуженог по оптужници Тужилаштва, која је трајала за девет минута пуна четири часа, окупио око два и по милиона гледалаца, што са цифром од претходне вечери чини више од четири и по милиона или више од укупног уписаног броја бирача у Србији. Закључак је да су и врло млади били заинтересовани за историјски час који је у судници Хашког трибунала држао велики српски политичар. „Шер“, удео у гледаности се ове друге вечери са непуних 14 попео на 34 одсто. Више од трећине телевизијске публике пратило је одговор Војислава Шешеља на оптужницу Кристине Дал. А такозвани рејтинг, минутна гледаност или просек гледалаца у минути скочио је на констату – од тв екрана није се одмицало 400.000 гледалаца, просто прикованих оним што је Шешељ говорио у ноћи 8. новембра 2007. године.

Ова интерна мерења позната су запосленима у „јавном сервису“, али гледаност у овом случају не гарантује програм. Апсурдом влада политика, али га контролише петиција чланова, симпатизера Српске радикалне странке и грађана који је потписују у знак подршке јавности суђења др Војиславу Шешељу у Хагу. Шешељ им је направил најгледанији програм, кажу пилметри.

Ж. Ж.

Коминтерна увела нације подела

Комунисти су, следећи коминтерновску традицију, имали у основи један изразито антисрпски пројекат. Они су прво измишљали нове нације да би се смањило бројчано учешиће Срба у укупној југословенској популацији. Нашли су погодно тло у Македонији, у којој није било неке посебне националне свести, македонско становништво је одређен прелаз између српског и бугарског, на западу је врло блиско етнички Србима, на истоку Македоније је било ближе Бугарима, али неке развијене националне свести није било. Они говоре староштокавски језик, који је у основи модерног српског језика, и са њима никада није било неких нарочитих проблема. Комунисти су измислили црногорску нацију и комунистичко руководство Црне Горе на силу је народ терало да се изјашњава припадношћу тој нацији. Двадесет година после Другог светског рата измишљена је муслиманска нација од Срба исламске вере, од Срба који су у време турске окупације, која је трајала пет векова, прешли на ислам из разноразних разлога. Њихови потомци су остали у тој вери и заволели ту веру и зашто је не би заволели ако им је та вера прирасла срцу. Али вера није могла да им промени етнички идентитет. Променили су комунисти.

Пред крај Другог светског рата комунисти проводе федерализацију Југославије, пошто је извршен геноцид над српским народом. Више од милион Срба је убијено. Највише Срба су убили хрватски фашисти, такозвани усташе, клерофашисти којима је руководила Римокатоличка црква, римокатолички свештеници. Огроман број римокатоличких свештеника лично својим рукама је учествовао у покољу српског народа. О томе постоје безбројна сведочанства, томови и томови књига су написани, томови и томови докумената објављени. Надам се да није потребно да вам то посебно овде доказујем. Након што се десио тај геноцид, комунисти су покушали политиком националног помирења у условима тоталитарног режима да поравнају све оно што је било у Другом светском рату и да успоставе једну државу у којој би постојала унутрашња равнотежа на основу шест федералних јединица. Тако је конституисана и хрватска федерална јединица, Република Хрватска, Народна Република Хрватска. Али је конституисана тако што су се састали српски и хрватски политички предводници са тог подручја и договорили да постоји хрватска федерална јединица али да су у њој српски и хрватски народ равноправни и да су конститутивни фактор.

Шта значи, у југословенској политичкој теорији, категорија конститутивног фактора, народа као конститутивног фактора. То значи да нико мимо воље тог народа не може да одлучи о његовом статусном питању без његове сагласности, ма колико тај био бројнији. То значи да никада Хрвати нису имали уставно право да надгласају Србе и да промене њихов статус односно статус хрватске федералне јединице. Можда се са тиме нисте сусретали у својој досадашњој пракси. Покушају то пластично да вам објасним. Замислите да госпођа Кристина Дал и ја припадамо једној социјалној заједници и да у тој заједници постоји прописан начин понашања, обавеза, права и тако даље и ми се тога држимо, заједница функционише. У једном тренутку се појави реметилачки фактор и неко покуша да промени статус групе припадника те заједнице и каже – ми ћемо вас надгласати. Замислите, ја, рецимо, да имам 120 килограма, госпођа Дал да има 90 килограма и да ја кажем – на основу 120 килограма ја имам 120 гласова, а ви са 90 килограма имате 90 гласова. И сада ја са својих 120 гласова вас прегласавам и кажем – више није ваш статус какав је био раније, сада је другачији, сада сте мањина. Е, то се десило у Хрватској када је Туђман дошао на власт.

Туђман је једностраним актом променио хрватски Устав и Срби по том Уставу више нису били конститутивни народ него национална мањина. С тим се Срби нису могли помирити и то је узрок грађанског рата у хрватској федералној јединици. По Уставу бивше Југославије ниједна федерална јединица није имала право на отцепљење. Сматрало се да је право на самоопредељење и отцепљење искоришћено при крају Другог светског рата, када је конституисана федерација и да се то питање више не може отворати као проблем. А и да је могло, Словенија је могла да се отцепи од Југославије. Јер, Словенија нема никаквих унутрашњих нерешених питања, преко 90 посто Словенаца и тако даље. Она би се морала цењкати са савезном влашћу око економских, финансијских питања до којих доводи отцепљење ништа више. Међутим, Хрватска се није могла отцепити од Југославије и променити свој статус без сагласности Хрвата и Срба који живе у Хрватској. Само да су Срби који живе у Хрватској пристали на отцепљење Хрватске од Југославије, Хрватска се могла отцепити. Без пристанка Срба није могла, јер тако је конституисана хрватска федерална јединица. Република Хрватска, када је основана при крају Другог светског рата, она је на таквом принципу основана и не може то једнострано неко променити.

Још драстичније се то десило на примеру Босне и Херцеговине. Прво, комунисти су сматрали, пошто је у Босни и Херцеговини живела већина Срба, упркос геноциду већина Срба, да би Босна и Херцеговина требало да буде у саставу Србије, па су онда помислили – биће територијално превелика Србија, боље посебна федерална јединица, па је Босна и Херцеговина конституисана као федерална јединица у којој су три народа равноправна: Срби, Хрвати и муслимани. Муслимани нису сматрани народом и нацијом али су сматрани као посебна етничка група јер су имали као припадници исламске вероисповести један облик своје колективне свести и он је несумњив, ја га ни данас не оспоравам. Тај облик колективне свести заснован на исламској религији постоји. То није нација, али јесте једна етничка група заснована на одређеној религији. Та три народа у Босни и Херцеговини су била конститутивна и у Уставу је написано да су та три народа конститутивна, а то значи да у погледу решавања њихових статусних питања није могуће прегласавање. Босна и Херцеговина се могла отцепити од Југославије само ако се договоре политички представници Срба, Хрвата и муслимана. Правно је било немогуће да се договоре муслимани и Хрвати, да надгласају Србе и да се отцепе. То је прав-

но било потпуно неизводљиво, а то је урађено противправно и зато су Срби морали да реагују. Ако се Босна и Херцеговина отцепљује од Југославије, онда се и Срби отцепљују од Босне и Херцеговине. Зашто не би. По ком основу муслимани и Хрвати могу од Југославије, а Срби који живе вековима у Босни и Херцеговини не могу од Босне и Херцеговине. Где је ту логика.

Умешао се и страни фактор. Пожурили су Ватикан и Немачка још у јануару 1991. године, чим је усвојен Венсов план за Српску Крајину, да признају независност Хрватске. Ја не морам вас да учим, господо судије, у међународном јавном праву постоји принцип који се дуго примењује. Када се признаје независност новостворених држава, независност и суверенитет се може признати само на оној територији коју контролише централна влада. Када је призната независност Хрватске, то признање се могло односити само на територију коју је контролисала у том моменту централна хрватска влада из Загреба. На друге територије се није могло односити. Тако исто у случају Босне и Херцеговине, независност се могла признати, и суверенитет, само на оној територији коју је контролисала Изетбеговићева влада из Сарајева. Уједињене нације по диктату Америке су погизале међународно јавно право и признале државе које се нису могле признати и тако се десио крвави грађански рат. Тај грађански рат је онда окончан на српску штету, а то не може историјски дуго трајати. Удружени злочиначки подухват организовали су они који су разбијали Југославију, а не ми који

смо се супротстављали разбијању Југославије, који смо се супротстављали једностраном отцепљењу.

Увек жива идеологија Велике Србије

Оптужница обилује фрагментима који ми приписују залагање за Велику Србију и инсистирање на Великој Србији, а онда то моје залагање доводе у везу са конкретним злочинима. То само показује да Тужилаштво не разуме концепт Велике Србије. Не зна о чему се ту ради. Господо судије, ви сте се до сада могли уверити, нико од других који су овде оптуживани није могао бити оптужен за Велику Србију осим мене. Нико у српској јавности се не залаже за Велику Србију осим Српске радикалне странке. То је наша партијска идеологија. Ја сам модерни креатор те идеологије, а то није нова идеологија. Та идеологија је укореењена у протеклих више од 300 година. Та идеологија подразумева јединство свих Срба.

Јуче госпођа Дал лажно тврди да сам се ја залагао за хомогену Велику Србију. То је лаж. А намерно је, цитирајући набрајање земаља које улазе у састав Велике Србије, из нашег програма, из мојих говора, прескочила један део у коме се објашњава да ћемо у тој Великој Србији, која ће обухватати данашњу Србију, укључујући Косово и Војводину, која ће укључивати и Македонију, Босну, Херцеговину, Дубровник, Далмацију, Лику, Банију, Кордун, Славонију и Барању успоставити братску слогу и јединство Срба православца,

Срба католика, Срба протестаната и Срба атеиста. Једно без другог не иде. Велика Србија је наш дугорочни циљ. Да би постигли тај, циљ никада нам није пало на памет да прогнамо милион или два или три милиона људи, него да их национално освестимо, да их убедимо да су Срби, да им докажемо да су Срби и да су их други натерали да се лажно представљају.

Сви ми говоримо једним језиком. Ви овде непримерено тај језик називате БХС. То је искључиво српски језик. Нема другог језика на нашем простору осим српског језика, а тај српски језик није и хрватски језик. Хрватски језик је постојао, постоје његови трагови и данас али у лингвистици се он назива чакавским, а српски језик је штокавски. То је словенска лингвистика. Сви ми који смо штокавци смо Срби по језику, по пореклу. Чакавци су Хрвати, кајкавци су Словенци. На Балкан су у VII веку дошла само два јасно идентификована словенска народа, Срби и Хрвати, трећег нема. Наравно, ту су и Словенци, али то већ није Балкан. Словенци су некада били у саставу велике моравске државе која је постојала док је Авари нису растурили и после Мађари ушли у њено срце, па одвојили Словенце с једне стране, Чехе и Словаке са друге стране. На Балкан су дошли смо Срби и Хрвати. Хришћански раскол десио на српском етничком простору 1054. године, до почетка XIII века две трећине Срба су припадале западној католичкој цркви, а једна трећина источној цркви, византијској односно цариградској патријаршији. Почетком XIII века Срби су формирали сопствену националну цркву, Српску православну цркву и она је постала равноправна са осталим православним црквама. Тада већина Срба католика такође приступа тој националној цркви, осим Срба католика у приморју, на острвима и тако даље, у широком простору од северне Албаније до Омиша надомак Сплита. На свим тим просторима су живели Срби католици. Када су Срби пали у турско ропство, пад је био постепен. Када смо поражени у великој бици на Косову пољу 1389. године, није одмах окупирана Србија. Ту је убијен и турски султан, Србија је постала вазална држава у оквиру турске империје. Зато је овладавање Србијом од стране Турске било постепеније него у случају турског продора у Мађарску и у друге европске земље. Срби су остали да живе на том простору, чак су имали висок степен аутономије и када је Србија окупирана, јер су Турци у мирнодопским периодима покушавали да се прикажу верски толерантним.

Римокатоличка црква је пропаст српске државе видела као своју шансу за продор на исток и свим силама се трудила да што више Срба покатоличи. У томе су јој помагале и Аустрија и Мађарска и Млетачка република. Свака гладна година у далматинским крајевима је коришћена да се доведу велике количине жита и да се каже Србима – ако се покатоличите, неће вам деца гладовати. Ево, добићете жито. Препуна је српска литература таквих примера. Негде су Срби на силу покатоличавани. Није могао Србин постати официр с високим чином у аустријској војсци ако не пређе на католичанство. Тако исто и у Млетачкој. Тако је кроз векове систематски један део Срба покатоличаван.

На почетку XIX века нема ништа од хрватског народа. Хрватска је, са извесном аутономијом, у Аустрији била сведена на три жупаније: Загребачку, Вараждинску и Крижевачку. То је ширира околина данашњег Загреба. Али ни то није била права Хрватска. Права Хрватска је била између реке Цетине, планине Гвозда и реке Саве на северу као крајње тачке. Под Турцима је она сасвим пропала, нестала. Хрвати су се иселили у Аустрију и данас живе у околини Беча, јужно од Беча, такозваном Градишту; у Словачку. Данашњи председник Словачке је пореклом Хрват. У Италију је

исељено, мислим да још има два-три села где је остало трагова тог хрватског језика и где се зна да су ту насељени Хрвати још негде у XVI или почетком XVII века. У дубину Европе су се исељавали. Побегли пред Турцима. Јер Турци су 200 година непрекидно вршили пљачкашке походе, оне територије које нису освојили они су харали, палили, пљачкали, одводили људе у ропство и тако даље. Хрвати су нестали, а хрватско племство је пресељено, Угарска га је пресељила на подручје најзападније Славоније, у околину Загреба. Ту су хрватски племићи наметнути затеченим Словенцима. Тамо народ и данас говори кајкавски, који је једна варијанта словеначког језика. Ти племићи су тим затеченим Словенцима наметнули хрватско име.

У време буђења националне свести у Европи XIX века Хрвати не постоје. Тамо се не јавља хрватски покрет у првој половини XIX века, него Илирски покрет, који је предводио Немац Људевит Гај. Уз помоћ бечког двора он је хтео да што већи број словенских, заправо српских становника окупи у један јединствен национални покрет, али није одговарало српско име због обновљене независне српске кнежевине, па је извукао из далеке прошлости илирско име иако ми Словени немамо додирних тачака са Илирима. Илири су народ који је нестао далеко пре Нове ере, дакле пре Христа. Тај термин је вештачки убачен и није успео да заживи у народу. Тај први национални Илирски покрет је своје публикације штампаво на кајкавском језику, дакле словеначком и био сведен на Загреб, Вараждин и Крижевце.

Логика државе свих Срба

Онда иде нова иницијатива, југословенство. Протагониста је бискуп Штросмајер, такође Немац пореклом, по налогу аустријског двора. Окупићемо, дакле, све Србе, и православце и католике, али под југословенским називом да би се извршила диференцијација у односу на кнежевину и касније Краљевину Србију.

Хрвати током XIX века и немају правог националног покрета. Тек пред крај XIX века почиње се интензивније радити на хрватизацији под руководством римокатоличких свештеника, да би тај процес утемељио први хрватски католички конгрес у Загребу, одржан 1900. године, који је прогласио

да су сви који говоре српским језиком, а католичке су вере, Хрвати по националности, односно на балканском простору сви католици да су Хрвати. Тада почиње вештачка хрватизација и стварање једног великог проблема. То је све вештачки рађено и ја сам то све објаснио и документовао у својој књизи, за сваку тезу износећи доказе.

Овде треба имати још у виду да је први пројекат јединства српских земаља још 1683. године гроф Ђорђе Бранковић понудио аустријском цару, то је одмах након великог бечког рата, када је аустријска војска у победничком походу убрзо стигла све до Скопља на југ, када је ослобођена цела Мађарска и тако даље. Аустријски цар је то прихватио, чак је грофа Бранковића поставио за српског деспота, а то је из византијске традиције, функција деспота била је прва до царске. То би било као у западној традицији што значи више краљ на пример. Међутим, како Аустрија није успела да оствари све своје амбиције и морала је после смрти генерала Пиколоминија да се повуче северно од Саве и Дунава, Ђорђа Бранковића је аустријски цар изоловао и 22 године он је био заточен у граду Хебу у Чешкој.

Други који се појавио са пројектом Велике Србије био је Арсеније Гаговић, архимандрит Пивског манастира 1903. године, који је у Петрограду излагао представницима руске владе план о стварању једне државе која ће обухватати све Србе на Балкану и коју је назвао Великом Србијом. Сличан план је руском императору 1804. године послао српски митрополит Стеван Стратимировић. Гарашаниново Начертаније, упркос настојању Тужилаштва да то докаже и повеже са пројектом Велике Србије, није довољно блиско том пројекту. Јер, Гарашаниново Начертаније, иако заговара уједињење српског народа, односи се искључиво на српске територије под турском окупацијом, док пројекат Велике Србије инсистира на српским територијама и под турском и под аустријском и под мађарском и под млетачком окупацијом, док је постојала Млетачка република. То је разлика.

Ево, опет ћу успорити, упозоравају ме. Ја се мало занесем у ту причу, али нисам хтео да све напишем што ћу вам данас изложити, него сам сматрао да ћете овако можда бити у ситуацији да ме пажљивије саслушате ако то својим речима директно изговорам.

О пројекту Велике Србије су затим размишљали Светозар Милетић, касније српски радикали у Војводини, Босни и Херцеговини, Хрватској и Славонији. Стеван и Владислав Каћански су издавали лист „Велика Србија“ осамдесетих, деведесетих година XIX века. Затим Драгутин Илић, брат једног од највећих српских песника Војислав Илића 1903. године је штампао лист „Велика Србија“, као дневни лист. Лист „Велика Србија“ је штампан три године на Солунском фронту као дневни лист 1916, 1917. и 1918. године, и Српска странка је у Београду двадесетих година у два издања штампала „Велику Србију“. Велику Србију су заговарали интелектуалци окупљени око Српског културног клуба. И одређени припадници Равногорског покрета су били присталице Велике Србије, али то није била никада званична политика покрета у целини. Равногорски покрет је инсистирао на обнови целовите Југославије и његов лидер, генерал Драгољуб Михајловић је био на челу Југословенске краљевске војске у отаџбини, а не српске војске. Та Југословенска краљевска војска у отаџбини је популарно у народу називана четницима, јер су њихова војна дејства на почетку Другог светског рата била на принципима четничке гериле.

Дакле, концепт Велике Србије нема никакве везе ни са Слободаном Милошевићем, ни са било којом другом личношћу која је прозвана у овој оптужници као учесник у удруженом злочиначком подухвату са мношћу. Концепт Вели-

ке Србије 1990. године ми смо обновили као Српски четнички покрет, као Српска радикална странка и почели да штампамо лист „Велика Србија“, који и данас излази. Изашло је скоро 3.000 бројева, дакле излази 17 година и веома је читан лист. Можда је један од разлога што је тај лист толико добро читан што га делимо народу бесплатно.

Говор мржње правно недефинисан

Још једну бих ствар разјаснио пре паузе, да бих после ишао конкретно на претпретресни поднесак Тужилаштва. Мени се приписује да сам скоро све своје злочине или већину њих, починио говором мржње. Инкриминација говора мржње нема никаквог преседана у међународном кривичном праву. Тужилаштво није у стању ни да дефинише шта је то говор мржње. Савет Европе се проблемом говора мржње бави од 2001. године на овамо и доношено је неколико препорука. Суштина је у томе да се избегне говор мржње пре свега у јавним медијима, уз истовремено инсистирање да се при сузбијању говора мржње никако не прибегава затворским казнама него неким другим видовима обезбеђивања да се тај говор мржње спречи, а сама конструкција појма говора мржње заснива се на неким примерима спречавања ширења расне мржње у англосаксонском праву. Када су у Енглеској покушавали да концепт расне мржње прошире и на концепт верске мржње, дуго им није полазило за руком, ни у Дому лордова није могао да прође тај законски пројекат, јер се сматрало да је то претерано задирање у слободу говора.

Тужилаштво каже да је концепт говора мржње применен у међународном суду за Руанду. Јесте у неколико пресуда, мада ми никада нису доставили те пресуде, а морали су. Све оно што цитирају у претпретресном поднеску, морали су у целини да ми доставе на српском језику како бих могао тиме да се бавим. Они то нису урадили. У Руанди је утврђено постојање геноцида. И заиста, неспорно се десио геноцид – 800.000 људи је убијено. Скоро цела једна национална група је побијена. Геноцид се разликује од свих других ратних злочина по томе што се код геноцида мора доказивати долус специјалис. Код других злочина може и долус евентуалис. Код геноцида је то стриктно, мора долус специјалис. Значи, да би неко био оптужен за геноцид, мора му се директно доказати геноцидна намера, па било да је реч о људима који су непосредно убијали или који су наређивали да се убија. Тамо су осуђени људи који су преко радија позивали на убијање етничке групе Тутси. Или неки градоначелник једног града у коме су побијени сви Тутси јер је он позивао на убијање, и тако даље, људи власти који су позивали на ликвидацију етничке групе сопствених грађана.

Балкан није Руанда

Тога на Балкану није било. Није било уопште геноцида, а мени се не може приписати никакво директно позивање на вршење ратних злочина. Никада нигде. Позивање мора бити директно, непосредно. После позивања мора уследити акција, а не после неколико месеци и после неколико година и тако даље. И што је најважније, геноцид у Руанди се десио 1994. године, непримерено је позивати се на праксу Међународног суда за Руанду који је судио за ратне злочине који су се десили после мојих наводних злочина. Тужилаштво се мора позивати на нешто што се десило раније и Тужилаштво не може да нађе пример. Оно покушава, позива се на Нирнбершки процес. У Нирнбершком процесу није судио у правом смислу речи међународни суд. Судио је војни суд сила победница, и то само четири силе: Русије, односно Совјет-

ског Савеза, Америке, Француске и Енглеске. Неке државе учеснице у антихитлеровској коалицији су тражиле да и њихове судије учествују, није прихваћено. Југославија је тражила и одбијена је. Наравно, ја сада кажем да то није био суд у правом смислу речи због тога што није било другостепеног поступка, него су саопштене пресуде и одмах је кренула ликвидација. Али, ја се слажем да су сви који су осуђени заслужили да буду погубљени, дакле, с моралне стране они јесу заиста доказани злочинци. Суђен је извесни Јулијус Штрајхер, он је био обергрупенфирер, дакле један високи функционер паравојне формације нацистичке партије. Он је проглашаван прогонитељем Јевреја број један, главни прогонитељ Јевреја. Непрекидно је позивао на ликвидацију Јевреја, на холокауст. Лично је учествовао у рушењу синагога. Јахаћим бичем лично је тукао ухапшене Јевреје. Затим, био је гаулајтер Франконије, срушио је лично синагогу у Нирнбергу и био један од главних организатора такозване Кристалне ноћи. Дакле, Јулијус Штрајхер није осуђен само за вербални деликт, он је осуђен за истребљење Јевреја. Тада још геноцид није фигурисао у међународном кривичном праву, Конвенција о геноциду је донешена тек после Другог светског рата. Али се тада говорило о истребљењу Јевреја. Како може Тужилаштво да ме пореди са Јулијусом Штрајхером.

Међутим, Тужилаштво намерно заборавља да је тамо суђено још некоме – суђено је Хансу Фричеу, који је био један од главних шефова пропаганде немачког Рајха, Гебелсова десна рука. Ханс Фриче је био шеф радио одељења Министарства пропаганде и директно је надзирао све новине које су излазиле у Немачкој под нацистичком влашћу. Ханс Фриче је после Гебелса био главни пропагандиста Рајха. И он је ослобођен, иако је сву политику Рајха непрекидно заступао у свим медијима. И расну политику, и освајачку политику, и тоталитарну политику и све остало. Како онда нирнбершка пресуда може да буде ослонац Тужилаштву. Десило се то да је совјетски члан међународног војног трибунала, мајор Никиченко приложио другачије мишљење пресуди, изразио неслагање са ослобађањем Фричеа, и врло је интересантно да се погледа које је он све аргументе наводио против ослобађајуће пресуде за Фричеа. Амерички, француски и енглески судија су одбили аргументе Никиченка. Нисам сигуран да ћу имати времена да вам то све изложим да не бих изгубио могућност да говорим о нечему што мислим да ми је тренутно много важније. Али ако буде времена при крају, ја бих се онда вратио, пошто сам поводио из тог другачијег мишљења Никиченка главне ставове, а то износи око три и по стране врло густо исписаног текста. Пошто видим да се приближава сат и по крају, не бих желео да ми то баш сувише времена одузме. Али о том говору мржње имаћу још понешто да кажем након паузе.

Ришеље Дал

Још ћу се са неколико речи, господо судије, осврнути на питање инкриминације говора мржње. Поред тога што је то измишљено, ново кривично дело које никада раније није постојало у међународном обичајном праву, не може ни да постоји физичко почињење путем говора мржње. Навешћу вам два случаја из америчке правосудне праксе. Познат је случај Бранденбург против Охаја. Врховни суд Сједињених Америчких Држава је 9. јуна 1969. године закључио да није кажњиво заговарање противправног понашања него непосредно подстицање на кривично дело. А у случају Чаглински против Њу Хемпшира говор који је противзаконит мора директно и моментално непосредно да производи насиље.

Покушавајући на било који начин да ме оптужи да сам говором мржње извршио кривично дело, заступник оптужбе вади одређене цитате из мојих говора и текстова ван целине контекста. А ја бих вас подсетио на у литератури доста цитирану чувену изјаву француског кардинала Ришељеа – дајте ми само једну реченицу из било ког текста а ја ћу наћи у њој довољно разлога да аутора пошаљем на гиљотину. Ја парафразирам, можда није баш дословно тако. Подстрекач мора да зна лице које подстрекава. Подстрекавање мора имати умишљај. Нема нехатног подстрекавања. Овде не само да у оптужници и у претпретресном поднеску недостаје дефиниција говора мржње, него недостају конкретна кривична дела која су почињена говором мржње. Овде се набрајају разноразна кривична дела која је ко зна ко извршио или није извршио на одређеним местима, али нема ниједног кривичног дела које је извршено мојим говором мржње или које представља непосредно директно подстрекавање да се изврши кривично дело.

Затим, нема ни објективне ни субјективне везе између саучесника. Често нема ни познатог извршиоца. Поред тога што нема конкретног подстрекавања на индивидуално одређено кривично дело, нема ни помагања да се оно изврши. Нема ни организовања злочиначког удружења. Ничега тог нема, ничега ту нема а уосталом, не може се кривично право ни у ком погледу тумачити аналогijом на штету оптуженог.

И удруживање и подухват – из затвора

Сада ћу се осврнути на завршни претпретресни поднесак Тужилаштва, који заправо представља једну ширу верзију саме оптужнице, да не бих губио време прво на оптужницу па на ово, па ћу вам тачку по тачку показати како је то крајње непримерено састављено, како не одговара истинитим чињеницама, како је апсолутно неутемељено.

У првој тачки каже се да сам у релевантно време био један од најистакнутијих политичара у бившој Југославији и имао значајну политичку моћ и утицај. То је апсолутно неистина. Моја политичка партија уопште није била регистрована 1990. године. Те 1990. године три пута сам био у затвору због демонстрација, јер те демонстрације нису биле по вољи режиму и из неких других разлога, наравно, али искључиво политичке природе. Како неко ко нема парламентарну политичку странку може имати значајну политичку моћ и утицај? Године 1991. регистрована је Српска радикална странка али све до јула месеца те године смо такође били ванпарламентарна партија. На неким допунским изборима у једној београдској изборној јединици ја сам крајем јуна 1991. године изабран за народног посланика и целе те 1991. године био сам једини посланик Српске радикалне странке у парламенту, који има 250 чланова. Значи, мој политички утицај и моћ могли су се исказати у омерима 1:250. Ово вам говорим само зато да бих вам показао колико је Тужилаштво неозбиљно.

Кажу да сам учествовао у формулисању, припреми и спровођењу удруженог злочиначког подухвата. Како сам ја могао учествовати у том формулисању, припреми и спровођењу? Ваљда док ме је Милошевић држао у затвору. Тада сам планирао разне подухвате, али ниједан нисам планирао са њим. Планирао сам подухвате да њега оборим са власти. И да је циљ тог подухвата био присилно уклањање несрба са циљних подручја у Хрватској, Босни и Херцеговини и СФРЈ. Апсолутна неистина. Целе 1990, 1991, 1992. године у свим својим политичким говорима, залажући се за Велику Србију и помињући које територије треба да обухвата Велика Србија, ја говорим о братској слози и јединству Срба православаца, Срба католика, Срба муслимана и Срба протестаната. Ја то радим као човек опозиције, а не као човек режима. Све до 1998. године ја никада нисам био човек режима.

„Са војском и полицијом бих преузео власт, а не чинио злочине”

Небулоза је када се каже, у тачки 2, да су под мојим руководством и мојих саизвршилаца цивилни, војни, полицијски и паравојни органи сарађивали у циљу преузимања власти у општинама и на територијама широм Хрватске и Босне и Херцеговине. Значи, и ЈНА и армија и полиција су били под мојим руководством. Па да сам ја имао толики утицај над армијом и полицијом, ја бих одмах 1991. године преузео власт. Шта бих ја чекао. Да је то све било под мојим руководством, мени избори не би ни требали онда.

Потајно наоружавање српских цивила. Ко је то вршио? Откуд мени оружје да потајно наоружавам српске цивиле? Проглашавање аутономних области у Хрватској и босанско-херцеговачкој федералној јединици. То је народ тамо спонтано проглашавао. Ко може толику масу народа да нтера на одређено политичко понашање ако се тај народ није осећао угроженим због разноврзних разлога? Када је Туђман дошао на власт, одмах је у целој Хрватској обновљена усташка симболика, добро позната српском народу још од Другог светског рата. У хрватском парламенту излази посланик за говорницу и поздравља фашистичким поздравом. У хрватском парламенту. Шта онда још Срби могу да очекују. Срби су једном мирно, скрштених руку дочекали геноцид 1941. године, ко је од њих могао и сањати да ће лично римокатолички свештеници да узму нож у руке и крену у покоље. Нико то од Срба није могао сањати. А после тако великог искуства из Другог светског рата нико више од Срба није могао скрштених руку чекати да му се историјска судбина понови. То је кључни проблем.

Говори се о систематском чишћењу муслиманског, хрватског и осталог несрпског становништва. Где је то обављано систематско чишћење? Ја не искључујем могућност да је било кривичних дела прогона на тој основи, али десио се грађански рат, десио се грађански рат између Срба православаца, Срба католика и Срба муслимана. Чињеница да се десио тај рат сама по себи је довела до великог кретања становништва. Људи су одлазили где се осећају сигурније. Као и у сваком грађанском рату, дешавали су се злочини, али сваки злочин има име и презиме. Нема ниједног злочина за кога се не може сазнати име извршиоца и име његових саучесника по било којој основи. Које сам ја то рестриктивне мере на тим територијама, рестриктивне и дискриминаторне уводио против несрпског становништва и откуд ми власт да тако нешто радим? Ако негде нисам имао власт, нисам могао ништа да урадим осим да говорим.

Карлобаг – Карловац – Вировитица - Огулин

Што се тиче конкретних елемената моје одговорности, каже се, прво, да сам довео до чињења ратних злочина јавним и систематским промовисањем насилног стварања јединствене државе у којој доминирају Срби, познате као Велика Србија, чија би се западна граница протезала линијом Карлобаг-Карловац-Огулин-Вировитица и обухватала би велике делове Хрватске и Босне и Херцеговине. Па наравно, ако се распада Југославија, она се може распасти на своје саставне делове. На српску територију с једне стране, хрватску и словеначку с друге стране. На коју још? Зашто би се Југославија распадала по унутрашњим границама федералних јединица. Те границе никаквим унутрашњим законом нису формулисане. То нису међународно признате границе. Међународно признате границе имала је само Југославија. То јој је гарантовала конференција ОЕБС-а и то њено право је погажено. Не могу се уместо тих међународно при-

знатих граница промовисати једнострано нове и проглашавају унутрашње административне границе државним. То је апсолутно непримерено основним принципима међународног права.

Каже се да сам деловао јавним и систематским изазивањем страха и мржње код Срба и идеје да су несрби, а нарочито Хрвати и муслимани њихови непријатељи и да желе да им науде, чиме је створена или интензивирана атмосфера која је довела до насиља над цивилним несрпским становништвом, као и подстрекавањем злочина наведених у оптужници. Шта ја имам да изазивам страх и мржњу, када се то већ дешава пред нашим очима. Сама чињеница да је први хрватски званичник изрекао мисао да ће се Хрватска отцепити од Југославије створила је и страх и мржњу. Да Туђман није кренуо у отцепљење Хрватске, не би било рата. Туђман је сам изјавио да рата не би било да га Хрвати нису желели. Та његова изјава је више пута цитирана. Да није било хрватског сепаратизма, не би било рата. Било би великих политичких мука унутар државе да се регулишу односи, да се сви интереси задовоље, али то је ствар политичког процеса. Онај ко је хтео отцепљење Хрватске, тај је изазвао рат. Онај ко је хтео отцепљење Босне и Херцеговине, тај је изазвао рат.

Што се тиче прозивања српских непријатеља, ја сам говорио само о историјским чињеницама. Историјска је чињеница да су Хрвати били подложно средство за манипулацију од стране Римокатоличке цркве, да су Хрвати у Другом светском рату били искрени и лојални савезници Хитлера све до 1943. године и да су почели да се престројавају када су видели да ће Хитлер изгубити рат и онда су одлазили у партизанске одреде. Веома је мали број Хрвата искрених антифашиста 1941. године. Устанак против Хитлера и његових савезника дешавао се само на територијама где су живели православни Срби. Муслимани су у Другом светском рату били инструментализовани од стране Хрвата и великим делом учествовали у хрватским злочинима. Али не сви муслимани. Било је муслимана партизана, било је муслимана четника. Био је четнички војвода муслиман Исмет Пуповац, имао је одред од 2000 четника муслимана. И потпредседник Националног комитета Равногорског покрета Драже Михајловића био је муслиман Мустафа Мулалић. После рата комунисти су му судили заједно са Дражом Михајловићем. Ја само историјску истину износим, а историјска истина не сме да се сакрива. Историјска истина мора непрекидно да се понавља, објашњава и даље истражује, како би била поучна за будућност. Тамо где се сакрива историјска истина, народи су осуђени да им се историја понавља.

Одговоран само за добровољце Српске радикалне странке

Регрутовањем, организовањем, финансирањем, подржавањем, руковођењем, охрабривањем и подстицањем српских добровољаца. Ја сам заиста окупљао, организовао српске добровољце и као председник Српске радикалне странке чији је саставни део био Српски четнички покрет слао их на фронт. Они су учествовали у борбама. Међутим, овде треба неке ствари јасно разлучити. Добровољци Српске радикалне странке су се називали српским четницима, али то нису једини српски четници у овоме рату. Српски противници су све српске војнике називали четницима. Четницима су се сматрали и припадници Српског покрета обнове и Српске демократске странке и ко зна још које политичке партије. Велика је идентификација била Срба са четништвом. Више никоме није падало на памет да се идентификује припад-

ношћу оној другој, најалост победничкој опцији у Другом светском рату, партизанској. Ја могу имати бар моралну одговорност за оно што су у рату евентуално чинили добровољци Српске радикалне странке, које је Српска радикална странка окупала у Београду и упутила на фронт, али се на то мора и ограничити та формулација, а не четници. Свуде где неко је рекао да је четник, е он је шешелјевац. И свуда где је неко рекао да је шешелјевац, он је заиста шешелјевац. Шта то сада значи? После овога процеса може се врло лако десити да и судије и тужиоци и судско особље постану шешелјевици. Ја ћу се трудити да се то деси, да ли ћу успети, не знам. Знате, шта то сада значи, шешелјевици. Мора да се разјасни.

Добровољци Српске радикалне странке су у рату учествовали искључиво у саставу Југословенске народне армије и касније Српске војске Републике Српске Крајине и Српске војске Републике Српске. Незнатан број је био у полицији Републике Српске Крајине, у Републици Српској. Само до јула 1991. године добровољци Српске радикалне странке су одлазили на фронт мимо ЈНА. Ја сам поносан на њихову велику победу у Борову селу 2. маја 1991. године, над хрватском полицијом која је напала село изненада.

Од када је ЈНА ушла у рат, 1991. године, негде у јулу месецу, нигде ниједан добровољац Српске радикалне странке није учествовао у рату мимо Југословенске народне армије. Армија је одредила једну касарну за добровољце Српске радикалне странке у Бубањ Потоку у Београду. Ми смо окупљали добровољце и тамо их упућивали. Тамо су имали не-

ку елементарну обуку. Тамо су добијали униформе. Сваком добровољцу Српске радикалне странке је радни стаж уписиван у војну књижицу. Никада ниједан добровољац Српске радикалне странке није идентификован да је починио, да је лично починио било какав ратни злочин. Никада ниједан, а то ћу после и доказати. Никада ниједан, то понављам.

Каже се да сам ја охрабривао и подстицао и групе и појединце у српским снагама: у ЈНА, Восци Југославије, српској територијалној одбрани, српској војсци Крајине, Републике Српске, територијалној одбрани Србије и Црне Горе, локалним полицијским снагама, Служби државне безбедности, Мартићевој полицији, милицијама, овоме, ономе, да сам све њих охрабривао и подстицао. На шта? Охрабривао и подстицао неке од њих да чине злочине. Како? Ако сам охрабривао, онда сам их охрабривао да победе у рату, а никада никога да чини злочине. Препуно је примера мојих говора и обраћања добровољцима како српски војник витешки треба да се понаша на фронту, како да се понаша према цивилима, ратним заробљеницима, женама, деци и тако даље. И све то Тужилаштво има, то сам доставио још 2003. године, има и преведено на енглески. Баш њих брига што они то имају.

Да сам координисао активности добровољаца и људи из других српских институција који су чинили злочине. Пазите, Српска радикална странка је имала свој кризни штаб, који је после преименован у ратни штаб. И непрекидно се тужилац на тај ратни штаб позива. Шта је радио тај ратни штаб? То шта је радио најбоље можете сазнати на основу његовог састава. Ту је било десетак до петнаест људи, међу њима четири-пет жена, само један официр је био, и то резервни, пензионисани пилот Зоран Дражиловић, а сви други мушкарци су само извршили војну обавезу својевремено, редовно служење војног рока и нико није имао официрски чин. Шта је могао да ради такав ратни штаб? Да командује? Не. Шта је радио? Тај ратни штаб је организовао прикупљање добровољаца по унутрашњости Србије, организовао њихово довођење у Београд и њихово упућивање у Бубањ Поток, у касарну. Тај ратни штаб је покушавао да понекад нађе одређену количину цигарета и других потрошних ствари. Тај ратни штаб се старао да се сваком добровољцу регулише радни стаж. Ако је добровољац погинуо, да се организује сахрана, помоћ породици и тако даље. Тај ратни штаб је понекад покушавао, ако је негде долазило до недисциплине, да интервенише да се политичким и моралним мерама утиче на решавање проблема. Тај ратни штаб није имао власт. Једина

казна која се могла изрећи била је казна искључења из Српске радикалне странке. Ниједна друга казна. Али ми нисмо имали ни неких превеликих прекршаја дисциплине. Искључивали смо из Српске радикалне странке и више није могао бити упућиван на фронт као наш добровољац неко ко је негде нешто украо, ко се одао пијанству, ко је био недисциплинован и тако даље. Ми никада нисмо ни имали ниједан случај неког озбиљнијег злочина да разматрамо. Никада нисмо ни званично информисани да се десио неки озбиљан злочин и Тужилаштво нема доказа у том правцу.

Хртковци у недостатку доказа

Пошто Тужилаштво недостају докази за ове прве две ратне године о конкретним злочинима, прогонима и тако даље, оно из политичких разлога у оптужницу уводи случај Хртковци из Војводине и каже да сам позивао, јавно позивао на протеривање мештана хрватске националности из делова Војводине. Није то баш тако било. Нисам ја јавно позивао на протеривање, него сам обећавао протеривање када дођем на власт. Обећавао сам примену мера реторзије, јер је Туђман већ протерао више 200.000 Срба са територије Хрватске под његовом контролом. Ја сам у име своје партије у предизборној кампањи лансирао као једно од предизборних обећања примену мера реторзије. Ако сам некога позивао да примени ту реторзију, онда је то био тадашњи режим, који је одбијао да примени мере реторзије а посланици Милошевићевог режима су се мени у Народној скупштини супротстављали у погледу таквог захтева. А Тужилаштво би хтело да покаже да сам ја непосредно позивао људе да приступе прогону. Е, то је тај фалсификат од стране Тужилаштва, а на то ћу се још вратити и детаљније мало питање размотрити.

Ви видите, на страни 5, да они из једног мог говора цитирају шта треба да обухвата та Велика Србија, а онда испуштају слогу и јединство Срба православца, Срба католика, Срба муслимана, Срба протестаната и Срба атеиста, па изнесе онда из мог једног говора крајем 1990. године упозорење: „А што се Хрватске тиче, ми српски четници непрекидно поручујемо новом усташком поглавнику Фрањи Туђману и новој усташкој власти у Хрватској да се не играју са српским народом који живи на подручју данашње импровизоване хрватске државне заједнице.“ Дакле, да сам тиме опет извршио кривично дело. Па када се то десило? Крајем 1990. године. Ја сам крајем 1990. године једним својим говором утицао да неко у другој половини 1991. или у 1992. или у 1993. години изврши ратни злочин! Па је ли то ван здраве памети. Ја 1990. године упозоравам Туђмана да се не игра са српским народом и да нећемо дозволити да се територија на којој живи српски народ одвоји од матице земље, од Југославије. Ја га благовремено упозоравам да се не игра оружјем. Ја желим да спречим рат, ја га оштро упозоравам. Ја му чак и претим, желећи да се он окане тог свог наума.

„Да је судбина дозволила да дођем на власт, било би тако“

Даље ми се приписује опет нешто из једног мог говора из тог времена: „Најважније је да у истом тренутку из југословенске федерације не оду и Словенци и Хрвати. Прво треба да оду Словенци, а после ће онај ко буде имао власт у Београду да изврши ампутацију Хрватске према старим српским границама, на линији Карлобаг-Карловац-Вировитица. У границама те српске државе живећемо као збрини мљени Срби православци, Срби муслимани, Срби католици

и Срби протестанти". Значи, то је још крај 1990. године. Ја видим да је Југославију тешко сачувати, а онда имам једну паметну идеју: ако већ морају да одлазе Словенци и Хрвати, да оду прво Словенци, јер међу нама нема ништа нерешено.

Ја сам се супротставио армијској интервенцији у Словенији. Армијску интервенцију и крвопролиће у Словенији су изазвали тадашњи министар одбране Вељко Кадиевић и тадашњи председник Савезне владе, Хрват Анте Марковић. Они су хтели Словенију на силу да задрже у Југославији. Ја сам био против. Као демократа, сматрао сам, ако словеначки народ жели да оде, треба да оде што пре. Међутим, западне силе нису дале, оне су хтеле да Словенци и Хрвати иду заједно у пакет-аранжману, како би се остварио злочински циљ Ватикана и Немачке да хрватска оде у оним границама које јој је комунистички режим својевремено волонтеристичким мерама одредио. Е, то се није могло дозволити. Ако неће Хрвати да живе у Југославији, онда се могла извршити ампутација. Нисам ја измислио, није то моја идеја ампутације. О томе је размишљао још краљ Александар Карађорђевић 1929. године, он је тада сматрао, ако Хрвати неће Југославију, може Југославија и без њих, изврши се ампутација. И зашто би та идеја била нелегитимна. Зашто би та идеја била злочинска. Поготово ако је 1990. године изречена.

Опет мој један цитат, на који сам ја и данас поносан: „Хрвати, што се нас тиче, могу да изађу из Југославије када им је воља”. Дакле, ја не терам Хрвате да изађу из Југославије, али ако желе да изађу, што би их на силу задржавали у Југославији. Па онда ту кажем: „кад год пожелете, само им отворено стављамо до знања да ни педаљ српске територије неће изнети. Ниједан комадић земље на којој се налазе српска села, порушене цркве, српске јаме, кланице, српски логори, српски Јасеновци, јер ако бисмо то дозволили, били бисмо недостојни својих славних предака и морали би да се стидимо пред својим потомцима. Могу Хрвати да стварају своју нову државу, али искључиво западно од линије Карлобаг-Огулин-Карловац-Вировитица. Све што је источно од те линије, српско је”. Ја тако и данас мислим. Нажалост, нисмо имали адекватне политичке и војне полуге да то остваримо. Сувише су велике мрачне силе са Запада биле против нас. А да сам био командант војске, ја бих наредио на време да се војска повуче са територије Словеније, да се повуче са територије Хрватске где не живе Срби, и онда рекао Хрватима – ако желите да останете у Југославији, заједно ћемо градити Југославију као демократску државу пуне грађанске равноправности. Ако желите да се отцепите, не можете се отцепити са том територијом. Шта је било логичније у том моменту од тога. Проблем је један једини: судбина, историја није ми дала да на време дођем на власт. То је један једини проблем. Да сам на време дошао на власт, све би било другачије.

Југославија, Србославија до Велике Србије

Ја чак убеђујем Словенце да оду што пре. И то Тужилаштво цитира: „За вас Словенце Србија представља врло, врло озбиљну, ненадмашну силу”. Јер, Словенци су се јуначили, као, они су у стању да победе, они су ратнички народ и тако даље. Они никада не би имали државу да их Србија није ослободила у Првом светском рату. Пре 1918. године никада Словенија није имала своју државност као Словенија. Увек су представљали аустријска војводства. „Идите док су Срби добре воље, идите, после нећете моћи. После ћемо од Југославије да створимо србославију”. Ја убеђујем Словенце да оду што пре из једног рационалног разлога. Ако оду Сло-

венци, лакше ћемо се договорити о опстанку остатка Југославије. Јер, осамдесетих година Словенци, њихово политичко руководство, њихова политичка елита, били су главни реметилачки фактор у Југославији. Они су хтели преуређење, да Југославија прерасте у конфедерацију, они су хтели различите друге ствари које су биле неприхватљиве.

Из те 1990. године Тужилаштво још даје неке цитате о мојим претњама, о позивима на кажњавање и тако даље. Све моје претње су условне. Ако – онда ће се десити то и то. Оне су, према томе, упозоравајуће, а не подстицачу, јер ако су подстицале, подстицале су у догађајима који су се дешавали годину-две дана после тога или више месеци после тога. Ја ту јасно на једном месту кажем, то је мој наступ на државној телевизији у децембру 1990. године, објашњавам како Хрвати морају да буду кажњени за злочине из Другог светског рата, ако крену у сепаратизам. „Треба да буду кажњени на онај начин на који се иначе у цивилизованом свету кажњавају народи и државе за злочине које почине у ратним условима њихови режими, а то је губитак територија”. Има тамо још много тога што ја говорим али Тужилаштво је то испустило. „Ми смо Срби витешки народ, ми се не светимо на женама и деци. Ми не проводимо геноцид. Ми не убијамо. Ако се осветимо, осветићемо се тако што ће наши непријатељи и противници изгубити територије, што ћемо их победити у рату ако нам тај рат наметну”. А ми тај рат нисмо желели. Нико у српском народу 1990. и 1991. године није желео рат, нико жив. Рат су желели они који су хтели да се отцепе од Југославије.

Сада кажу да сам потцењивао, омаловажавао хрватски народ када сам рекао: „Наоружаће се Хрвати. Нови усташки поглавник Фрањо Туђман данас има 80.000 до зуба наоружаних усташких специјалаца. Никаква то снага није за нас Србе”. Па и није. Амерканци нису учествовали у агресији 1995. године. И данас би Косово било под српском контролом да није било америчке агресије. И данас би Босна и Херцеговина била у саставу заједничке државе, звала се она Србија, Велика Србија или Југославија, свеједно, да није било упливања споља, мешања Амерканаца Немаца, Ватикана и сличних.

Па онда упозоравам и босанске панисламисте. То је страна 7, све у оквиру тачке 7: „Зар босански панисламисти да ратују са нама Србима. Ми смо им недавно поручили – немојте дозволити да муслимани великим делом представљају оруђе у злочиначким хрватским рукама као што су то били у Првом и Другом светском рату. Водите рачуна и не мешајте се у српско-хрватски сукоб. Ако вас Хрвати опет употребе, српска ће освета бити страшна, ви се ни до Анадолије зауставити нећете”. Ово је упозорење из 1991. године, када није било рата у Босни и Херцеговини. Ја на време упозоравам и кажем босанским панисламистима, а не муслиманима у целини, да се неће зауставити ни до Анадолије. Ја сам први још негде почетком осамдесетих година указивао на опасност панисламистичких тенденција у Босни и Херцеговини. Али код мене нигде не можете наћи да омаловажавам исламску веру, као што сте покушали овде на једном месту. Ја сам препун поштовања према исламској вери, али сам огорчени противник сваког фундаментализма. Тренутно највише исламског, јер је тренутно најопаснији. Али када би се негде експонирао и хришћански фундаментализам, такође бих био његов огорчени противник. Говорим овде о панисламистима, на неком месту о фундаменталистима и тако даље. И што је најважније, годину дана пре рата у Босни ја упозоравам да до тог рата не сме доћи. Ја делујем као миротворац. Мало оштријим речима, додуше, али нажалост, нису ме слушали. Зашто ме нису слушали? Не зато што сам тада био јак и моћан, него ме тада још нису сматрали довољно озбиљним да ме слушају, неподаштавали су ме. Знате, антикомунистички дисидент, стално по затворима и тако даље. Требало је да прође доста времена да постанем политички моћан и утицајан. Тада још нисам био. Требало је још много да се доказујем.

И опет једно упозорење: „Сви којима је нечиста савест треба да страхују од нас Срба. Људи нечисте савести и данас

треба да страхују од нас Срба. Имају разлога да се боје. Ми Срби смо превише кроз историју заборављали и опраштали. Поручили смо Хрватима, одваже ли се поново на геноцидне радње против српског народа, не само да ћемо осветити сваку садашњу жртву, него ћемо им испоставити рачуне и за жртве из Првог и Другог светског рата. Тамо где нас нема, где не можемо да их одбранимо, ми ћемо се светити тамо где су Хрвати најслабији. Једноставно, ми говоримо језиком снаге, језиком моћи”. То је упозорење. Није то позивање – хајде, Срби, убијајте Хрвате, убијајте жене, децу и тако даље, него упозорење. Било је ту и шаљивих упозорења. Једном приликом сам за неке новине дао интервју и претио да ми четници имамо речне подморнице, па ћемо реком Савом доћи до Загреба и напасти центар Загреба. Било је и тога. Али све је било у сврху упозорења.

Опасност од новог геноцида над Србима била је и те како реална. Сви фактори који су извршили геноцид у току Другог светског рата су били на политичкој позорници и Римокатоличка црква са истом политиком, и усташка идеологија и усташки режим Фрање Туђмана у Загребу. Па он је довео из емиграције најокорелије усташке емигранте у Загреб чим је дошао на власт. Један од њих, Шушак, био му је министар одбране, лидер усташке емиграције у Канади. Дакле, јесу ове моје речи оштре, а њихова оштрина је адекватна одређеном историјском контексту у коме су изговорене. Блаже упозорење у том тренутку није било могуће. Није могло да има одговарајући ефекат. Нажалост, ни ово није имало ефекат. Показало се да је и ово упозорење било узалудно.

Опет претим: „Ако покушају са новим геноцидом над српским народом”, то вам је у тачки 8, „осветићемо...” и тако даље, „испоставићемо рачуне”. Али сам на неколико места рекао у чему ће се састојати наша освета и да нећемо радити оно исто што су усташе радиле Србима.

И претим, на пример: „Четници ће ударити из све снаге по Загребу, ако дође до масакрирања српског цивилног становништва”. Реална је била претња масакрирања мирног српског цивилног становништва. Није узалуд 200.000 Срба одмах побегло из Хрватске чим је Туђман дошао на власт. Одмах су почеле репресивне мере према Србима: отпуштање са посла, прогони, шиканирања, малтретирања. Уосталом, у овом рату се поставља питање ко је први извршио убиства. Први су Хрвати почели да убијају Србе. Први су муслимани у Босни почели да убијају Србе. Убили су младожењиног оца пред старом српском црквом у Сарајеву у време свадбе. Пришао је један од муслиманских зликоваца и убио младожењиног оца, то је то што је изазвало сукоб и крвопролиће, и остао некажњен. Њему су тек покушали да суде пре пар месеци, пре можда годину дана отприлике, не знам ни ја тачно. И не верујем да је осуђен, не знам баш, нисам детаљно пратио тај процес. Сваки српски потез, политички или војни, увек је био провоциран са друге стране.

Туђман укида Србима статус конститутивности, Срби траже аутономију. Хоће Туђман отцепљење од Југославије, Срби траже да остану у Југославији или да се прикључе Србији. Тако је и у Босни и Херцеговини. Што су сепаратистички потези муслимана и Хрвата били интензивнији и отворенији, то су Срби чинили директније потезе на свом осамостаљивању од такве власти, од такве сепаратистичке власти.

И када кажем да је Босна неспорно српска, а коме се то од муслиманских фундаменталиста не свиђа мораће да пакује кофере на време и да се сели. Фундаменталиста, а никада муслимана. А Тужилаштво има у својој документацији и мој апел Србима муслиманске вероисповести, који почиње

са „браћо Срби“, из 1990. године. То је објављено и у „Великој Србији“, у мојим књигама и тако даље. У неколико наврата је објављено, где се са великом љубављу и топлином обраћам муслиманима и помињем велика имена Срба муслиманске вероисповести кроз историју, који су били свесни свог националног идентитета. Уосталом, и данас су све беговске, дакле племићке породице међу босанским муслиманима свесне свог српског порекла. Чак и Алија Изетбеговић се изјашњавао као Србин педесетих, шездесетих година, док није измишљена муслиманска нација. Његови су пореклом из Шапца, наомак Београда. То су неспорне историјске чињенице. Оно што је ноторно не треба ни да се доказује. Сада ћете ви мени да доказујете да поред српског постоји и хрватски и босански језик. То је небулоза једна најобичнија.

Најефикаснији у медијима

Лојално становништво увек има сва људска права, сва права и људске слободе. Шта ту има проблематично. Онда упозоравам опет да је Српство у коренима угрожено, усташке хорде атакују на српска села. Све је то истина. У Осиеку је убијен шеф хрватске полиције Кир, зато што се супротстављао дивљању усташа над српским цивилима. И, њега су убили. Ко је тамо био главни, Главаш или неко други, није више ни битно. То је таква атмосфера. Атмосфера великог страха и неспокојства а моје претње су све упозоравајуће.

Наравно, ја сам се све време залагао, али армија није хтела да ме слуша, да се армија благовремено повуче из предела који су чисто хрватски или словеначки. Било би све боље да се повукла. Али генерали су сањали да је могуће да сачувају Југославију и своју политичку моћ и утицај. Чак су и своју партију формирали у том смислу, Савез комуниста покрет за Југославију, генералску партију. Сви официри су морали да буду њени чланови.

Тужилаштво овде говори о мојим пропагандним техникама. Смешно је то све што говоре, али пошто ћемо имати тог њиховог наводног вештака Обершала већ у децембру месецу, представљаће ми праву посланицу да га унакрсно испитам и да докажем да није никакав вештак.

Говори се о примени националних стереотипа, па се каже да је то коришћење појмова „усташе“ и „босански панисламисти“. То нису никакви стереотипи. То је једна реалност. Усташка идеологија је и данас јака, и биће јака све док Римокатоличка црква води интензивну акцију против српског народа. Да смо ми Срби попустили и пре 100 година пристали да будемо католици, Хрвати данас не би ни постојали. Пре неких 200 или 300 година Римокатоличка црква је послала Јураја Крижанића, Србина католичке вере у Русију, живео је на руском двору 10, 15 година, не могу се тачно ни сетити, са задатком да приволи руски двор да пређе на католичанство или само да руска црква призна врховни ауторитет пале, да постане унијатска, да ће му онда омогућити да овлада свим Словенима. Ватикан је био чак спреман да се одрекне Пољске, да целу Пољску преда Русији, само да руска црква пређе под његов суверенитет. То су врло озбиљне ствари и у науци одавно доказане и то нису никакви стереотипи. Усташка идеологија и данас делује. Она је мало прикривенија него 1990. или 1991. године, али је и данас веома јака, снажна.

Пошто сам мало више времена посветио овим начелним питањима, мораћу мало да убрзам, да бих дошао на она конкретна, која ће вас можда много више интересовати. Али, поменуо бих још то, Тужилаштво каже да сам у ширењу пропаганде имао помоћ средстава јавног информисања, које је већим делом контролисао један други учесник у удруженом злочиначком подухвату, Слободан Милошевић,

председник Србије. Да ми је он омогућио приступ средствима јавног информисања. У Београду постоји један недељни лист „Време“, који је почео да излази 1990. године. Његови новинари су агентура америчке обавештајне службе ЦИА и неких других западних обавештајних служби. Они излазе још увек само зато што добијају паре од иностранства, од Сороша и сличних антисрпских фондација. Тај лист „Време“ је крајем 1992. или 1993. године објавио књигу, један од аутора је Јасминка Миливојевић, другог се не могу ни сетити, књига се зове „Екранизација избора“. Они су извршили анализу заступљености политичких странака те 1992. године и показали да је од релевантних политичких партија Српска радикална странка имала најмањи публицитет у медијима, поготово у државним медијима. У медијима под контролом режима најмањи. То су егзактне чињенице, то је научно истраживање публиковано у непријатељској едницији. А Тужилаштво каже да сам ја малтене био привилегован у медијима.

Није у томе суштина. Ја сам имао најмањи приступ у медијима, и моја партија, али ја сам најефикасније користио време које ми је стављано на располагање у тим медијима. Други нису знали. Па шта ћу ја када не знају. Свакога од тих лидера прозападних политичких партија ја сам редовно побеђивао у телевизијским дуелима. Сваког представника режима. Ја још никада нисам поражен у неком телевизијском дуелу. И отуда тај утисак – овај у медијима чини чуда. Па наравно, ја сам на то поносан, зато што су моје мисли јасне, прилично концизне што су историјски и научно утемељене. Ја сам познат по томе што никада не причам глупости. Шта ћу, остали ми нису дорасли, ни Зоран Ђинђић, ни Коштуница, ни овај садашњи Тадић, ни раније Мићуновић, ни до колена. Највише сам био блокиран на режимским медијима. Највише ме Милошевић блокирао у медијима, поготово у оним периодима када сам га најжешће нападао. А нападао сам га увек када је попуштао западним силама. Он попусти Американцима, ја из све снаге распалим по њему и по његовој партији и по његовом режиму и тако.

Убедљив говорник је бистар, паметан и искрен

Био сам, каже Тужилаштво, потпуно свестан своје способности да путем својих говора утичем на људе. Па наравно, сваки политичар се труди да утиче на људе. Успешност политичара се мери његовом способношћу да утиче на људе. А чиме сам утицао на људе? Оним што сам говорио. То не могу бити фразе или само фразе, јер људи мало слушају

фразе или духовите доскочице и засите се. Оно што политичар говори мора бити релевантно, утемељено, паметно, логички добро развијено. Само се тако може утицати на људе. Ево, госпођа Дал је јуче држала овде неки говор, чак ударила у емотивне ноте до краја, срцепарајуће приче причала, и може ли да утиче на људе? Не може. Није била убедљива. Није деловала паметно ширим народним масама. Народ препозна ко говори истину, а ко не говори. Истина човеку избија из очију, као што по очима можете некемо препознати да лаже. Често се то може препознати. Лаже, обара поглед, чачка нос, ко зна шта ради, има разних знакова лагања. Постигао утицај и крив је што је постигао утицај на масу.

Каже се да сам својим добровољцима говорио „да убијају усташе или Турке“. Нашли су неког кретена међу сведоцима, ја не знам још о коме се ради, ваљда ћемо га и угледати у овој судници, који је можда њима потписао изјаву да сам ја муслимане називао Турцима. Ја никада у животу босанско-херцеговачке и србијанске муслимане нисам називао Турцима, никада. И нема ниједног доказа за то, осим можда неког лажног сведока којег ће извести Тужилаштво. Када бих чуо да други члан моје партије каже „Турци“, а дешавало се понекада, ја бих га одмах исправљао. Никада, ниједног доказа за то нема. То може само примитивац, који не зна ништа, назвати босанске муслимане Турцима. Јесу се они некада кроз историју идентификовали са Турцима, када су Турци владали Босном. Међутим, Турци одавно не владају Босном. А муслимани су сачували српски језик. Никада нису успели да науче турски, понеки је научио и тај је већ отишао одавно, његови потомци већ одавно живе у Турској. Већина никада није научила турски. Већина муслимана је чувала старе српске народне песме, српску традицију и остало.

Хаг јача ауторитет заточених српских јунака

Замера ми Тужилаштво што сам имао положај не само политичког, него и моралног ауторитета. То је параграф 21. Ваљда човек треба да буде поносан ако је морални аутори-

тет. А како сам то постао морални ауторитет? Зато што нисам попустио сили и неправди, зато што никада ништа нисам украо, никада ништа опљачкао, никада ништа неморално урадио. Тако се постаје морални ауторитет. Не може неко глумити морални ауторитет. Морални ауторитет се стиже годинама, деценијама. А ја сам овде у Хагу вишеструко повећао свој морални ауторитет, да ме данас због тога поштују и највећи политички противници и захвалан сам хашким тужиоцима због тога. Мој морални ауторитет је сада несаломљив. Неуништив.

Тужилаштво каже: „Шешел је знао или је морао знати да ће његови хушкачи говори и јавни наступи на ратишту нагнати српске војнике и добровољце на чињење дела насиља“. Лукав је тужилац наизглед. Дела насиља. Па у сваком се рату чине дела насиља. Рат је насиље по себи. Што нису овде сада написали „на чињење дела злочина“, па да то онда буде јасније. Јесам ја охрабривао српске војнике на свим фронтима где сам борао да се јуначки боре, али нема нигде ниједног доказа да сам подстицао злочине, а има много доказа да сам се згражавао сваког злочина и да сам прозивао припаднике других формација због вршења злочина.

Зашто је Вук добар с Карлом?

Нећу се ја сада хвалирати – напао сам тога и тога да је чинио злочине. Препуна је српска јавност доказа о томе. Ја нећу своју кривицу сада сваљивати на друге, прозивати друге људе, мртве или живе и тако даље, осим ако је неко од њих највећи пријатељ Карле дел Понте у Београду, као Вук Драшковић. Са једне стране Тужилаштво мени приписује овде злочине Вука Драшковића из Херцеговине, а са друге стране Вук Драшковић најбољи пријатељ Карле дел Понте. Е, ту ћемо се посебно позабавити око тих појединости, па да видимо каква је улога Карле дел Понте у заташкавању ратних злочина, зашто је заташкала све што је чинила Српска гарда, коју је на фронт упутио Вук Драшковић. Нигде нема тако грозних злочина који се могу приписати добровољцима Српске радикалне странке. А пошто нема злочина наших добровољаца, приписаће ми туђе, јер то су српске снаге. Одговоран сам ја за све српске снаге, и за аркановце, и за Драшковићеве, и за Маузерове, односно Ђинђићеве, и за „Жуте осе“ и све остале.

Даље, Тужилаштво изводи сведоке који тврде да сам се залагао да се побију сва деца из мешовитих бракова, да сам на митингу у Суботици изјавио да сву децу из мешовитих бракова треба побити. Е, од те оптужбе се ја уопште нећу бранити. Ја бих желео да ви мене осудите, и да у пресуди једна од главних тачака буде да сам осуђен због тога што сам се залагао да се побију деца из мешовитих бракова. Пет хиљада људи је било на том митингу у Суботици, они знају да је то неистина. Зна цела Србија да је то неистина. Па не можете ми већу услугу направити него да ме осудите да сам рекао то што сви у Србији знају да нисам рекао и да нисам могао никада рећи. Ја вас позивам да ме осудите за то. То је историјска услуга коју бисте ми могли направити.

Даље кажу, „многи добровољци Српске радикалне странке и Српског четничког покрета били су познати криминалци“. И сада ознака, напомена у фусноти – шифра сведока. Па што не набројите те познате криминалце међу добровољцима Српске радикалне странке? Реците једног јединог – тај је ноторни криминалац био тамо и тамо, у затвору због тог и тог кривичног дела, а онда постао добровољац Српске радикалне странке. Нико бољу селекцију добровољаца није вршио од Српске радикалне странке. Само код нас је добровољац могао да буде искључиво онај ко је одслу-

жио војну обавезу, редовни војни рок, са изузетком жена, јер било доста и жена добровољаца. Једино код нас се покушавало са проверама да није алкохоличар, да није наркоман, да није криминалног понашања и тако даље. И сада паушално „били познати криминалци”. Па ко су познати, дајте једно име. Познати криминалци су познати управо по томе што се у јавности знају њихова имена.

На фронту није било митинга ни говора

Проблем је за Тужилаштво што сам присуствовао сабору српског народа у Србу, где су присуствовали и лидери из Српске демократске странке, 25. јула 1990. године. Невероватно, па ја сам поносан што сам био тамо.

Овде ми се приписује формирање свих српских аутономних области. Ја сам подржавао формирање тих српских аутономних области, ја сам на то поносан.

Ја бих сада, да не дођем у временски цајтнот, радије кренуо на конкретне инкриминације. Имао бих, наравно, још доста тога да кажем о овим начелним питањима, о структури Српске радикалне странке и тако даље, али времена за то сигурно неће бити, па бих кренуо од једне до друге инкриминације. Имамо још доста до паузе, је ли тако?

Вуковар, новембар 1991. године. Добровољци Српске радикалне странке су се борили у Вуковару. То је непобитна чињеница. Српска радикална странка је и данас поносна на њихову ратну улогу. Добровољци Српске радикалне странке су се прво борили у Борову селу. То ми на једном месту такође Тужилаштво спочитава. Бранили су српске цивиле. Потписано је чак било и неко примирје тада и преговорима је постигнут одређени споразум са хрватским локалним властима. Биле су барикаде на путевима, повучене су те барикаде. Добровољци су остали у Борову селу. Ситуација је била прилично опуштена, а онда су Хрвати аутобусима са много полицајаца упали у Борово село и одмах отворили ватру. Нису Хрвати нападнути у Боровом селу, него су они напали. Први погинули, прва жртва био је Војислав Милић из околине Ваљева. Он је био добровољац „Душана Силног”, касније „Белих орлова”, а тад се нису звали „Бели орлови”. То су били добровољци Српске народне обнове и он је био једини добровољац Српске народне обнове, а било је 16 добровољаца Српске радикалне странке. Он је затечен пред зградом где су спавали добровољци, без оружја у рукама и убијен. Остали су чули пуцњаву, дохватили се оружја и победили хрватске полицајце. Њих 16 победило је 100 или више полицајаца, колико их је било, јер су јунаци и ја сам поносан на њих.

Каже се да сам дана 12. новембра или приближно тог датума дошао у Вуковар да посетим добровољце и подигнем њихов морал и да је те вечери одржан састанак у кући на адреси улица Нова 81, у којој се налазило командно место ЈНА и територијалне одбране локалних Срба. Да сам ја присуствовао и други лидери из Српске радикалне странке, официри ЈНА, па се набрајају ти официри, међу њима Веселин Шљиванчанин, капетан Мирослав Радић и други људи. Никада тог састанка није било. Командно место Прве гардијске бригаде било је у шатору изван Вуковара и тамо ми је командант гардијске бригаде, тадашњи пуковник Миле Мркшић приредио вечеру када сам дошао у Вуковар. На тој вечери били су његови најистакнутији официри. Потпуковник Панић, начелник штаба Прве гардијске бригаде поклонио ми је свој шлем, јер сам ја дошао са неким малим шлемом. Није шлем био мали него ми је глава велика па ми шлем није лепо стајао на глави, па ми је потпуковник Панић поклонио свој шлем. Велики број официра је био на тој ве-

чери, а овај наводни састанак је потпуно измишљен. Нашли су једног лажова који ради за америчку агентуру, који тврди да је чуо тај разговор јер су врата била полуотворена, па је он мало бележио у свој нотес. На таквим лажовима се заснива оптужница. И да сам ја тада рекао по прилици неке небулوزه, између осталих је изјава: „Ниједан усташа не сме жив да оде из Вуковара”.

На другим местима опет одређене сведоке тужилац је нахушкао да кажу да сам држао говор војницима. Ја у Вуковару нисам приликом посете држао никакве говоре, никакве митинге, јер је то било немогуће, све концентрације више од двоје-троје људи су биле недозвољене јер су Хрвати непрекидно тукли минобацачима. Није било састанака, није било митинга, није било говора. Ја се не браним од ове изјаве – зашто би неки усташа уопште жив изашао. Знате, као што се може рећи „смрт нацистима”, тако се исто може рећи „смрт усташама”. Можда сам негде на неком месту и говорио „смрт усташама”, није немогуће да се то негде нађе. А зашто тако нешто не бих рекао. То није исто што и рећи – стрелјате ратне заробљенике.

Осуда Каменог за „Овчару” је освета Хага

Каже се да су добровољци Српске радикалне странке учествовали у ликвидацији ратних заробљеника у Овчари и у згради „Велепромета”. Ја имам изјаве шест возача аутобуса који сведоче да су они лично добровољце Српске радикалне странке одвезли у Србију чим је ослобођен Вуковар. Пожурили људи кућама да се окупљају, да се пресвуку, да се одморе и тако даље. Можда је неки остао у Вуковару али ако је остао, остао је на своју руку. У Београду се води велики процес наводним извршиоцима злочина на Овчари. Међу њима је само један добровољац Српске радикалне странке, Слободан Катић и управо је он првостепеном пресудом ослобођен. Погледајте пресуду Специјалног суда у Београду.

Тужилаштво каже: осуђен је Милан Ланчужанин Камени, четнички војвода. Он јесте осуђен. Али он је прва жртва овог мог процеса овде. Прозападни издајнички режим у Београду испуњава налог хашког Тужилаштва да по сваку цену осуди Милана Ланчужанина Каменог иако никакав злочин није извршио. Ја не знам од осталих оптужених ко јесте, ко није вршио злочине, ја нећу у то ни да улазим. Ја тврдим да ниједан добровољац Српске радикалне странке није учествовао у Овчари и „Велепромету”. Тврдим да ни Камени није учествовао у том злочину. Када сам га питао неколико година после Овчаре, заклињао ми се свим и свачим да у томе није учествовао и ја му верујем. Милан Ланчужанин Камени је врло частан човек. Али он није био добровољац Српске радикалне странке упућен из Србије у Вуковар. Он је рођени Вуковарчанин. Он је био командант одреда територијалне одбране у Вуковару, „Лева Суподерица”, као резервни капетан прве класе ЈНА и командовао је својим суграђанима тамо док командант Гардијске бригаде писменим наређењем није одредио да добровољци Српске радикалне странке који из касарне Бубањ Поток у Београду дођу у Вуковар буду распоређени у тај одред, јер тај одред је дошао под команду команданта Прве гардијске бригаде. Е, тада се Милан Ланчужанин Камени, када је видео наше добровољце, када се упознао са њима, учланио у Српску радикалну странку. Ја сам га прогласио за четничког војводу јер се истицао јунаштвом. У одлуци о проглашењу нема злочина него само јуначка дела. Али, он није човек кога сам ја из Србије послао на фронт, тако да је депласирано о њему говорити. То хоћу да кажем.

Да бих могао бар моралну одговорност имати за злочин у Овчари, морали бисте доказати да су то заиста урадили добровољци Српске радикалне странке. Ако су се они вратили у Србију пре него што се десио злочин, онда немам ни моралне одговорности. А за сам злочин сам сазнао више од годину дана након што се он десио, можда и две године. Нисам ни знао у време када се десио.

Овде се помиње неки Топола да је учествовао у тим злочинима. Ја се не сећам тог Тополе. Није немогуће да је неко под таквим надимком био међу добровољцима, али ако је остао у Вуковару након што је Вуковар ослобођен, могао је остати само на своју руку. А нисам му ја дадиља да идем са њим и да пратим његово даље понашање у животу након што је он обавио одређени задатак који је обављао у организацији Српске радикалне странке. И каже Тужилаштво да сам тог Топола опет послао у рат у Босни и Херцеговини. То није истина. Свакога ко је био на одређени начин не-

дисциплинован у Славонији искључили смо из Српске радикалне странке и више га нигде нисмо послали. Тако на пример Војина Вучковића Жућу никада више нигде нисмо послали јер је био недисциплинован у Славонији. Тамо је одстрањен у новембру 1991. године. Он сам каже да је напустио Српску радикалну странку, и дали сте ми његове изјаве, јер му се није свиђала политика. Наравно, свако ће такав изговор да тражи – не свиђа му се политика. Није у питању политика.

„Овчари” спаковао генерал Васиљевић

Што се тиче Воћина, тамо никаквих злочина није било од стране добровољаца Српске радикалне странке. Тачна је само једна ствар, да им је командант био Радован Новачић, један частан човек, добар борац, у рату је изгубио ногу. Никакав злочин није извршио. Добровољци Српске радикалне странке, у време када су се наводни злочини десили, бранили су Машићку Шаговину. То је била последња одступница српским снагама пред хрватском инвазијом. У једном дану у Машићкој Шаговини погинуло нам је 11 добровољаца. Неколико је било рањено и они су заробљени, међу њима и једна девојка, Душица Николић. Одведени су у хрватски затвор. Тамо су месецима мучени на разне начине. Иживљавали су се над њима у правом смислу речи. Али су после шест месеци сви пуштени, нико није процесуиран.

Наравно, десили су се неки злочини у западној Славонији, десио се злочин у Вуковару, на Овчари, у „Велепромету”. Овде је суђено групи официра, такозваној вуковарској тројци. Осуђен је командант Гардијске бригаде Миле Мркшић, а његова кривица није доказана. Мирослав Радић је ослобођен, а пуковник Шљиванчанин је осуђен за неку много блажу кривицу, дакле, не за овај злочин у Овчари него за малтретирање заробљеника.

Ја нисам видео ту пресуду и не знам тачне формулације, али процес није утврдио кључну ствар: ко је наредио да се заробљеници из вуковарске болнице предају цивилним властима Аутономне области Славоније, Барање и западног Срема. Ту наредбу није могао да изда командант Гардијске бригаде. Није могао ни командант Крагујевачке бригаде, који је преузео његове надлежности након што је Вуковар ослобођен. Суд се уопште није трудио да то истражи. А ја ћу вам сада одати ту велику тајну. Злочини у западној Славонији у време пада и злочини у Вуковару су и те како повезани. Лично је дошао генерал Александар Васиљевић, шеф војне

службе безбедности ЈНА, да организује те злочине. Зашто? Зато што је врх ЈНА још у то време сматрао да може доћи до таквог облика америчке интервенције у Југославији да се повери ЈНА да заведе ред по узору на поверење које су Американци имали у комунистичког диктатора Тита и да се онда елиминишу и српски и хрватски националисти и да тај ред буде по образцу Титове Југославије. Војни врх је 1990. године формирао своју политичку партију, Савез комуниста покрет за Југославију. Главни на њеном челу био је пензионисани адмирал Бранко Мамула. Кључни људи су били Вељко Кадиевић, Благоје Аџић, Александар Васиљевић, Стеван Мирковић, који је формално био председник те партије 1991. године и тако даље.

Армијском врху и војној служби безбедности били су потребни злочини и на српској и на хрватској страни да би то био довољан повод за њихову интервенцију и паралелно обарање и Слободана Милошевића у Београду и Фрање Туђмана у Загребу. Војна служба безбедности паралелно организује злочине и на једној и на другој страни. Војна служба безбедности организује експлозију у згради јеврејске општине у Загребу и минира јеврејско гробље у Загребу, да би се светска јавност окренула против Туђмана, а са друге стране и на српској страни одређене злочине провоцира, како би то била подлога за обрачун са српским националистима. Лично је Александар Васиљевић довео „Беле орлове” у западну Славонију. „Бели орлови” су доведени мимо званичног канала којим су ишли добровољци Српске радикалне странке. Дакле, касарна Бубањ Поток, званични службени аутобуси ЈНА, западна Славонија, командант територијалне одбране Западне Славоније активни пуковник Јован Трбојевић – то је била регуларна линија слања добровољаца. А Васиљевић је имао своју линију. Александар Васиљевић је однео из вуковарске банке неколико милиона немачких марака. Ако је то био ратни плен, по прописима је морао то да преда у такозвани војни сервис Народне банке Југославије. Међутим, никада то није урадио. Изгубио му се сваки траг.

Зашто генерал није сведочио вуковарској тројци?

Александар Васиљевић је дошао да сведочи у процесу против Слободана Милошевића као јавни сведок. Један део сведочења је био затворен за јавност, али јавно је сведочио углавном. Али га тужилац уопште није позвао да сведочи у процесу Вуковарској тројци. Зашто? Што га тужилац не позове код мене? Била би то послатица. Јер тужиоца не интересује истина. Тужилац има политички задатак да гони из политичких разлога, баш брига тужиоца ко је организовао злочине у Овчари и Западној Славонији.

Све до маја 1992. године врло озбиљна опасност је претила од војног пуча. То је потврдио и Вељко Кадиевић сада, приказујући своју књигу у Москви. То потврђује и Борисав Јовић. То потврђују и други људи. Мобилизација у Србији је била неуспешна 1991. године, јер се Милошевић бојао војног пуча, па његов режим није радио на мобилисању грађана. Било му је драже да у ЈНА иду само добровољци јер је знао да добровољце војни врх не може да инструментализује за своје пучистичке амбиције. Одзив на мобилизацију у Србији је био свега неколико процената, а у Црној Гори преко 100 одсто. Није то зато што су Србијанци кукавице, него што режим у Србији није хтео да успе мобилизација, а наравно, и политичке странке су радиле против те мобилизације из различитих интереса. Међутим, када је отпала таква опасност од војног пуча, 1998. године, пред НАТО агресију имали смо у Србији више од 100 одсто одзива на мобилиза-

цију. Јер Срби су јуначки народ и хоће да се бране од агресора. Нису били кукавице, како би то Тужилаштво да их прикаже током 1991. године, него је постојала опасност од војног пуча. Нико није хтео да истражи улогу генерала Александра Васиљевића. Он је суђен у Београду због те афере у Загребу, али је благо осуђен и углавном је цела ствар заташкана. То су чувене афере „Опера” и „Лабрадор”. Онај ко познаје војну службу безбедности ЈНА, зна да је она увек била опаснија од тајне полиције, цивилне полиције, службе државне безбедности.

Чинили злочине и где нису били

Бијељина. У Бијељини уопште није било добровољаца Српске радикалне странке. У сукобу између Срба и муслимана у Бијељини негде у априлу 1992. године, или крајем марта, ту негде, учествовали су локални чланови Српске радикалне странке. Мирко Благојевић је из Бијељине. Он је учествовао у том сукобу али ниједан злочин није извршио. А то што су радили аркановци и Маузерови, то немојте мени да приписујете. Ниједан добровољац Српске радикалне странке из Србије није послат у Бијељину, ни један једини и зато је депласирано да уопште говорим о бијељинским збивањима.

Тако исто када је реч о Брчком. У борбама за Брчко није било добровољаца Српске радикалне странке. Тамо где је било много добровољаца Српске радикалне странке, интересантно је да ви нисте ни тражили инкриминације. На пример, Склани и тако даље. Тамо где смо имали највеће концентрације добровољаца, нема ниједне инкриминације, а приписујете ми збивања у местима где није било добровољаца Српске радикалне странке. Па се каже: Шешелјеви добровољци и Арканови „Тигрови”. Мало сутра. Таквог садејства између добровољаца Српске радикалне странке и Арканових „Тигрова” нигде није било. Добровољци Српске радикалне странке увек су имали стриктне инструкције да се нигде не мешају са аркановцима, са „Жутиим осама”, са маузеровцима, са „Белим орловима”, са Српском гардом и разним варијантама црвених беретки. То су била стриктна политичка упутства добровољцима Српске радикалне странке. Из којих разлога? Имали смо ми важне разлоге, али ја нећу о њима да говорим, нисам дужан. Ја говорим о инкриминацијама које мени приписујете, а да ли је неко други чинио злочине, ви то утврђујте.

Шамац чист

У Босанском Шамцу је било неколико људи, чланова Српске радикалне странке. Тачно је да је био Срећко Радовановић звани Дебели. Он је био толико способан борац, колико мене сећање служи, да је постао и командант бригаде или заменик команданта Друге семберске бригаде, не могу се сада прецизно сетити. Како су се они нашли тамо? Након ослобађања Вуковара, Срећко Радовановић је био добровољац у Славонији. Армија је одабрала неколико најспособнијих добровољаца и предложила им да крену на посебну обуку. Не могу се тачно сетити где је био тај камп. Срећко Радовановић се мени обратио и питао ме за мишљење. Ја сам се сложио да оде на ту обуку и он је отишао и после те обуке цела група, где нису били све чланови Српске радикалне странке, упућена је хеликоптерима ЈНА у Шамац. Дакле, потпуно регуларно, у саставу ЈНА. Ја не знам да ли је у Шамцу било злочина или не, али знам сигурно да Срећко Радовановић никада ниједан ратни злочин није извршио. Иако сам се с њим после сукобио око неких других ствари у Српској радикалној странци и он је морао да напусти странку и тако даље, он ратни злочинац сигурно није. А ко су Драган Ђорђевић звани Црни и неки други, ја уопште не знам.

Каже се да је Слободан Миљковић звани Лугар из ДБ Србије. Не знам ја то. Ја знам да се он у једном тренутку учланио у Српску радикалну странку у Крагујевцу и убрзо био избачен из Српске радикалне странке. Касније је убијен у сукобу са неким припадником Државне безбедности. Шта се ту све дешавало, ја заиста не знам, нити ме то у овом случају интересује.

Кад преводе Хрвати, безбожници су пагани

Што се тиче Зворника, прво, Тужилаштво помиње неки скуп у Малом Зворнику у марту 1992. године, на коме сам ја наводно одржао говор и рекао: „Драга браћо четници, посебно ви са друге стране Дрине, ви сте најхрабрији. Очистићемо Босну од безбожника и показати им цесту према истоку, где и припадају”.

А у оптужници не кажу „од безбожника” него „од пагана”. Прво, ја се надам да сам вас до сада уверио да нисам у стању овако примитивно да се изражавам. Моји говори јесу

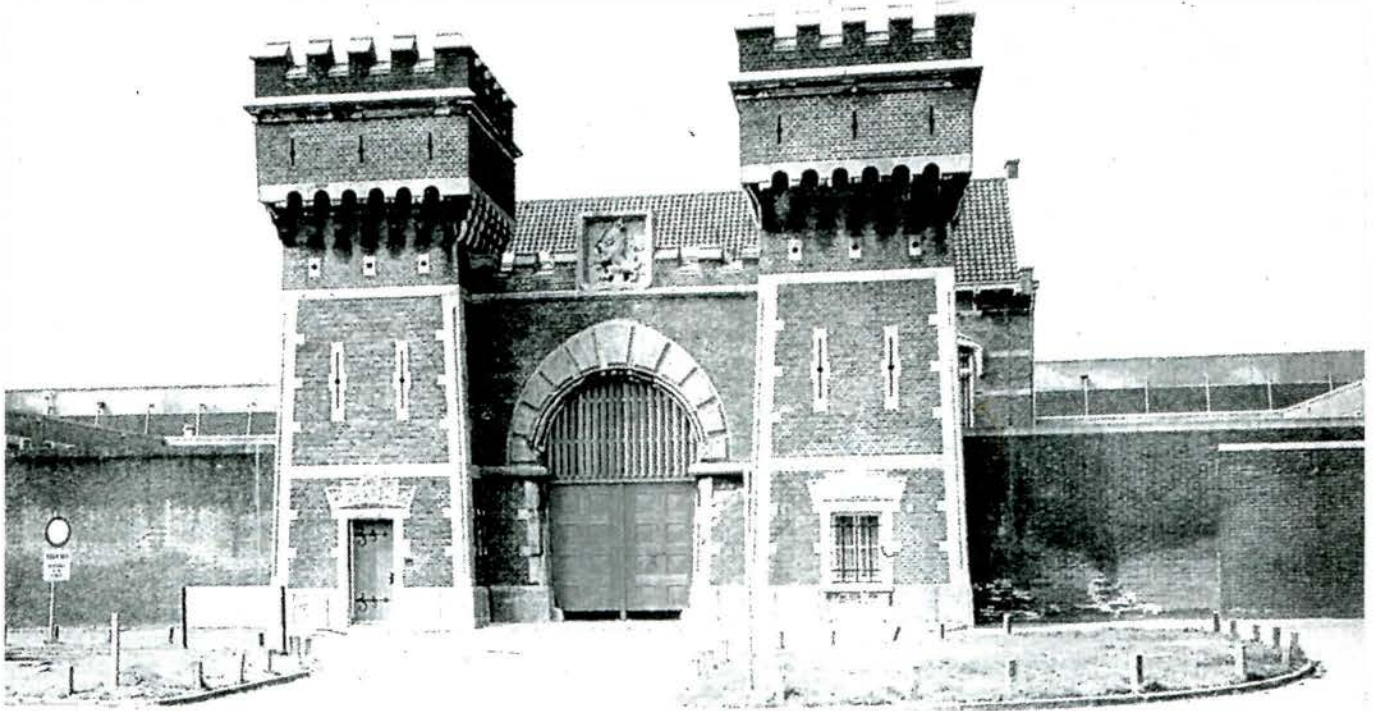
ватрени, могу бити и ратнохушкачки али нису овако глупи и примитивни. Ја, ни када сам ишао у основну школу, нисам могао овако примитивно да се изражавам, да кажем „од безбожника” или „од пагана”. Прво, ја никада муслимане нисам сматрао безбожницима ни паганима, нити је то могуће. Ваљда сам довољно образован да знам да то није могуће. Ислам је религија која се директно наставља на јудаизам и хришћанство и признаје и Стари и Нови завет. И Христа, иако не признаје за бога, признаје га за божијег изасланика. Чак Мухамед у Курану пише да ће Иса, син Мејремин, судњег дана да дође и суди и живима и мртвима. Само неки примитивац може у моја уста ово да стави – тужилац, који нема појма ни о религијама, нити има неки ниво општег образовања, ни било шта друго.

Могао сам ја панисламисте и фундаменталисте назвати не паганима него поганима. Е, овде се појављује нови проблем. Проблем ваших преводилаца. Од када је основан овај Трибунал, енормно се много Хрвата запошљава. Када је реч о запосленим са простора бивше Југославије, огроман је број Хрвата, много више него Срба, муслимана, Албанаца и Македонаца заједно. То је нека политика Трибунала. Наравно, Трибунал је антисрпски и мене то не чуди, него проблем настаје код превођења. Хрвати су по Бечком споразуму, 1850. године, на састанку истакнутих српских и хрватских интелектуалаца прихватили српски као свој књижевни језик, јер је њихов језик остао запуштен. Интелектуалци су говорили латински или мађарски или немачки, нису имали праву књижевност на свом језику. Прихватили су српски језик и чим су га прихватили, почели су одмах да га кваре вештачким изразима. Они и данас производе нове речи и некада човек мора огроман напор да уложи да схвати смисао тих најновијих речи. Овде имате заточених Хрвата који, када после неколико година изађу из Хашког трибунала, неће моћи да говоре тим новокомпонованим хрватским. У српском језику је прецизна разлика између погана и пагана. Пагани су вишебошци, многобошци, а поган значи измет, да не употребим неки простији израз. То је веома битна разлика. Ту забуну могу да направе само ваши преводиоци. Ја сам могао негде да кажем фундаменталистички измет, а да кажем пагани, нисам толико глуп. Нисам кретен ваљда. То је немогуће. А тужиоцу је могуће и тим преводиоцима који су искварили српски језик и сваки дан измишљају нове речи.

Зворник без предумишљаја

Добровољци Српске радикалне странке су учествовали почетком априла 1992. године у ослобађању Зворника. Претходно су Зворник заузеле муслиманске паравојне формације. У марту и априлу 1992. године све што није било ЈНА, биле су паравојне формације. Срби су морали да побегну из Зворника, а онда у контрафанзиву Срби су заузеле Зворник и у томе су учествовали добровољци Српске радикалне странке под командом ЈНА. Биле су две групе добровољаца. Једна је упућена из Београда, из тог нашег ратног штаба, а другу групу је формирао наш општински одбор у Лозници. Оне су биле у Зворнику од 8. априла до пада Тврђаве града. То је место изнад Зворника врло добро утврђено било, оно је пало 23. априла. Тада су се добровољци вратили, остала је још једна мала група да обезбеђује линију фронта у правцу Тузле, али и та група се вратила у првој половини маја месеца. Када се повукла Југословенска народна армија из Босне и Херцеговине, 19. маја, више у Зворнику уопште није било добровољаца Српске радикалне странке. Добровољци су учествовали искључиво у борбама. Нигде добровољци Српске радикалне странке, ни у Зворнику ни

на другим местима, нису држали заточеничке центре, нису држали заробљенике, притварали, хапсили и тако даље. Апсолутно нигде. А овде се каже „српске снаге, укључујући добровољце“. Не могу да идентификују добровољце Српске радикалне странке као извршиоце злочина, па користе шири појам српске снаге, а међу њима је било и добровољаца. То је смешна конструкција.

Добровољцима Српске радикалне странке који су упућени из Београда командовао је Мирослав Вуковић Челе. Он је у мају напустио Зворник, крајем маја 1992. године био је са мном у Подгорици и рањен је у атентату. На мене је бачена бомба. Један од добровољаца у близини је био присебан, они су били као служба обезбеђења на митингу, и шутнуо ту бомбу под аутомобил. Мирослав Вуковић је тврдио да је он то урадио, мада је било спорења, један из Панчева је тврдио да је он, али ето, на неки начин ми смо то признали Мирославу Вуковићу. Мирослав Вуковић је тамо рањен великом количином гелера из офанзивне ручне бомбе. И ја сам био рањен, али само једним гелером, а он је био сав изранављен и по ногама и доњем делу стомака. Ево вам доказа да није у другој половини маја био у Зворнику. Шта се тамо после дешавало, заиста нема смисла да ме тиме оптерећујете. Ми смо победили у борби за Зворник. Ако је неко после кршио законе, онда он треба да буде процесуиран. Стратешки је Зворник био веома важан за Републику Српску. Зато смо морали да ослободимо Зворник, да преотмемо Зворник од муслимана, од муслиманских паравојних формација. Шта је после било, сноси одговорност онај ко је вршио злочине. Да ли их је било или их није било, то ви утврђујте. Само ме интересује како ћете ви те злочине са мном у везу довести. На основу нашег концепта удруженог злочиначког подухвата неће то ићи.

Васке плашио плаве шлемове

Шире подручје Сарајева. У основи, три локације везане за три човека. Прво за Илијаш и ја ћу сада ово полако све да скраћујем, само основне ствари да износим, а биће прилике

у току саслушања сведока оптужбе да се то све детаљно размотри. Василије Видовић звани Васке је био добровољац Српске радикалне странке у Бенковцу, у Далмацији 1991. године. Јуначки се борио. Када је рат завршен Венсовим планом, он се вратио у своје родно место, у Илијаш. Није га у Илијаш послала Српска радикална странка. На почетку рата у Илијашу је формирана јединица чији је он био командант. У ту јединицу Српска радикална странка из Београда никада није слала добровољце. А у току рата ја сам два пута посетио Илијаш, то је тачно. Посетио сам и његову јединицу. Ја толико неограничено поверење имам у Василија Видовића да сам га после рата, када су Срби морали да напусте Илијаш, после Дејтонског споразума, довео у Београд и поставио за шефа свог личног обезбеђења. Толико је то за мене беспрекорно моралан човек. Ја не верујем ниједан злочин да је учинио. А и да јесте, какве то везе може имати са мном.

Кажете да је имао људску лобању на ауто. Јесте ли утврдили је ли то права или пластична лобања? Јер ако је права, откуда је та лобања? Где је она нађена? Ви претендујете да кажете да је то лобања неког муслимана. Онда би на тој лобањи на хауби морао бити муслимански шлем. Е, то сте прећутали. На лобању је стављен шлем УНПРОФОР-а, плави шлем Уједињених нација. И ако је Васко Видовић неког хтео да плаши том лобањом, онда нису муслимани били у питању, њих није ни било у његовој околини, то су биле снаге Уједињених нација. Ако је и плашење снага Уједињених нација ратни злочин, онда уведите и то кривично дело. Ово да је он вршио злочине над цивилима или заробљеницима заиста је депласирано коментарисати. То су тешке измишљотине.

Истина о Брнету

Добровољаца Српске радикалне странке на почетку рата на подручју Сарајева било је на Грбавици. Добровољци су тамо дошли под командом Бранислава Гавриловића Брнета. Он лично је дошао хеликоптером ЈНА. Са муслиман-

ским паравојним снагама добровољци су се борили за Грбавицу. Чак је једна група добровољаца била заробљена на подручју Храсног, то је продужетак Грбавице. Постојала је велика опасност да сви буду побијени па је Гавриловић мене звао у Београд да интервенишем на Палама и да тражим помоћ, што сам ја учинио. Ви имате прислушкиване телефонске разговоре. Када је Грбавица учвршћена у српским рукама, добровољци су се вратили за Београд, за Србију, а Бранислав Гавриловић, пошто је родом из Сарајева, остао је у свом родном граду. После се пребацио на Илиду и био у саставу Илиданске бригаде Војске Републике Српске.

Ви кажете да је тамо нека четири ратна заробљеника злостављао, једног убио, и то неког Србина у муслиманској војсци и тако даље. Бесмислено је да ја о томе расправљам. Ја верујем да није, а шта и ако је, што бих се ја у то упуштао. Можда је имао неке приватне разлоге од пре рата. Ко зна шта је то. Ви мени приписујете, напакујете тако све, нађете овамо, нађете онамо и сада ћу ја да распредам шта је заиста било. Није ништа било што се мене тиче, јер он тада није био добровољац Српске радикалне странке.

Јунак, али не и радикал

Славко Алексић је на почетку рата био члан Српске демократске странке и њен функционер у општини Ново Сарајево. Када је избио рат показао се као јунак. Командант. Убрзо је постао официр Републике Српске. Држао је најосетљивију тачку на сарајевском фронту, такозвано јеврејско гробље, где су се сваки дан дешавале тешке борбе. Српска радикална странка је поносна на његово јунаштво. Али он није био добровољац кога смо ми послали из Београда на фронт, него човек из Сарајева. Постао је члан Српске ради-

калне странке 1992. године. У његовој јединици није било добровољаца Српске радикалне странке које смо ми слали из Србије. Он је имао добровољаца, али из разних земаља. Ту је било Руса, Бугара, Румуна, Грка, чак и један Јапанац. Лично сам упознао тог Јапанаца. Све евентуалне злочине које приписујете Славку Алексићу, измислили сте, лажно сте му приписали, иако ја немам сада разлога да га штитим, јер када је Биљана Плавшић издала Републику Српску, он је кренуо за Биљаном Плавшић и тада је престао сваки мој контакт са њиме. Разочарао ме је на политичком плану, али у рату је био неприкосновен борац.

Алиби за невино осумњичене

Мостар. Прво, да се разумемо, у Херцеговини су биле две групе добровољаца. Прва је била 1991. године у Мостару под командом Оливера Дениса Барета, који је по националности Албанац. Право му је име Мујо Буњаку. Нисам га ја терао да мења име, ценио сам га и поштовао као часног човека а он је сам из неког разлога променио име у Оливер Денис Барет, по узору на главног јунака романа „Љубавна прича“. Вероватно се сећате, и један је много гледан филм шездесетих година снимљен на основу тог романа. Он је тамо био до маја 1992. године. У мају 1992. године био је са мном на митингу у Подгорици. Када је на мене бачена бомба, и он је тешко рањен. Имао је огроман број гелера по ногама и стомаку. Вратио се за Београд. Командант добровољаца је постао Бранислав Вакић у Херцеговини. Ви ниједан злочин тамо не приписујете ни Оливеру Денису Барету ни Браниславу Вакићу. Приписујете злочине људима који нису имали никакве везе са Српском радикалном странком, а онда кажете да су то моји људи. Приписујете ми некога Арсена

Граховца, за кога кажете да је ширио идеологију српског четничтва, Српског четничког покрета, држао кафић „Равна гора“, где су долазили симпатизери Српске радикалне странке. Ја тог Арсена Граховца никада у животу нисам упознао, али су моји сарадници истражили комплетну његову биографију.

Арсен Граховца је био члан Српског покрета обнове и општински одборник у Невесињу испред Српског покрета обнове. Погинуо је 1993. године. У Невесињу је било јако упориште Српског покрета обнове. Три пута је више било општинских одборника Српског покрета обнове него Српске демократске странке. Ви њему приписујете овде неке злочине, ја уопште не знам да ли је он те злочине извршио. Али, када је реч о Уборку и Сутину, местима злочина, само Тужилаштво ми је дало документа кантоналног суда из Мостара из којих се види да је кантонални суд у Мостару подигао оптужницу против 30 Срба за злочин у Уборку и Сутину. Свих тридесет су из Мостара, Невесиња или околних села. Нема ниједан из Србије. Измишљају неки мој митинг у Невесињу који никада није постојао, 1991. или 1992. године, ја никада тамо нисам држао митинг.

Затим, помињу неког Здравка Кандића да је командовао добровољцима Српске радикалне странке и Српског четничког покрета. Никада ја тог човека нисам упознао. Он је мештанин тамо, није он добровољац из Србије. Ви сте га са слушавали. Јуче су покушали да ми уруче четири дискете, ЦД-а са са слушањима осумњичених. Међу њима је био и Здравко Кандић. Тужилаштво зна да он није из Србије, Тужилаштво зна да га ја нисам послао као добровољца. Шта је онда имам са њим.

То исто што се тиче Телеће Ластве, никакве везе са добровољцима Српске радикалне странке то нема. Ја сада не улазим да ли је уопште било злочина или није било.

Липовача – какве везе то има са добровољцима Српске радикалне странке?

Не разликују Вука од Шешеља

Приписујете ми добровољце из Драшковићеве странке. Зашто? Зато што је, изгледа, тамо убијено чак и неколико малих беба, па вам је погодна да ја будем тај злочинац чији су добровољци убијали мале бебе. Толико је Тужилаштво перфидно у својим настојањима. Никада нисам чуо да су се тамо десили злочини док ми није проширена оптужница.

И на крају да видимо Хртковце. Пошто имам још неколико ствари да кажем, врло брзо ћу завршити са Хртковцима.

Једна је ствар само тачна. У првој половини 1992. године ја сам се јавно у Србији залагао у оквиру предизборне кампање за реторзију. Испред Туђмановог режима 200.000 избеглица је похрлило у Србију. Србија је била у очајном стању, избеглице без крова над главом, без хлеба – мени је то изгледало рационално решење и ја сам био иницијатор да то буде програмски став Српске радикалне странке у предизборној кампањи у мају 1992. године пред савезне изборе. Међутим, држао сам и говор у Хртковцима 6. маја. Тај говор имамо снимљен. Његов садржај је два пута објављен у мојим књигама. Једном пре више година, а други пут у овој књизи „Ђаволов шегрт, злочиначки римски папа Јован Павле Други“. Види се да је то програмски говор. Није истина да сам читао спискове имена. Један од наших активиста је читао списак имена Хрвата који су већ одавно отишли из Хртковаца у Хрватску и пријавили се Туђмановом Збору националне гарде. О том списку је реч.

Др Војислав Шешељ

АФЕРА ХРТКОВЦИ И УСТАШКА КУРВА НАТАША КАНДИЋ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2007.

„Афера Хртковци...“ књига доказа

У Војводини нигде није било напада ни на какво цивилно становништво. Било је спорадичних инцидената и пре овог митинга и после њега, али је полиција интензивно осветљавала те инциденте. Десило се једно убиство, али то убиство нема никакве везе са овим. Ви знате, да би нешто било процесуирано пред овим Трибуналом, прво то кривично дело мора бити у оквиру оружаног сукоба почињено. Друго, мора постојати напад, распрострањен или систематски. Овде нема никаквог напада, а инцидентне ситуације на улици и на другим јавним местима се нису могле избећи када је ту огромна бројка избеглица из Хрватске, Срба протераних од стране Туђмановог режима. И какве то везе може имати са мном.

Ја сам вам доставио елаборат на скоро 400 страна, који су припремили моји сарадници као прилог Приговору на оптужницу. Ви то можете размотрити и не морате. Ускоро ће изаћи једна књига документације коју смо ми спремили на ту тему. Најважнија је једна ствар. Ниједан Хрват није депортиран из Србије. Ниједан није протеран. Ниједном није отета имовина. Отишли су само Хрвати који су мењали своју имовину са прогнаним Србима. Римокатоличка црква је у томе увек посредовала. И ниједан уговор није склопљен док Римокатоличка црква из Војводине преко својих канала није проверила да ли је читава напуштена Србинова имовина у Хрватској, па тек када је установљено: читава имовина састоји се од тога и тога, вршена је размена и увек су Хрвати неупоредиво боље пролазили у тој размени него Срби.

Зарђала кашика из црног хумора

Рекао сам већ шта мислим о томе што су ме оптуживали да треба поубијати децу из мешовитих бракова. Ту се помиње и она фамозна зарђала кашика за ципеле, што је смешно. Било је то у емисији чувеног српског комичара Минимакса, у „Минимаксовизији”. Због комунистичких предрасуда у једном делу јавности владало је уверење да су српски четници традиционално кољачи. Тако су их комунисти представљали у Другом светском рату. И онда он мене у тој хумористичкој емисији пита: „Је ли ви четници још увек кољете?”, а ја му одговарам, као из топа: „Да, како да не, кољемо, само смо променили методе клања. Више не кољемо ножевима него кашикама за ципеле, и то зарђалим кашикама за ципеле, да се не зна да ли је жртва подлегла последицама клања или последицама тетануса”. Баш овим речима. Црни хумор. Можда вам се не свиђа црни хумор. Ја волим црни хумор. Та емисија је емитована и пре две године, када је умро Минимакс, на телевизији „Политика”. Ја сам је у целости објавио у својој књизи. А сада Тужилаштво налази лажног сведока, који тврди да сам на митингу у Суботици рекао: вадићемо Хрватима очи зарђалим кашикама за ципеле. Када сам помињао зарђале кашике, нисам уопште помињао Хрвате.

Очигледна злоупотреба поступка је пет година робије

Господо судије, имам још неколико речи за ових 22 минута што ми је преостало.

Четворогодишњи притвор представљао је систематско кршење мојих права, које је толико очевидно да је штетило јавним интересима, кредибилитету, моралном и правном интегритету Међународног суда, све да је он и легалан и легитиман, као и потпуно угрозило право тог суда да ми суди као оптуженом. На делу је очигледна злоупотреба поступка, која начелно неоспорава надлежност, али налаже судском већу да оствари своје дискреционо право и одбије да суди оптуженом ако је дошло до изразите повреде права оптуженог.

После кашњења које траје скоро пет година немогуће је обезбедити правично суђење. Сваким захтевом да ми судите од вас се, као од судског већа, тражи да повредите сопствени осећај правде и коректности. Повреде мојих процесних права су врло озбиљне и тешке, па ви сопствени интегритет не можете сачувати на други начин осим коришћењем вашег дискреционог права укидања оптужби.

Ја сам за ових скоро пет година овде подвргаван систематској тортури. У чему се састојала та тортура? По дужини притвора одавно је прекорачен разуман рок. Не постоји ниједан правник на свету који неће потврдити да је тај разуман рок прекорачен, одавно.

Шиканиран сам и на тај начин што су ми у два наврата забрањени сви контакти са најближом породицом. Први пут седам месеци, други пут два месеца. И телефонски, и посеће, и све.

Четири године су покушали да ми наметну браниоца. То је прво код мене стварало велику психичку патњу, излагало ме огромним трошковима да се тога отарасим, чак покретања дисциплинског поступка пред холандском и енглеском адвокатском комором против лица која су пристала да ми буду наметнута.

Пуне четири године ми је забрањивана свака комуникација са мојим правним саветницима на регуларан начин.

Одбијали су испочетка да ми документа достављају на српском језику и на папиру. Четири године је трајало прегњање да ми наметну доставу у електронском облику.

Противправно су ми ограничавали дужину поднесака упутством председника суда, који је прекорачио своја овлашћења и његово упутство не може бити општеобавезујући правни акт, него може да буде само препорука. Није његово упутство једнаке правне снаге као Статут или Правилник.

Поводом помињања имена одређених чланова Секретаријата и њихових криминалних радњи мени је одузимана реч, забрањивано ми је да говорим или су редиговани транскрипти, што је, такође, противправно. Ниједан члан Секретаријата не може бити заштићен од суда јавности.

У јуну 2005. године обавештен сам да је покренута иницијатива за утврђивање непоштовања суда против мене и да је та иницијатива одбачена, а ја ни данас не знам због чега је покретана. Значи, цели поступак је вођен у тајности. Појма немам због чега је то тужилац покретао.

Крајем 2005. године судско веће је издало налог да ми се заплене одређена документа која ми је претходно само Тужилаштво доставило. Ја ни данас не знам шта је садржај тих докумената. Нисам стигао све ни да их прочитам, упали су са налогом у хелију, запленили и сада то наводно чува Секретаријат. Још ми ти документи нису достављени. Не знам ни шта садрже.

Скоро уопште ми није достављен материјал по правилу 68 (1), такозвани потенцијално ослобађајући материјал. Оно што ми је достављено, занемарљиво је у односу на оно чиме располаже Тужилаштво.

Принуђен сам за ових пет година да будем сведок систематских и стравичних притисака на друге хашке оптуженике да престану на сарадњу са Тужилашвом и да лажно сведоче против својих ратних другова. Због тога су се дешавала самоубиства, и много више лажна сведочења. Најочигледнији пример: пре неколико дана на суђењу групи официра оптужених за злочин у Сребреници потпуковник Драган Јокић је изведен иако је правоснажно већ осуђен. То је први такав случај да се правоснажно осуђен присиљава да сведочи, и није склапао нагодбу. И пошто је одбио да сведочи, а годину дана су на њега вршили притисак, покренут је поступак за непоштовање суда. Сведоци Тужилаштва су излагани стравичним притисцима, претњама и застрашивањима. Уцењивани су да су потенцијално осумњичени и да ће против њих бити подигнута оптужница. Неки су у том сми-

слу поклекнули, пристали да лажно сведоче против мене, а сада, када више Хашки трибунал не може против њих да покрене поступак, сада одбијају да буду лажни сведоци. Другима је хашко Тужилаштво обећавало, ако лажно сведоче против мене, да ће им цела породица бити пресељена у иностранство, да ће добити кућу, стан, посао, новац и тако даље. И они су пристајали, продавали су душу ђаволу, а онда се испоставило да их је хашко Тужилаштво преварило. Ништа од тога нису добили и сада неће да сведоче.

Упркос начелној одлуци коју сте ви, господине Антонети, донели као претпретресни судија, још није решено питање финансирања одбране.

Даље, један од облика тортуре и шиканирања којима сам изложен је одлука Претресног већа да се пролонгира решавање по мојој кривичној пријави за непоштовање суда против тадашњег тужиоца и његових помоћника. Речено је да се то обави када се заврши мој процес. Онда нема никаквог смисла. А требало је хитно по том питању решавати.

Третман осуђеног, а не оптуженог

Административно ми је враћен велики број поднесака због наводно увредљивог садржаја. Ја признајем да је понегде садржај био увредљив. У време моје кампање да се ослободим наметнутог браниоца у приправности Ван дер Спула намерно сам наложио мојим сарадницима да пишу увредљиве поднеске. Али се увредљив поднесак не може административном одлуком враћати. Да неки службеник Секретаријата каже – ово је увредљиво и да ми врати. То мора судско веће, па у својој одлуци да констатује – одбацује се поднесак јер садржи те и те увредљиве изразе. А овде се дешава да Секретаријат преузима ингеренције судског већа.

Забрањивано ми је да на статусним конференцијама помињем било каква имена, под изговором да је можда реч о заштитеним сведоцима. То је невероватан нонсенс. Превелик је број сведока са заштитним мерама. То је непојмљиво за једно регуларно суђење.

Противправна је одгода обелодањивања имена сведока 30 дана пре почетка суђења, уз тумачење да је почетак суђења саслушање првог сведока. Јуче је био почетак суђења. Потпуно је противправна одлука да се имена неких сведока мени обелодањују 30 дана пре њиховог сведочења. За то уопште нема упоришта у Правилнику.

Оптужница против мене час је скраћена, час није скраћена. Скраћена оптужница, избачена западна Славонија, Шамац, Бијељина, Брчко а Тужилаштво није смањило број сведока ни доказних предмета и има намеру да изводи доказе о бази злочина, па ја не знам да ли да се од тога браним или да се не браним.

И двадесето, ово суђење је почело а да нису испуњене све процесне претпоставке за његов почетак.

Из јучерашњег излагања заступника оптужнице било је очигледно да се мени суди, да је оптужница подигнута због моје националистичке идеологије и да се све своди на ту националистичку идеологију и говоре које сам држао ширећи ту националистичку идеологију. Ја сам на то поносан.

Прилика да се пострада за идеологију

Тужилаштво ми је том лажном оптужницом помогло да усавршим своју националистичку идеологију и да ових пет година искористим за њено даље теоријско уобличење. А нарочито сам захвалан Тужилаштву што ми је омогућило да страдам због своје идеологије. Овим процесом, моја идеологија национализма не може се искоренити из српског на-

рода. Она ће само још више да буде укореењена. Мој живот више није важан. Жива је идеологија и живеће стотинама година после моје смрти.

А видите, да би једна идеологија била тако јака и моћна, њен аутор, њен креатор мора показати спремност да страда за ту идеологију. Ја сам захвалан Хашком трибуналу што ми је пружио могућност да страдам за ту своју идеологију.

Ја изражавам велико жаљење што они који су писали Статут Хашког трибунала нису предвидели и смртну казну, па да поносно, достојанствено, усправно, као мој пријатељ Садам Хусеин, таквом казном, таквом смрћу, запечатим сопствену идеологију. Идеологија би постала бесмртна. Пошто немам ту могућност, остаје да на вас апелујем да гледате да ваша пресуда садржи најстрожу могућу казну. Што ваша казна буде већа, то ће моја идеологија бити снажнија.

Ја сам се најживео, али хоћу идеологију да учиним бесмртном. Бесмртном сам је већ учинио тако што је она логички чврста, што је чврсто утемељена на историјским чињеницама, што је антиглобалистичка. Тиме што сам отворени противник планетарне хегемоније и доминације Сједињених Америчких Држава. Што сам непомирљиви противник Европске уније и што сам велики непријатељ Северноатлантског пакта. Због тога се мени суди и добро је да ми се суди.

На крају овог излагања ја ћу вас подсетити на једно од највећих дела светске књижевности, на роман „Рат и мир“ Лава Толстоја. Толстој у једном фрагменту описује како су Наполеонови војници ушли у Москву, како је Москва горела и како су Наполеонови војници ухапсили групу Руса и повели на стрељање. Међу тим ухапшеним Русима био је и гроф Пјер Безухов. Везаних руку иде на стратиште и у једном тренутку почне гласно да се смеје. Из све снаге, из дубине душе, гроф Безухов се смеје и каже: „Па, они мисле да су мене везали, да могу везати моју бесмртну душу, ха, ха, ха“.

Ово хашко Тужилаштво и цели Хашки трибунал мисле да мене могу осудити. Да могу осудити моју националистичку идеологију. И ја морам грохотом да се смејем, ха, ха, ха... Ви мојој бесмртној души не можете ништа, ви мојој националистичкој идеологији не можете ништа. Могу ја ускоро и умрети, али ако умрем, највероватније ћу умрети од смеха због смешне оптужнице, смешног Трибунала и смешних Сједињених Америчких Држава и других западних сила, које стоје иза овог антисрпског трибунала.

Хвала што сте имали стрпљења да ме саслушате.

**Зоран Красић, посланик Српске радикалне странке,
о уводној ријечи проф. др Војислава Шешеља**

Несумњиви тријумф

- Незахвално прогнозирајући исход петогодишње борбе. Ко зна какви су налози, науци, конструкције иужилаштва, тврди Шешељев саветник и помоћник Зоран Красић
- Кутили су већ пет година мира демократијама без Шешеља, јер је надомак власти
- Сумњива хашка правда и аришин и несумњиви Шешељев тријумф у историјској изјави оптуженог 8. новембра 2007.

Разговарала: Жана Живаљевић

Посланик Српске радикалне странке Зоран Красић, по струци правник, у јавности је познат по бравурозним критикама Владених законских предлога. Кад ступи за говорницу, није то урадио да издангуби ни туђе ни своје време, већ да критикујући обесмисли, разголити скривене намере и покаже како треба. Уважавају га и колеге из позиције, будући да знају да је своје срце, знање и стручност ставио у службу народа и српске државе, њеног просперитета и будућности засноване на закону, који треба да траје дуже од власти, а да се она по њему помиње. Верни ђак и следбеник Војислава Шешеља, правни му је саветник који главу не диже са списа како би у Србији обавио све што председник тражи. Скромно каже да је лидер српских радикала у протеклих пет година робије поднео неких 337 поднесака суду, између седам и десет хиљада писаних страница крцатих правничким аргументима. Идеје јесу шефове, али их реализује одани Красић, стопостотно посвећен Шешељевој одбрани.

После изјаве оптуженог, коју је 8. новембра 2007. у судници Хашког трибунала на дан раније изнету оптужницу тужиоца Кристине Дал дао др Војислав Шешељ, ништа није звучало логичније него све евентуалне недоумице и непознанице разрешити са једним од његових правних саветника Зораном Красићем.

Тужитељка признала да је Шешељ крив што је „вешт, способан и луцидан политичар“?

- Како оцењујете изјаву оптуженог лидера Српске радикалне странке др Војислава Шешеља после изношења оптужнице против њега у процесу који је почео у Хашком трибуналу?

— Он је ту изјаву дао као оптужени и подразумева се да она не би требало да буде оптерећена правним квалификацијама, иако је то било неизбежно. Зато што је комплетна оптужница лажна и заснива се на неистинитим конструкцијама за чије „доказивање“ треба да се обезбеде лажни сведоци. У том смислу је та изјава дотакла и нека правна питања.

Она је свима отворила очи да је Војислав Шешељ политички затвореник и да се против њега води политички процес.

Ја бих то везао за уводно излагање тужиоца Кристине Дал, која је Војиславу признала да је вешт, способан и луцидан политичар, као да му је издекларовала кривицу. Кристина Дал је практично признала да је Војислав Шешељ политички затвореник и да се суди његовој идеологији, политичким ставовима, његовој политичкој реторици. Управо

ово су сви који су пратили одложени пренос својим ушима могли да чују из уста тужитељке.

Катедра за процедуру у Хагу

• Да ли им је по вашем мишљењу доктор права одржао предавање о процедури и правичности судског поступка?

– То није могао да избегне, просто су му сервирани на тацни. Не заборавите, радило се о личној изјави. Кад неко лично даје изјаву на оптужбе које му се стављају на терет, онда она има више сегмената, јер је др Шешел и научник и професор и председник једне политичке странке, који је у време за које му се суди био и опозициони политичар на корак до власти. Све што му се ставља на терет у домену је политике.

Зато је Шешел у свом наступу морао да посебно истакне део који се тиче њега као научника. На тај начин је скренуо пажњу да се суди и једној научно доказаној истини, да оптужница садржи неке његове политичке ставове засноване на научној истини, тако да је и то било неизбежно и нашло своје место у садржајној и исцрпној изјави која је трајала пуна четири часа, за разлику од тужитељке која није имала о чему да говори за исто толико време које је тражила.

Сви се неподељено диве Шешелевој борби за истину

• С обзиром да вас доста света познаје као члана Шешеловог тима, како су ваша околина, колеге у Скупштини, грађани реаговали на изјаву коју је дао у Трибуналу?

– Реакције су позитивне и само позитивне. Један-једини човек од Шешеловог говора у Хагу није изрекао ниједну негативну оцену или примедбу на оно што је тамо говорио. Људи му се диве, диве се његовом бритком, јасном језику, брзој и бистрој памети, природи и карактеру. Знају, убеђени су и верују му – да говори голу истину, сигурну истину до које води дуг и мучан пут. Један део до налажења истине превалио је у Хагу, где није пландовао беспослен и чекао неспреман да суђење почне.

Оно што он тамо говори, многим није по вољи, али за Шешела истина спасава, ослобађа, нема цену, не постоји компромис. Потребно је да прође време да се она покаже, али ова подршка коју му преко мене упућују сви они који ме препознају, прераста у један општеприхваћени покрет за одбрану једне спасоносне истине, спасоносне по појединце, народ и државу.

Јавност је део правичности суђења

• Давно је пријављено више стотина хиљада потписа на петицији којом се од националне телевизије тражи да омогући пренос суђења. Добили смо одложен пренос, за који мерачи гледаности кажу да је превазишао сва очекивања. Испуни ли се то радикалска да се с милион потписа као од шале добија свака битка, као предизборна „50 плус твој глас“?

– Да, телевизија је нашла термин. Није Шешел захтеван, па тражио да буде медијска звезда, него могућност да суђење ко жели прати, буде доступно на неки од начина – зашто да не одложени пренос или хроника из Хага, рецимо, није важно. Он је чак и у овој ситуацији, тако деликатној по њега, јер чека већ пет година почетак суђења, изричито био против укидања скупштинских преноса због тога што сматра да она немају алтернативе. Потпуно је сагласан са тим да кад се укаже термин за делове претреса, буде омогућен тај део преноса.

Дакле, удовољено је петицији Српске радикалне странке утолико што је јавност добила прилику да чује шта се дешава у суду, а јавност поступка, јер увек има заинтересованих да га прате, саставни је део правичности поступка. Због тога што јавност прати све што Шешел ради, Војислав је успео да штрајком глађу избори своја права. Овога пута је на скенеру јавности све што ради суд, јер управо та јавност треба да зна како се у Хагу и за шта суди. А у овом случају је сајно да се Шешелу суди за његове политичке ставове.

Трибунал треба да осујети једног патриоту да свуче марионете с власти

• Не чини ли вам се као правнику да тужилаштво папагајски злонамерно понавља последњем грађанину Србије познате чињенице у кривом огледалу?

– Ја не бих да коментаришем конкретне појединости. Оне то не заслужују, као што ни наша публика није на оном ступњу на којем је виде господа из тужилаштва, која спарују бабе и жабе. Али, може им се. На шта је Шешел у својој изјави већ указао? Да није изговорио реченице, које му се стављају у уста да их је наводно изговорио у оном несрећном Вуковару. Сазнајемо да је то демантовао и Боровић у поступку који се води вуковарској тројци, у којем се чуло и то да се једна таква наводна забелешка нашла у дневнику неког новинара!? И поред очигледних доказа бесмислености овог тврђења, тужилаштво инсистира на своју бруку и срамоту на тој изјави, и поред тога што је у истом суду оповргнута! То је илустрација произвољности скојом Тужилаштво наступа, само да би човека онемогућили да постане председник Србије и да осујете политику коју предводи. То је суштина целе ове судске фарсе под плаштом Уједињених нација.

Повреде права на правично суђење на 140 страна

• Како из вашег, правничког угла изгледа Шешелева петогодишња борба у Хагу?

– Ја сам помоћник, саветник некога ко сам себе брани и радим само оно што ми наложи да проучим, па на основу тога Трибуналу проследим поднесак. Има нас тројица, са мном у правном, адвокатском тиму су и Александар Вучић и Славко Јерковић.

До сада је за пет година Трибуналу предато 337 поднесака, што је по мојој процени између седам и десет хиљада страница куцаног материјала. То је, за оне који се баве овим послом, огроман број поднесака, што сведочи да Шешелу у процедури ништа није промакло и да смо на све реаговали. Све оно што је тражио, написали смо и проследили. Сам је осмислио своју одбрану и сам је води. Ми смо ту само да помогнемо, јер сам не би успео да технички уради све што је неопходно. Шешел је себи адвокат, ми смо његови помоћници зато што је управо нас изабрао.

После своје уводне речи, онога дана када је дао изјаву поднео је поднесак на више од 140 страница, у којем је систематизовано свако кршење прописане процедуре и повреде права на правично суђење. Распоређено у 13 група по врстама права која су повређена и у свакој групи по подврстама, конкретно. Све у свему дотакнуто је око 70 аспеката повреда права на правично суђење, од обавештавања, идентификације, преко права да се сам брани, има плаћену одбрану, достављања материјала.

Сведоци нису у тој причи, они су нешто посебно. Суђење почиње, а Шешел још не зна ко су они, ко се потенцијално може појавити на суду као сведок, нити у ком броју, то не знају ни његови саветници. Поднесци нису решени. Одговора нема. Али је другачије кад он то каже јавно у камеру и пита зашто није или искаже незадовољство што је овакав или онакав. Највећа, међутим, повреда поступка је што је суђење почело практично без оптужнице.

Стратегија одбране јасна од почетка

- Да ли је икоме позната оптужница или тачније јасно зашто се у Хагу суди Шешелу?

– Оптужница је прошле године са 14 смањена на девет тачака и девет кривичних дела. Уводна реч тужиоца је од прошле године, непромењена, иста као она која је већ публикована. Проблем је у томе што ником живом није јасно зашто Шешелу у ствари суде.

С друге стране, Шешел је у својој изјави наговестио у ком ће правцу усмерити своју одбрану. Има их четири: оспоравање удруженог злочиначког подухвата и свега онога што из

тога проистиче, оспоравање говора мржње као категорије која не подлеже никаквим познатим санкцијама и као такав не може бити предмет оптужнице, оспоравање конкретних догађаја, сведочења лажних сведока и кршење права на правично суђење.

А кад се то професорски развије, чиниће се да је број оспоравања много већи. Ово су четири стратешка правца у којима ће Шешел усмерити све своје снаге у одбрани пред хашким трибуналом. И то је он обелоданио већ у првом изјашњавању, од првог дана је то понављао и ставио до знања. Могао је то да учини, пошто се на први поглед уверио да је оптужница од „а“ до „ш“ лажна.

Тужилац купује време за „демократе“ у Србији

- Како се договарате са Шешелом о одбрани? Хоћете ли га ускоро посетити у Шевенингену?

(Средњом новембра Шешелови саветници или помоћници посетили су га у притворској јединици.)

– Комуникација у притворској јединици је врло ограничена и под присмотром. Секретар суда још оспорава легитиман налог да се финансирају трошкови одбране на рачун Уједињених нација. Његово спровођење условљава свакојаким уценама и не жели да се оно изврши. Ми ћемо наставак суђења после консултација пратити у Београду и чинити све што Шешел од нас буде захтевао.

А што се суђења тиче, требало је да почне 1. па 4, па 6, па 11. децембра и то, што је преседан чак и за овај трибунал, претресом сведока вештака! То се не памти и није се догодило чак ни у Хагу! Немају оптужницу, она је лажна и како су куповали протеклих пет година, они би да купују још Шешелове слободе и снаге, енергије и наде његове породице, ближњих, пријатеља странке, Србије која му верује и која га чека као свог спасиоца и избавитеља. При том му крше сва могућа права.

Не може се прогнозировать исход

- Усуђујете ли се да по изјави прогнозирате исход овог историјски и национално важног процеса који Хаг води против Шешела? Где је у овом случају држава Србија, која, како сазнајемо није доставила ни један редак у његову корист?

– Не! То је незахвално прогнозировать. Кад је у питању хашки трибунал, то је једноставно немогуће. Немате критеријум, евидентно из досадашњих пресуда. А јавност има прилику да се увери у лажност оптужнице по томе што је Шешел политички затвореник, по дефиницији коју је Дал потврдила својим изјавама. Шта је у њиховим главама, који, какви науми, идеје, конструкције, везе, можемо само да нагађамо. За сада они држе, и то пет година, недужног човека у притворској јединици.

Питате за државу. Па, она је дозволила да се неко спакује по накнадно писаној, дописиваној, преписиваној, жврљаној оптужници из осећаја части. Држава Србија, тачније маринетска власт коју је овде инсталирао и довео Запад и НАТО на пројектилима „Милосрдног анђела“, не зна о чему онај део Србије који подржава патриотизам и своје борце и јунаке као што је Шешел, не разуме смисао ових речи. Они су продали част, кад су се прихватили силе, револуције и свргавања. С обзиром да су испоручили браниоце Србије, уместо да их штите, помогну да се одбране и ослободе и ставе на чело ове земље, Шешел њиховом помоћ никада није тражио нити би је прихватио. Чак ни кад је било најгоре, кад су многи веровали да су му дани одбројаји. Стигли смо до суђења и лакше се дише.

Лидери и посланици Српске листе о уводној ријечи проф. др Војислава Шешеља

Разорен Хашки трибунал

- *Пишали смо лидере и посланике Српске листе како коментаришу уводну ријеч др Војислава Шешеља дају пред судијама Хашког трибунала. Сви су радо пристали да говоре за Велику Србију и истакли да је уводна ријеч др Војислава Шешеља од великог значаја за српски народ и да очекују његову сигурну побједу*

Разговарао: Мирослав Брајовић

Душко Секулић, председник Странке српских радикала: Обилић међу латинима

– Оно што су чињенице ја ћу овде говорити, теретило то мене или не теретило. Ја уопште немам таквих неких обзира да се устручавам, да се чувам од вашег мишљења о мојим ставовима, о мом понашању, о мом дјеловању у протеклих 15 или 20 година. То мене не интересује. Ја и данас имам исто мишљење и ставове које сам имао прије 15 или 17 година и још сам их и даље усавршио, рекао је проф. др Војислав Шешељ на почетку свог одговора хашком тужилаштву на њихову уводну ријеч показујући своју непоколебљиву вољу и безграничну снагу да стане у први ред националне одбране српског народа и свих Срба. Нико до данас на тако убједљив

интелектуално супериоран начин, са исконским патриотским набојем, са изузетно много историјских и правних чињеница, са изузетним политичким инстинктом али и паракселанс правним образовањем – није побрао опште симпатије код свих патриота, код свих оних који се осећају Србима. Па и код свих оних који воле слободу.

Војислав Шешељ је још једном поновио да му „суди један нелегални и нелегитимни суд.“ Он је своју тврдњу образложио да је „та институција која је противправно 1993. године установио Савет безбедности Уједињених нација директно кршећи међународно обичајно право. Савет безбедности је то урадио по диктату Сједињених Америчких Држава, које су тих година биле неприкосновена светска сила и остале чланице, сталне чланице Савета безбедности готово беспоговорно су испуњавале њихове захтеве. Непримерно су се при том чланице Савјета безбедности позвале на главу 7.

Душко Секулић: Почетак суђења наговештава чињеницу да ће суђење бити историјски догађај првог реда, а да ће др Војислав Шешел испунити обећање приликом одласка. Он је тада рекао: „Разбићу хашки трибунал и вратићу се као побједник”. То ће се и догодити с тим што он сам и неће бити побједник. Побједник ће бити читав српски род.

Повеље Уједињених нација, која говори о успостављању и очувању светског мира или мира у одређеним подручјима. А ово је први суд у историји човечанства који је установљен као средство постизања или очувања мира. Дакле, циљ овог суда већ у старту, није био успостављање правде него успостављање једне специфичне врсте мира, која се сада у политичкој теорији све више назива *џакс американа*, по узору на некадашњи назив наводних мировних операција римске империје, *џакс романа*.”

Тако је др Војислав Шешел објаснио поступак установљења самог Трибунала а о његовој антисрпској дјелатности др Шешел је рекао: – Тај суд поред тога што је противправно установљен, има изразиту антисрпску оријентацију. Доказ за то је чињеница да је невероватно велики број Срба процесуиран пред овим судом у односу на припаднике других националности. Затим, да се Србима изричу неупоредиво веће казне него муслиманима, Хрватима, Албанцима и тако даље. Овај суд је добио задатак и тај задатак се проводи у великом броју пресуда, да се фалсификује новија српска историја. Драстичан пример тог фалсификовања новије српске историје је проглашавање да се десио геноцид у Сребреници измишљањем да је тамо погубљено 7000 или 8000 муслиманских ратних заробљеника. Наравно, истина је сасвим другачија: укупно је пронађено 2500 лешева, иако је цијели терен претражен, прекопан, спискови установљени, гробље организовано, а педантни истраживачи су установили да је од тих 2500 лешева преко 800 људи који су погинули од 1992. до 1995. године на муслиманској страни. Треба имати у виду да је један дио изгинуо у међусобним сукобима самих муслимана.

Како је својевремено обавештен холандски парламент, холандсаки официри на лице места су констатовали да је заиста био злочин и ја не спорим да се десио злочин, али је стрељано 1000 ратних заробљеника. Злочин је грозан, али тај злочин није геноцид. Овде је смишљено српском народу наметнут жиг геноцидности да би онда аутоматски Међународни суд правде преузео такву квалификацију у својој пресуди. Смешно је да се геноцид деси на једном малом месту, у једној малој општини, јер заштићена група би могла бити сви муслимани Босне и Херцеговине, којих је било 2.170.000, а не заштићена група – само муслимани Сребренице. Овде је смишљено злоупотребљена заштићена зона Уједињених нација да буде подведена под квалификацију заштићене групе из Конвенције о геноциду. Та подвала је успела у западном јавном мњењу али захваљујући људима мени сличним, она никада неће успети у српском народу, закључио је др Шешел говорећи о односу дијела међународне заједнице према „сребрничком” проблему.

Овдје је сасвим јасно речено да др Шешел није покушавао да умањи злочин који је, евидентно учињен, али је соп-

ственом анализом и недвосмисленим чињеницама указао на завјеру која је учињена према нашем народу, српском народу. Очито да је српски народ стављен у улогу дежурног кривца а сви остали народи бивше СФРЈ у улогу жртве што је апсолутна манипулација и искривљење суштинских чињеница. То је др Војислав Шешел, не само сада на суду већ и много пута раније поновио и прецизно објаснио ређајући истините и објективне чињенице.

Онјашњавајући Амерички став према српском народу, др Војислав Шешел је недвосмислено показао на разлог њиховог антисрпског понашања. Наиме, Шешел понавља познату чињеницу да су Срби код Американаца морали бити жртвено јагње јер су суштински веома блиски руском народу и самој Русији. Зашто не би били када смо ми истог поријекла као и Руси, иста нам је вјера, ми смо исто као и они источни Словени. „Ми се тог поријекла не стидимо, за разлику од католичких Словена који су се одрекли свог поријекла и чак присталои да буду супростављени Русији, да постану непријатељи Русије!”, каже др Војислав Шешел, објаснивши заправо разлог западњачке мржње према нама Србима јер смо ми у ствари „мали Руси на Балкану!”

Стручна супериорност др Војислава Шешела у односу на хашко тужилаштво, огледала се у сваком тренутку суђења. Намеће се утисак да др Војислав Шешел, апсолутно контролише процес као да муњевито раегује на сплетке, на којима се и заснива оптужба и, наравно само тужилаштво.

Онда када тужилаштво почне са манипулацијама и опструкцијама др Шешел одговара хајдучким начином и тако им стратегија бива растурана на парампарчад.

Указујући на нелогичност оптужбе др Шешел је показао и низ слабости тужилаштва, што до сада није покушао ни један хашки оптуженик. Он је својом одбраном разобличио и надвисио, не само тужилаштво већ и саме творце новог свјетског поретка већ на је на самом почетку суђења учинио гигантски корак на обесмишљавању самог постајања трибунала. Растурајући оптужницу он је пред свршен

чин довео не смо тужилаштво, које се понашало веома јадно и биједно у судару са логиком и чињеницама, већ је др Шешелъ разобличио намјере оних који су и растурили СФРЈ и, наравно, створили и инспирисали ратне сукобе у којима су Срби били криви и без доказане кривице.

Објашњавајући своје научне и политичке почетке на сарајевском универзитету, др Војислав Шешелъ је објаснио суштину и бит једнопартијског, апсолутистичког Брозовог комунистичког режима у тадашњој држави. Он није негирао чињеницу да је веома млад примљен у СКЈ али је објаснио чињеницу да се веома брзо ослободио идеологије која је тада била на власти. Умјесто да ужива плодове своје интелектуалне супериорности он је одбацујући Брозов систем владања, његову идеологију осуђен на дугогодишњу робију. Он се, свакако, није мирио, као прави интелектуалац.

Са оним што се дешавало у Брозово вријеме његовог апсолутистичког владања, није хтио да се мири нити да подноси окове које је тадашњи режим нудио онима који су му служили али и онима који су се бунили против тога.

Као слободар, као слободна политичка и национална личност окове није подносио никада па ни у хашком трибуналу. То је доказивао сваки својим гестом и сваком својом реченицом.

Значајно мјесто оптужнице против др Војислава Шешелъа заузима његово дјеловање и декларисање као српског националисте са чим се он, у самом хашком трибуналу – поноси. Др Војислав Шешелъ то никада, па ни данас, није сакривао, напротив. Са том се чињеницом поноси. Он објашњава и извор сопствене храбрости да као човјек који воли сопствену слободу више воли слободу свог, српског народа ријечима Имануела Канта: „Ограничава ме морални закон у мени и звездано небо изнад мене” и ништа више.

– Ни закони, ни судови, ни сила, ни држава, ни међународна институција, ништа ме не може ограничити ако сматрам да поступају неморално, неправедно, противправно, и на то сам поносан – рекао је др Војислав Шешелъ на почетку, у својој уводној ријечи.

Др Војислав Шешелъ је фактографски, дио по дио разбијао ставове оптужнице и то напр. У оптужници стоји да јер он формирао странку са именом Српска народна обнова, што је ординарна лаж. Лаж је и да је добио преко 100.000 гласова на изборима 1990. године јер тада Српска радикална странка није учествовала на тим изборима јер се др Војислав Шешелъ налазио у странци која се у том тренутку звала Српски четнички покрет која није могла бити регистрована јер се на челу Србије налазио Слободан Милошевић који је у основи био комуниста.

У оптужници се каже да је „др Војислав Шешелъ позвао народ у борбу против становништва хрватске, муслиманске и албанске националности на територији бивше СФРЈ” што је опет ординарна лаж, измишљотина. Тачно је, а то је др Шешелъ и поновио на почетку суђења, да је позивао народ на одбрану од Њемаца и Ватикана и њихових експонатата на ексјугословенском простору. Они немају никаквих доказа за такву оптужбу али се надају у народну изреку „сила Бога не моли”! Ту их је дочекао др Шешелъ и њихово упорно измишљање дажи учинио смијешним.

Др Војислав Шешелъ бравурозним правним умијећем разбија хашку оптужницу у дијелу квалификовања кривич-

ног дјела за који га терете, растура покушај фалсификовања српске историје, објашњава подмуклу игру носилаца новог свјетског поретка, поставља питања од којих Американци и њихове слуге бјеже главом без обзира, објашњава и разобличава у потпуности циљеве Ватикана, Њемачке и САД–а на растурању СФРЈ и изазивању рата на овим просторима. Др Шешелъ објашњава подударност политике коју је водила нацистичка Њемачка и данашња званична политика Вашингтона не запостављајући штетне последице комунистичке интернационалне оличене у организацији Коминтерна која је у суштини била антисрпска. Др Шешелъ је поновио да је основа његове националне идеологије борба за Велику Србију као темељ његове политичке борбе.

Оптужба да је Шешелъ хтио државу само православних Срба је разбио констатацијом која је утемељена у историјској науци да на овим просторима живе Срби православци, Срби католици и Срби муслимани као и мањи број Срба атеиста. То је, у ствари, логична политичка поставка идеологије прављења Велике Србије гдје би већински број чинили Срби све три вјерске конфесије, наравно, са другим народима који живе на овом простору.

Значи, потпуно политички и правно логички дефинисана програмска тежња српског народа да живи у држави чије би западне границе биле Карлобаг–Карловац–Вировитица–Огулин!

Разоткривајући подметања тужилаштва у коме се српским радикалима и др Војиславу Шешелъу подмећу и злочини које су чинили добровољци које је предводио (политички) Вук Драшковић или Жељко Ражнатовић објашњавајући појединачне случајеве као и припадност војним формацијама. Чињеница да су се добровољци Српске радикалне странке борили само у саставу Југословенске народне армије и под њеном командом потпуно јасно указује на аутогол самог тужилаштва.

Све у свему, почетак суђења наговјештава чињеницу да ће суђење бити историјски догађај првог реда, а да ће др Војислав Шешелъ испунити обећање приликом одласка. Он је тада рекао: „Разбићу хашки трибунал и вратићу се као побједник”. То ће се и догодити, с тим што он сам и неће бити побједник. Побједник ће бити читав српски род.

Андреја Мандић, лидер Српске листе: Војислав Шешелъ брани слободарска схватања српског народа

Представници хрватских, муслиманских и словеначких опозиционих странака жешће су расприкивали национализам и подстрекивали ратне сукобе од било кога са српске стране. Данас се ти људи налазе на најодговорнијим функцијама у својим новоуспостављеним државама, најчешће предводе партије власти и нико их не позива на били какву одговорност. Војислав Шешелъ у Хагу брани принципе и слободарска схватања српског народа. Његово политичко дјеловање

Андреја Мандић: Војислав Шешелъ у Хагу брани принципе и слободарска схватања српског народа. Његово политичко дјеловање почетком деведесетих било је сагласно времену и околностима. Књиге Војислава Шешелъа свједочанство су идеологије, а не било каквих злочина.

Емил Лабудовић: Јасно и темељно, прецизношћу хируршког ножа, др Шешељ је уводно слово претворио у својеврстан час анатомије, час који је до костију оголио политички карактер Трибунала, демаскирао заступнике међународне правде као пуке извршиоце спољнополитичке стратегије америчке администрације и казнену експедицију чији је превасходни циљ да казни цјелокупни српски род због само једне кривице – немирања са бауком глобализма и новременог империјализма. Раскинкавајући вербални деликт као основицу оптужнице, др Шешељ је, такође врло зналачки, указао на безочну дволичност западног системе права и правде, на његову бескрупулозност, и најавио да ће у данима који слиједе показати и доказати да је у самој суштини те квазидемократије само незајажљива потреба за безусловном доминацијом и послушношћу.

почетком деведесетих било је сагласно времену и околностима. Књиге Војислава Шешеља свједочанство су идеологије, а не било каквих злочина. Његови говори представљају политички став и у њима нема основа за повратак давно превазиђене логике вербалног деликта.

Емил Лабудовић, председник Народне социјалистичке странке и посланик Српске листе: Мајстор и шегрти

Већ својом уводном бесједом, председник Српске радикалне странке и хашки заточеник, др Војислав Шешељ, показао је, не само јавности, жалост ускраћеној у највећој мјери за директан утисак са суђења, већ и познаваоцима права и правне науке да су плаћеници Трибунала загризли залагај који ће им запријети у грлу. Миран и достојанствен, налик

Драјфусу, др Војислав се од туженог претворио у тужиоца, у човјека који, дио по дио, раскинкава бесмисленост и правну неутемељеност не само оптужнице већ, прије свега и изнад свега, њених заступника. Вјештином која је дата само

врхунским познаваоцима права и правним трибуницима, др Шешељ је јасно ставио до знања и лаицима да иза оптужнице не стоји жеља за правдом већ покушај пуке одмазде над човјеком који се никада, па чак и онда када се то плаћало робљом, није либио да каже шта мисли, да у лице саспе истину, ма колико оне била непријатна.

Јасно и темељно, прецизношћу хируршког ножа, др Шешељ је уводно слово претворио у својеврстан час анатомије, час који је до костију оголио политички карактер Трибунала, демаскирао заступнике међународне правде као пуке извршиоце спољнополитичке стратегије америчке администрације и казнену експедицију чији је превасходни циљ да казни цјелокупни српски род због само једне кривице – немирања са бауком глобализма и новременог империјализма. Раскинкавајући вербални деликт као основицу оптужнице, др Шешељ је, такође врло зналачки, указао на безочну дволичност западног системе права и правде, на његову бескрупулозност, и најавио да ће у данима који слиједе показати и доказати да је у самој суштини те квазидемократије само незајажљива потреба за безусловном доминацијом и послушношћу.

Без обзира на исход читавог процеса, а ако би се у процјени његовог краја руководили досадашњом праксом ове ропотарнице српског народа онда нема дуге на видику, већ сада је јасно да ће то бити још један пораз силе и неправде и тријумф правне науке над правном произвољношћу. Можда то данас изгледа мало и недовољно, али са становишта

будућности српског народа, уз држање покојног председника Милошевића пред овом савременом инквизицијом, биће то победа која је слободно може сврстати међу најславније битке које је српски народ икада водио и добио. Јер, свака је сила за времена...

Др Момчило Вуксановић, председник Управног одбора Српског народног вијећа и посланик Српске листе: Супериорност професора Шешелја

Са нестрпљењем сам очекивао почетак суђења професору Шешелју. Плашио сам се да РТС неће прихватити пренос суђења, без обзира на захтјев неколико стотина хиљада потписника. Вјерујући у његову менталну и физичку снагу нијесам изненађен квалитетом његове одбране и поништавања оптужнице.

Мало је, нажалост, Срба данас који смију и знају да кажу истину о свим страдањима и неправдама нанесеним српском народу у прошлом времену, посебно у оном којег смо и сами преживјели. Један од страдалника, који свједочи само истину, макар била и у корист сопствене штете, јесте професор Шешелј. Таква храброст и спремност на жртву личним примјером чини се нема примјера, међу Србима данас.

Вјерујем да је правда достижна, иако је Хашки трибунал створен како би је сакрио. Супериорност професора Шешелја показаше то.

Новак Радуловић, шеф посланичког клуба Српске листе: Одбрана достојна највећег дивљења и достојанства

Шешелј је убједљивом аргументацијом показао и доказао да је оптужница Хашког Трибунала импозантни арсенал инсинуација, обмана и фалсификата које је изњедрила очигледна србофобија и перманентна жеља да се по сваку цијену осуде Срби и њихове вође за сва злочинства и непочинства настала у трагичној друштвено-политичкој драми разбијања СФРЈ. Очито је, и Шешелј је то доказао, да је Хашки Трибунал формиран првенствено због Срба и да му је прворазредни циљ да докаже да су Срби криви за све и да су они једини или бар највећи кривци.

Тако се жртва агресије претвара у кривца, а патриотизам проглашава за злочин.

Злочина је било, јер је у свакој војсци увијек било неогворних, несавјесних и нехуманих појединаца. Хашки трибунал, међутим, бескрупулозно, примјеном двојних аршина, намјерно заборавља злочине Туђманових „Зенги“, и Изетбеговићевих муцахедина над голоруким и незаштитеним српским народом у Крајини, Славонији, Босни и Херцеговини.

Новак Радуловић: Шешелј је убједљивом аргументацијом показао и доказао да је оптужница Хашког Трибунала импозантни арсенал инсинуација, обмана и фалсификата које је изњедрила очигледна србофобија и перманентна жеља да се по сваку цијену осуде Срби и њихове вође за сва злочинства и непочинства настала у трагичној друштвено-политичкој драми разбијања СФРЈ. Очито је, и Шешелј је то доказао, да је Хашки Трибунал формиран првенствено због Срба и да му је прворазредни циљ да докаже да су Срби криви за све и да су они једини или бар највећи кривци.

Примјеном двојних аршина, инсинуацијама и инсистирањем на командној одговорности само у случају истакнутих вођа српског народа, жели се сва кривица свалити на Србе! То је Шешелј у свом одговору на оптужбу Трибунала недвосмислено доказао! То за све Србе мора бити значајна и незаобилазна чињеница, достојна највећег дивљења и поштовања, јер се у Хагу брани васколико Српство!

Бојан Струњаш, посланик Српске листе: Хашке судије су занијемјеле пред Шешелјевим аргументима

Пратио сам уводну ријеч Војислава Шешелја од почетка до краја и прочитао два пута стенограм уводне ријечи који је објављен у овом броју. Од Шешелја сам очекивао много, али и поред тога сам изненађен његовим интелектуалним капацитетом који је показао приликом уводне ријечи. Мало је рећи да сам одушевљен. Један сам од оних људи који чврсто вјерују да ће Војислав Шешелј изаћи брзо на слободу. Међутим, ма колико то звучало невјероватно, он је и сада на слободи. Његов интелектуални дух и бунтовничко срце не може нико заробити. Доказао је то много пута до сада – од Титових затвора, преко Милошевићевих и данас ових хашко-досовских. Он је једини савремени политичар који је спреман да страда за свој народ и своју идеологију.

Просто је невјероватно колико тај човек у себи има снаге. Други би се, да су били, којим случајем, на његовом мјесту, давно покорили и приклонили једноумљу које нам сервира злочиначка Америка.

Сигуран сам да нема ниједног политичара кога политички противници поштују толико колико Шешелја поштују. Неки су, истина, безброј пута покушавали да му се супротставе али су увијек остајали нијемим пред снагом његових аргумената. Ових дана су ми прилазили многи посланици из власти изражавајући дивљење уводној ријечи коју је Војислав Шешелј имао у Хагу. Наравно, они то у јавности никад неће истаћи, и ја то од њих и не тражим, али ми је драго да су имали снаге да ми то саопште.

Од када знам за себе пратио сам пут Војислава Шешелја, најприје као дијете које није разумијевало шта он прича, већ ми је то било много занимљиво, а данас сам ево већ и дио те политике коју је Војислав Шешелј укоријенио у српски народ. Истина, Војислава Шешелја никад нијесам упознао, али се надам да ће се то убрзо десити. Сигурно сам једини посланик на Балкану, а можда и шире, који председника своје странке никада није ни срео. Мада, читајући његове књиге и слушајући његове говоре осјећам се као да га знам одавно. Војислав Шешелј је пресудно утицао да будем великосрпски националиста и да кренем путем којим данас идем. Поносим се том чињеницом.

Бојан Струџац: Један сам од оних људи који чврсто вјерују да ће Војислав Шешел изаћи брзо на слободу. Међутим, ма колико то звучало невјероватно, он је и сада на слободи. Његов интелектуални дух и бунтовничко срце не може нико заробити. Доказао је то много пута до сада – од Титових затвора, преко Милошевићевих и данас ових хашко-досовских. Он је једини савремени политичар који је спреман да страда за свој народ и своју идеологију.

Од када је Војислав Шешел имао уводну ријеч у Хашком Трибуналу па до данас ми се обратило, што у непосредном контакту, што путем телефона стотине људи који су заиста одушевљени оним што Војислав Шешел ради у Хагу и начином на који брани цијели српски народ. Ни сам не знам колико сам само мејлова послао на различите адресе са стенограмом његове уводне ријечи. То што је Војислав Шешел изнио приликом свог уводног излагања не разумију само интелектуалци већ и обичан народ. У томе је можда и скривена бесмртност Шешелеве идеологије.

Пред Шешелевим знањем су заинтерисале хашке судије и тужиоци. Он је њима, хтјели то они или не, већ наметнуо свој интелектуални ауторитет. Нажалост, у Србији има људи, попут госпођа Кандић, Бисерко и сличних интелектуалних и моралних наказа, који би најсрећнији били да Војислав Шешел умре у Хагу.

Са задовољством ћу посматрати како ће Шешел аргументима да уништава лажне свједоке које ће тужилаштво довести против њега. Сигуран сам да многи неће знати потрефити врата приликом изласка из хашког Трибунала, а неки се неће смјети појавити тамо иако су то обећали хашким инквизиторима. Неке ће тужилаштво морати прво да дрогира, па да их онда изведе пред Шешелја, јер они другачије не смију изаћи. Сада се мало и шалим, али те тзв. свједоке је страх од Шешелја јер су у Хаг дошли само да лажу.

Мени се највише свидјела она Шешелјева реченица са краја уводне ријечи:

„Ово хашко тужилаштво и цели Хашки трибунал мисле да мене могу осудити. Да могу осудити моју националистичку идеологију. И ја морам грохотом да се смејем, ха, ха, ха!... Ви мојом бесмртној души не можете ништа, ви мојој националистичкој идеологији не можете ништа. Могу ја ускоро и умрети, али ако умрем, највероватније ћу умрети од смеха због смешне оптужнице, смешног Трибунала и смешних Сједињених Америчких Држава и других западних сила, које стоје иза овог антисрпског трибунала.”

Др Новица Станић, посланик Српске листе: Исти суде Шешелју и Косову и Метохији

Ових дана теку два процеса, који само на први поглед нису повезани, а у суштини међу њима постоји више него јасна узрочно-последична веза. Први је привођење крају преговора (читај суђења) о статусу Косова и Метохије, а други почетак суђења др Војиславу Шешелју у Хашком трибуналу.

И у једном и у другом случају тужилац је исти, па се бојим и да ће пресуда бити слична. Ако међународна заједница (читај САД и НАТО) саопшти на почетку преговора о статусу Косова и Метохије, да ће у

случају непостизања договора Косово постати независно, онда је више него јасно да су преговори бесмислени.

Још једном се показало да свијетом не владају право и правда, него сила и голи интерес. Упркос томе, не сумњам да ће др Војислав Шешел знати, хтјети и смјети да се брани од оптужби. А, каква ће бити пресуда биће много јасније кад се донесе одлука о статусу Косова и Метохије.

Будимир Алексић, посланик Српске листе: Демаскиран циљ Хашког трибунала

Др Војислав Шешел је потпуно демаскирао и циљ рада Хашког трибунала. Снажном аргументацијом је објаснио узроке распада бивше СФРЈ. Био је прави угођај слушати његове елаборације из историје балканских земаља и балканских народа. Меастрално је обесмислио покушаје фалсификовања историје српског народа. Показао је да се историја фалсификује у складу са жељама и потребама тзв. великих сила. Објаснио је њихову улогу (великих сила) у изазивању грађанског рата на простору бивше СФРЈ.

Показао је на који начин и зарад којих циљева је дошло до стварања вјештачких нација на српском простору на Балкану, насталих од српског етничког супстрата. Показао је како је страни фактор подржавао разбијање српског државног, националног, културног и духовног јединства.

Једном ријечју – то је била вистрена и аргументована одбрана истине о српском народу.

Горан Даниловић, посланик Српске листе: Навијаћу за правду и истину

Коначно! Након пет година Војислав Шешел је добио прилику да започне своју одбрану. Разумљиво је да се људима допада или не допада политика Српске радикалне странке и њеног председника, али је несхватљиво да је Хашком трибуналу требало пола деценије да конкретизује оптужбе. Суд који троши милионе евра у Шешелевом случају се показао као прилично неозбиљан. Жалосно је што се за одређена права која припадају оптуженом, Шешел морао борити штрајком глађу иако се добровољно предао. Добро је што се за та права на крају изборио и што је процес почео. Надам се да у Хагу постоје и судије које не пресуђују унапријед, него на основу аргумената и чињеница. Пратићу ток суђења и навијати за правду и истину.

Шешел је већ показао да зна и умје да се брани.

Добрило Дедеић, посланик Српске листе: Послије Шешелја неће бити Хашког трибунала

Након скоро пола деценије, пред Хашким трибуналом проговорио је велики српски патриота Војислав Шешел.

Проговорила је патриотска Србија, она Србија која је мајка сваком часном и нормалном Србину. Дијелим и последњу политичку и људску оцјену коју је лидер Српске радикалне странке саопштио на рачун трибунала у чијој се тамници у Господу упокојио Слободан Милошевић, бивши председник Савезне Републике Југославије. Била је то, нажалост, лекција и опомена коју нијесу прежвакали са неопходном поуком многи утицајни политички фактори у Отаџбини. Мислим да ће истина коју је почео да свједочи Војислав Шешел ослободити и њега и многе друге. Вратиће се, увјерен сам, побједнички у Отаџбину, у Србију, у коју су упрте очи свих Срба ван њених граница. Данас, када се свеобухватно српско питање мора поставити као демократско и културно, пресудно битно за регионалну стабилност, Шешел има прилику да пружи велики допринос за реализацију таквог пројекта. У основи политичког дјеловања српског народа мора бити политика идентитета заснована на свим важећим документима међународне заједнице, на којима председник најјаче странке у Србији и сам инсистира. Српски народ у свакој држави у којој живи мора да се избори на аутономно одлучивање и уређивање послова у кључним питањима идентитета. Наравно, увијек свјестан неопходности дана који означава национално и државно окупљање. Јесмо, могуће, као колектив и даље под утиском обезглављености након бројних злочина који су над нама извршени од почетка до конца двадесетог вијека. Од ослободилачких ратова, преко Јасеновца, до „Бљеска“, „Олује“, НАТО агресије и косовско-метохијског 17. марта... А људски ум и даље остао немоћан пред људском глупошћу и примитивизмом оних који нам константно (иако то неки међу нама неће да признају) отимају од шљиве, прага, огњишта, па све до права да постојимо – као индивидуе и заједница. Због тога је „уводно слово“ Војислава Шешела пред Хашким антисрпским судом класични час из патриотизма у реализацији човјека са пе-

тљом. На крају, не бих волио да се било коме поткраде утисак да сам исувише пристрасан. Правио је Војислава Шешел политичке грешке. Могао бих да набрајам. И све то, наравно, доказује да је човјек! Али, оваква жртва, оволико печатности у колективном интересу, оволико држања до ријечи, до поступка, до части и образа, већ му обезбјеђује историјско мјесто међу Србима. Не сумњам да ће се неко већ сјетити да, након Шешела, пред неки наврат-нанос склепани суд, сјутра изведе и Чомског или сличног критичара. Очито је, суди се и за вербални деликт и за усуђивање да се нешто напише. Ипак, једно је сигурно: послје Војислава Шешела Хашки трибунал неће постојати. Ако он уопште више и постоји „судећи“ човјеку коме Србија највише вјерује и пружа најјачу изборну подршку...

Радојица Живковић, посланик Српске листе: Сигуран сам у Шешелеву побједу

Пратио сам почетак суђења председнику Српске радикалне странке, проф. др Војиславу Шешелу. Оптужница која се чула је примјер како не треба судити и тужити и показала сву бесмисленост ове оптужбе и у опште постојање Хашког Трибунала. Из оптужбе нијесам могао схватити за шта је оптужен професор Шешел, али сам, пажљиво слушајући професора Шешела, схватио да се ова оптужба заснива на вербалном деликту.

Помно сам слушао господина Шешела како је на веома убједљив, стручан, поткован историјским чињеницама и документима, изложио одбрану, не само одбрану себе него читавог српског народа, коме се жели по сваку цијену наметнути геноциде, звјерства и дивљаштво, а његовим противницима, Хрватима и муслиманима, невиност, хуманист и сл. Шешел је убједљиво изнио чињенице и створио слику грађанског рата који се десио на простору бивше Југославије.

Сигуран сам да ће у наставку суђења Шешел доказати истину и побједити Хашки трибунал и без обзира на изречну пресуду тог, првенствено, антисрпског суда.

Добрило Деденћ: Правио је Војислава Шешел политичке грешке. Могао бих да набрајам. И све то, наравно, доказује да је човјек! Али, оваква жртва, оволико печатности у колективном интересу, оволико држања до ријечи, до поступка, до части и образа, већ му обезбјеђује историјско мјесто међу Србима. Не сумњам да ће се неко већ сјетити да, након Шешела, пред неки наврат-нанос склепани суд, сјутра изведе и Чомског или сличног критичара. Очито је, суди се и за вербални деликт и за усуђивање да се нешто напише. Ипак, једно је сигурно: послје Војислава Шешела Хашки трибунал неће постојати.

Председник Извршног одбора и потпредседник Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке Драган Тодоровић тврди:

Црногорци су КОМУНИСТИЧКА ТВОРЕВИНА

- Србима у Црној Гори ће бити боље кад Српска радикална странка Србији на предстојећим изборима да председника и победи на локалним и парламентарним изборима 2008. године
- До сада је саборно местио српских гласова у Црној Гори - Српска лисица

Разговарала: Жана Живаљевић

У Српској радикалној странци је сигурно најнеухватљивији функционер, увек у ватри и обавезама, одговоран за организацију, устројство, ефикасност свих акција, председник Извршног одбора, потпредседник Централне отаџбинске управе, посланик у Народној скупштини Републике Србије, шеф Одборничке групе Српске радикалне странке у Скупштини града Београда: Драган Тодоровић. Један од најблиских и најоданијих сабораца др Војислава Шешеља. Инжењер који је све своје умеће посветио политици за добро свога народа. Практично организује странку у свим српским земљама, тако и у Црној Гори и Ре-

публици Српској. Главни оперативац и организатор Странке ретко и мало има времена за јавност и медије. Говори оштро. Шешељева школа.

Није хтео да одговара на питања неприпремљен, те је овај разговор због његових силних обавеза више пута одлаган.

Долазе бољи дани

- Драгана Тодоровића питамо најпре колико је задовољан инфраструктуром Странке српских радикала, како се Српска радикална странка зове у Црној Гори.

Драган Тодоровић: Да будем искрен, волео бих да је та инфраструктура много боља, чвршћа и јача него што је са-

да. Разумем ситуацију у којој се налази наша странка у новој држави, као што разумем и ситуацију у којој је она у Републици Српској. Зато што је Српска радикална странка увек имала проблема са режимом Мила Ђукановића, јер је нормално да му српски радикали никада нису били по вољи. Сметали су му да оствари циљеве који се данас показују.

Мило Ђукановић је покушавао да на све могуће и немогуће начине осујети наш рад и активности: наши су активисти, симпатизери и чланови затварани, прогањани, осуђивани, избацивани из парламента, нама су противзаконито одузимани мандати, као што је било противуствано протеривање 32 члана странке из Пераста 1994. године. Мислим да се сви још сећају тог догађаја, тако да су то објективне околности због којих немамо развијену инфраструктуру, какву бисмо хтели. И то нам је био хендикеп, јер нисмо могли као што то чинимо у Србији да у потпуности контролишемо изборни процес и пратимо изборне резултате, чиме Ђукановићевом режиму дајемо моћан инструмент у руке. Мислим да смо 1998. године били у прилици да извучемо максимум што се организације тиче и да морамо достићи тај ниво што пре. Тада смо у Србији били у владајућој коалицији у Влади народног јединства. Чак и тада смо покрадени на изборима и то драстично, јер је Милу Ђукановићу било једноставно и лако да контролише изборни процес са свега 450.000 бирача у 21 општини!

Предраг и Мило су лице и наличје, а радикали алтернатива

- У Скупштини Црне Горе заступа вас један посланик, млади Бојан Струњаш, на заједничкој Српској листи чији је носилац Андрија Мандић. Колико је важно је бити у Парламенту, а српски радикали су ту после целе једне деценије?

Драган Тодоровић: С обзиром да су односи између владајућег ДПС и СНП Предрага Булатовића који је био окосница опозиције крајње поларизовани, а да суштински између Мила и Предрага нема разлике у циљевима, сем што је један на власти, а други у опозицији – алтернатива је била неопходна и добро да смо је уочили. Јер, деловања Ђукановића и Булатовића се поклапају и имају исте последице по српски народ у Црној Гори.

Ми смо на последњим парламентарним изборима у Црној Гори по први пут прихватили да будемо у коалицији јер је став странке да прави само постизборне коалиције, али се рачун показао успешним. Ишли смо на то да је најбољи начин да се сачува српски корпус, да се значајније утиче на политичке догађаје удруживањем са програмски блиским и сродним странкама јединствене Српске листе и наша су се предвиђања да ће српски бирачи препознати у нама своје заштитнике, обистинила. Српска листа је добила највећи број српских гласова!

У Србији се знало да је Медојевић превара

Ту се уденула издајничка мимикријска Група за промене Небојше Медојевића, да отме скоро трећину гласова српског бирачког тела у Црној Гори. Она је обманула народ Црне Горе и њено опозиционо деловање се показало приликом усвајања Устава, када је Група подржала владајућу већину за његово доношење. Медојевић је просто урадио све оно што је Ђукановић тражио од њега и постало је јасно на чијој је страни, где су обојица. И један и други беспрекорно и безпоговорно извршавају налоге Запада. Мислим да ће уколико пре српски корпус да се збије око Српске листе и да ће она успети да се наметне као истински заступник српских

интереса, уколико, наравно, и даље њени заступници буду вукли потезе који су у корист српског народа.

- Вратимо се на Небојшу Медојевића, којег су многи аналитичари после minulih избора прогласили победником. Како му је успело да одвуче, чак и од СНП, онолико гласова бирача који су за заједницу двеју држава?

Драган Тодоровић: Медојевић је у Србији уживао гостопримство власти, уживао је гостопримство разноразних невладиних организација, он је суштински експонент Запада и због тога је овде имао слободан приступ скоро свим медијима, тако да је успео да се кроз наступе у Србији на неки начин наметне српском бирачком телу у Црној Гори у којој је на изборима одвучао велики број гласова да би их употребио против српског корпуса у новој држави.

- Поручујете ли српском корпусу у Црној Гори да компромиса између такозваних заступника њиховог интереса ккви су СНП или Група за промене Небојше Медојевића и Српске листе – нема?

Драган Тодоровић: Што се српског корпуса у Црној Гори тиче, ту нема, стварно нема алтернативе Српској листи. Срби у Црној Гори ће бити изложени тешким искушењима уколико не буду на време схватили да морају да се окупе и уједине око ове изборне листе, да ће то бити једини начин да заштите српско национално биће у Црној Гори, јер ће сталним шиканирањем, прогонима бити елиминисани, као што

су то и по новом Уставу, који им је одузео сва права која има један конститутивни народ. Од његовог усвајања, они који се изјашњавају као Срби немају право на образовање на свом језику, истицање својих симбола и то је нешто што ће се све теже подносити. Да би такве проблеме решавали, Срби у Црној Гори мораће под скуте ове Српске листе до даљег.

Намере власти као флексе избиле на видело

- Да ли се исход какав је дефинисан Уставом могао прогнозирати? Да ли је могао да се спречи?

Драган Тодоровић: Ми смо унапред предвидели шта се спрема српском народу у Црној Гори. На жалост, у то нисмо могли да убедимо наше пријатеље из сада независне државе, који су се на неки начин плашили онога што им се данас десило и што је потпуно јасно: да ће Срби у Црној Гори бити потпуно потиснути, да неће бити чак ни национална мањина и да ће им бити потпуно укинута сва права, јер по логици ствари оно што никада не треба доказивати је да у Црној Гори живе Срби. Црногорци су комунистичка творевина. Нова нација као што су бошњаци, Македонци, многи други који су захваљујући комунистима откинули комад српског националног бића...

Због тога је наш председник Војислав Шешел упозоравао на последице хтења и страсти, али су у то време за његове речи биле тврде уши. Данас је касно, ситуација је крајње неповољна и све неповољнија по Србе у Црној Гори.

С обзиром да је српски језик избачен из школа, да је забрањено истицање српских националних симбола, Срби се на сваки начин прогањају. Шиканира се и Српска право-

славна црква, што је показатељ јасан да јаснији бити не може у каквој смо немилости на своме, и какав нам је положај наменио Мило Ђукановић и владајући режим. Зато сматрамо да ћемо морати да се вратимо на Декларацију Српске радикалне странке о положају Срба у Црној Гори и управљајући се по њој и начелима у њој прокламованим – успети да обезбедимо права српском народу.

После избора у Србији, лакше ће се дисати и у Црној Гори и у Републици Српској

- У договорима око Устава, они који су Милу пружили дво-трећинску већину за његово усвајање у Парламенту (да би се по сваку цену избегао референдум), нашли су се око следећих избора у 2009-ој. Можете ли прогнозирати ситуацију у Црној Гори за два лета?

Драган Тодоровић: Далеко је то време. Не могу никако. Ситуација је донекле измакла контроли, то је сада друга држава. Тешко је и сувише рано говорити о 2009-ој. Генерално могу да кажем да ће бити најбоље да до 2009. године победимо у Србији на председничким, затим локалним и парламентарним изборима који се морају одржати у предстојећој сезони. Мислим да ће та победа допринети да се ситуација у Црној Гори у великој мери промени у корист српског народа. И не само у Црној Гори, него и у Републици Српској. Мислим да ће победом Српске радикалне странке у Србији полако почети опоравка, односно усправљање српског народа и у Србији и у Црној Гори и у Републици Српској.

- Говорите као да је та победа сасвим извесна?

Драган Тодоровић: Говорим како мислим, како осећам, билом народа. А он каже да је доста пљачке, превара, лутања. Србија мора изаћи на чистину, бити своја. Србију мора да у будућност воде домаћини, а не трговци, који јој наносе ненадокнадиву штету. И тек тада може бити боље њеној деци ма где била, у Црној Гори, Републици Српској, Македонији.

Нови наслов у хашком опусу др Војислава Шешеља

Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић

- Промоцију најновијег наслова отворио је потпредседник Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке Горан Цветановић који је истакао да ни у једном суду није било толико лажних сведока као у Хагу, али их је у својим књигама, попут ове која се бави „случајем Хртковаца“ исфабриковане под руководством директорке Фонда за хуманитарно право, лидер српских радикала др Војислав Шешељ све раскрикао

Писац: Жана Живаљевић

У препуном београдском Дому синдиката 11. новембра 2007. године представљена је најновија књига др Војислава Шешеља из Хага под насловом „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“. Срдачно је поздрављена Јадранка Шешељ супруга српског јунака коме је ових дана пред Хашким трибуналом после пет година тамновања почело суђење. Његови саборци на слободи шире велике идеје свога вође и буде успавану савест Отаџбине и света.

Промоцију најновијег наслова отворио је потпредседник Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке Горан Цветановић који је истакао да ни у једном суду није било толико лажних сведока као у Хагу, али их је у својим књигама, попут ове која се бави „случајем Хртковаца“ исфабриковане под руководством директорке Фонда за хуманитарно право, лидер српских радикала др Војислав Шешељ све раскрикао.

Аналитичар и посланик мр Дејан Мировић је истакао да оптужница за одговорност не може теретити Шешеља за Хртковце, јер је он у то време био опозициони политичар. Осим тога, Шешељ је раскрикао све методе манипулације којима се приклонило тужилаштво, од лажних сведока, до преуткивања контекста говора и догађаја од голих лажи.

Генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић наглао је да су 8. новембра 2007. године, када је Шешељ давао своју историјску изјаву оптуженог, његове речи биле мелем за душу нападеног српског народа који ће их дуго памтити. О књизи је Вучић рекао да је она покушај раскрикавања паковања једне од бројних афера, с којима се Војислав Шешељ лако носи.

О историјском аспекту проблема описаног у најновијој Шешељевој књизи говорио је посланик Скупштине Србије и доктор историјских наука Никола Жутић, бранећи принципе које је српски националиста 21. века заговарао током свог опозиционог деловања у периоду распада СФРЈ.

Потпредседник Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке Милорад Мирчић истакао је да је операцију Хртковци режирао генерал Александар Васиљевић, главнокомандујући КОС-а, са Наташом Кандић и војвођанским лидерима Ненадом Чанком и Драганом Веселиновим и замерио актуелној власти да један-једини папир није допринела Шешељевој одбрани, јер је написала оптужницу против њега да би га склонила са политичке сцене Србије.

Један од најодговорнијих што су аргументи против Кристине Дал систематично побројани између корица књиге, председник Градског одбора Српске радикалне странке и посланик Немања Шаровић испричао је да је током мисије делегације Шешелевих политичара сабораца много Хрвата свједочило у његову, а да су неки наведени тиму дали сасвим другачије изјаве од оних којима се хвали тужилаштво у Хагу. У разговорима су поред подршке Војиславу Шешелу из Хрктоваца, потписиване и приступнице странци којој је на челу, истакао је Шаровић.

Потпредседник Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке Милорад Мирчић истакао је да је операцију Хртковци режирао генерал Александар Васиљевић, главнокомандујући КОС-а, са Наташом Кандић и војвођанским лидерима Ненадом Чанком и Драганом Веселиновим и замерио актуелној власти да један-једини папир није допринела Шешелјевој одбрани, јер је написала оптужницу против њега да би га склонила са политичке сцене Србије.

Потпредседник Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке и председник Извршног одбора Драган Тодоровић подсетио је на Шешелјево обећање да ће натерати главног хашког тужиоца Карлу дел Понте да игра пиши-

ревку и да га је својим изјашњавањем о оптужници Кристине Дал и испунио.

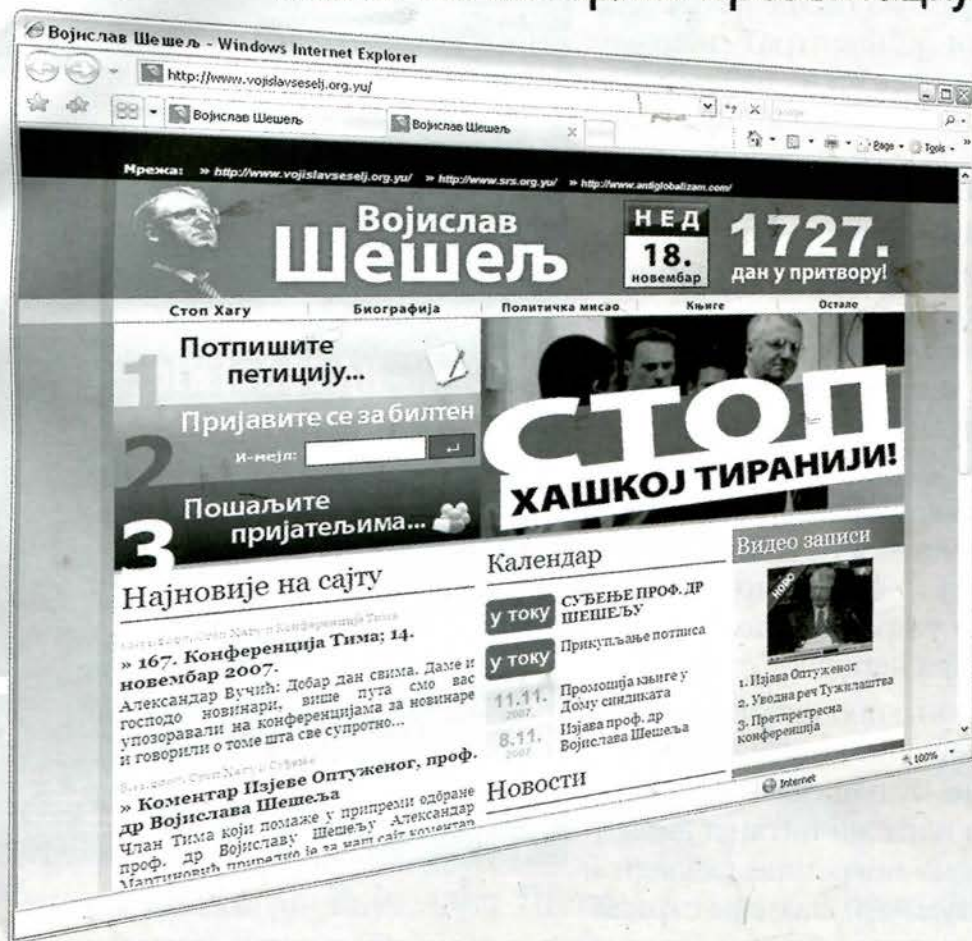
Потпредседник Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке Гордана Поп - Лазић која је закључила ову посећену промоцију, истакла је да је Шешел у Хагу одржао најкраћи најсвеобухватнији час историје српског народа. Она је као члан Тима за одбрану др Војислава Шешелја истакла да је тужилаштво обелоданило своју стратегију у овом историјском процесу – затрпавање одбране нерелевантним материјалом, те је већ у Београд стигла 21. кутија папира достављена из Хага, на коју треба узвратити. Поп - Лазић је нагласила да је Шешел све време овог политичког деловања током деведесетих година прошлог века посветио напорима да се несрећа по све народе спречи и предупреди, а не изазове. Његову жртву, међутим, тражи Велики брат, а хајку на српског националисту и патриоту је отворила у својој земљи омражена директорка Фонда за хуманитарно право Наташа Кандић, којој је окупуљена публика на сваки помен њеног имена упућивала узвике негодовања и огорчења.

Потпредседник Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке Гордана Поп - Лазић која је закључила ову посећену промоцију, истакла је да је Шешел у Хагу одржао најкраћи најсвеобухватнији час историје српског народа. Она је као члан Тима за одбрану др Војислава Шешелја истакла да је тужилаштво обелоданило своју стратегију у овом историјском процесу затрпавање одбране нерелевантним материјалом, те је већ у Београд стигла 21. кутија папира достављена из Хага, на коју треба узвратити. Поп-Лазић је нагласила да је Шешел све време овог политичког деловања током деведесетих година прошлог века посветио напорима да се несрећа по све народе спречи и предупреди, а не изазове. Његову жртву, међутим, тражи Велики брат, а хајку на српског националисту и патриоту је отворила у својој земљи омражена директорка Фонда за хуманитарно право Наташа Кандић, којој је окупуљена публика на сваки помен њеног имена упућивала узвике негодовања и огорчења.

Војислав Шешелъ

званична интернет презентација

У циљу информисања јавности о току процеса пред такозваним Хашким трибуналом, Српска радикална странка вам представља преуређену интернет презентацију проф. др Војислава Шешелъа. На интернет адреси www.vojislavseselj.org.yu можете прочитати и коментарисати најновије вести, видети најаве догађаја, погледати или преузети видео записе са суђења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима за одбрану.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешелъа, међу којима посебно истичемо капитална научна дела: „Идеологија српског национализма“ и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације“.

Уколико досад нисте били у прилици да потпишете петицију за директни пренос суђења на РТС-у, то можете учинити и на овој интернет презентацији.

VOJISLAVSESELJ.ORG.YU

Сабрана дела проф. др Војислава Шешелџа

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешелџа представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српскога народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма, попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је, у ствари, одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему – све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално дело „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи, проф. др Војислав Шешелџа, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешелџа се одликује критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан облик.

Др Шешелџа је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

Др Војислав Шешелџа

ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗЛИКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Четири књиге др Војислава Шешеља које раскринкавају антисрпску природу папства и римокатоличког клера у целини.

Концентрат истине на 4000 страна који јасно доказује да је за све ратне злочине на територији бивше Југославије крив римски папа.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Капитално дело

Проф. др Војислава Шешеља

ОВУ КЊИГУ ПОСВЕЋУЈЕМ
МОЈИМ РАТНИМ САБОРЦИМА И ПРИЈАТЕЉИМА
ДОБРОВОЉНИЦИМА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ.

ОВУ КЊИГУ
МОЈИМ РАТ
ДОБРОВОЉ
УНАЧКИМ
КОЈИ СУ С
НА ОЛТАР
БРАНЕЋИ
ДИВИМ С
КЛАЊАД
СТАНИМ
ШТО НИ
ДА ПОД
УТОЛИК
ДА ДО
НАСТА
НА...

Научна истина о Римокатоличкој цркви и Хрватима

Сензационално дело настало за четири године хашког тамновања проф. др Војислава Шешеља

Чињеницама потискујући емоције, аутор научно доказује да је данашњи „хрватски народ“ вештачка креација Римокатоличке цркве, унапред замишљена као инструмент њеног злочиначког пројекта, утемељеног на тежњи да се српски народ уништи унијаћењем, покатоличавањем или потпуном физичком ликвидацијом, како више не би представљао препреку даљем прозелитском продирању на источноевропске просторе.

Рачунајући на беспштедну и аргументовану критику, проф. др Шешељ анализира бројну научну и публицистичку литературу и тако доказује своју основну тезу истакнуту у самом наслову ове књиге.

Јединствен научни рад на преко хиљаду страница који разобличава пакт Ватикана и Вашингтона који је жигосао Србе као највећи светски проблем и тако се сврстао на страну традиционалних српских непријатеља.